

A NÉVTELEN SZELLEM BÖLCSE-
SZETE

DUÁLTÖRVÉNY

A „NÉVTELEN SZELLEM” KINYILATKOZTA-
TÁSAI
ESZTER MÉDIUM ÚTJÁN

KIADJA:

A SZELLEMI BÚVÁROK PESTI EGYLETE
BUDAPEST, 1942.

TARTALOMJEGYZÉK

(**)

A kiadók előszava	3
A "Névtelen szellem" előszava	13
Bevezetés	17
I. FEJEZET	28
A dualizmus egyetemes érvényesülése	28
II. FEJEZET	37
Összekötő ismeretek	37
III. FEJEZET	54
Felelősség a duáltörvényben	54
IV. FEJEZET	64
"A férfi sorsa a nő"	64
V. FEJEZET	73
Lelki semlegesség	73
VI. FEJEZET	85
A duálérzés, mint a végcél elérésének a tényezője	85
VII. FEJEZET	95
Házasság és szerelem	95
VIII. FEJEZET	111
Elfajulások	111
IX. FEJEZET	119
A női lélek	119
X. FEJEZET	131
A duálérzés lassú kibontakozásának nehéz időszaka	131
XI. FEJEZET	139
Egyszerű, józan, becsületes élet a duálérzés kibontakozásának melegágya	139
XII. FEJEZET	143
A beteljesülés felé	143

A kiadók előszava(**)

Az ember egész életét, mégpedig nemcsak a földi, hanem az örök életét is determináló két legfőbb kapcsolat: az Istennel és a saját lelki másával való összeköttetése. Első pillanatra talán különösnek tűnhetik fel ennek a két viszonylatnak fontosság tekintetében közvetlenül egymás mellé állítása, de ha a dolog lényegébe mélyebben beletekintünk, ki fog tűnni, hogy csakugyan ezen a két szálon függ az emberlélek a bűnök sötét tengere fölött, s egyformán szükséges, hogy mindkét szálba minden erejével belekapaszkodjék, ha meg akar menekülni az elmerüléstől: a kárhozattól.

Vizsgáljuk meg tehát ezt a kérdést közelebbről.

A "Szellem, erő, anyag" az ősbukás tárgyalásánál megállapítja, hogy a két fő bűn, amely a szellemet a mennyei tisztaság állapotából, tehát a Mennyből eltávolította: a gőg és az érzékiség. A gőg az Atyától szakította el, az érzékiség pedig a lelki másától távolította el. Ebből természetszerűen következik, hogy mennyei Atyjához csak akkor térhet vissza, ha megtisztult a gőgtől, lelke másával pedig csak akkor olvadhat össze, ha megtisztult az érzékiségtől. A gőgtől való megtisztulás útja a szenvedések és megaláztatások rengetegén vezet keresztül, s akkor ér véget, amikor a szellem már minden gátlás nélkül felhasználható az Atya akaratának végrehajtására, tehát akkor, amikor már anyyira szereti Atyját, hogy Iránta való szeretetből és hűségből mindent képes elviselni anélkül, hogy tudná, miért érik őt a csapások és szenvedések, szóval amikor már megérett az áldozathozatalra. De milyen végtelen hosszú az út idáig! Ameddig a lélek még éretlen - tehát ameddig még benne az Istentől elválasztó fő bűn: a gőg, erős - addig minden legkisebb vélt, vagy valódi sérelemre üt-vág maga körül, s ezzel csak tovább halmozza az élete útján szenvedést termő okokat. A folyton fokozódó szenvedések őrlő munkája azután lassanként annyira megpuhítja a szellemét beburkoló vastag réteget, hogy azon az Isten kegyelmének első sugara behatolhat, vagyis a megtérés misztikus csodája bekövetkezik. A szellem szeme ekkor megnyílik, s egészen másvalakivé válik, mint aki azelőtt volt: "újjászületik

Krisztusban", azaz megszületik Isten kegyelmének csodavilágában, amelyben bár addig is benne élt, de süket és vak, sőt halott volt annak csodáival szemben. Most már fogékony Isten kegyelmének megnyilatkozásaival szemben, s minél többet tapasztal belőlük, annál fogékonyabbá válik irántuk, s ezzel párhuzamosan annál inkább elárasztja a lelkét a teremtő Atya iránti hála és odaadás érzése. Végre felismeri, hogy minden, ami létének keretét képezi, sőt maga a lét is Isten kimondhatatlan szeretetének folyománya, s akkor szeretné egészen átadni magát ennek a végtelen szeretetnek, s lélekben így kiált fel: "Atyám, mit adhatok én Neked a te végtelen jóságodért? Hiszen nekem semmim sincs, amit nem Te adtál volna! Az életemet is Te adtad: fogadd ezt el tőlem, s tégy velem, amit akarsz; Te rendelkezél egészen felettem!" Mikor a szellem Isten végtelenségének és a saját semmiségének felismerésében idáig jutott, akkor ezt a tudását tettekben is meg kell pecsételnie. Ekkor leküldi őt az Atya egy áldozatos életbe, amelyben éretlen lelkektől eredő gyötrelmek közepette, a szenvedések tüzeiben, vagy a szentnek tartott Igazságért az életének feláldozásával kell bizonyosságot tennie arról, hogy igenis Istent szereti mindenekfelett, jobban, mint a saját életét, mert nem zúgolódik, nem lázadozik, nem vádol, pedig tudja, hogy ártatlanul szenved; de ha Isten ezt kívánja tőle, legyen meg az ő szent akarata. Az az ő múltban tett önmaga felajánlása ebben az ő próbaéletében úgy hat, mint egy poszthipnotikus szuggesztió, amelynek hatóereje ebben a próbaéletben teljesedik ki. Ekkor gyógyult ki a lélek a gögből; ekkor nyerte vissza a tényleges összeköttetést az Atyával, ekkor épült ki és tisztult meg az az egyik szál, mely őt a Mennyel összeköti. Tegyük vizsgálat tárgyává a másik összeköttetést: a duálkapcsolatot is.

Az egész természeti világban jelen van ez a dualizmus: nemcsak az élőlények világában a kétneműségben, de az anyag és az erők világában is mint adó és elfogadó, mint pozitív és negatív jellegű erő megnyilvánulás. Mindez pedig a duálok két-tévalásának produktuma. Hiszen maga az anyagvilág a bukás következménye, mert az anyag a bukott szellemiség gondolat-

és érzésvilágának megdermedt konglomerátuma; természetes ennél fogva, hogy a szétvált duálszellemek által produkált anyag is magában rejti a duálfelek alaptulajdonságát: az adó és elfogadó természetet. Minderről azonban itt a mélyben, az anyagban, a bűnben semmit sem tud az emberszem, hanem süketen és vakon jár-kelel a csodák között, s balgán igyekszik magának megszerezni mindent, ami öröm és gyönyör. Ebben a vak habzsolásban a szerelmet - a duális kapcsolatnak ezt az elsalakosodott emlékét - szintén úgy tekinti, mint az anyagi javakat: csak minél többet megszerezni belőle, csak minél többet kapni, s minél kevesebbet adni érte! Ezzel a felfogással azután mindig jobban és jobban kimélyíti a paráznaság mocsarát, elsalakosítja az érzésvilágát, s a sok-sok bűnnel, amit elkövet, megtölti a következmények törvényét, amelyek azután egyszerre zúdulnak reá, s elöntik szenvedéssel, csalódással, gyötrellemmel. Ezek a szenvedések, csalódások és gyötrelmek hovatovább annyira körül fogják, hogy semerre sem talál kivezető utat, s hosszú, hosszú idők elteltével félelmet, majd utálatot s undort ébresztenek benne azokkal a bűnökkel szemben, amelyek ilyen fájdalokat szültek, s ekkor a lelkében halk vágy kezd ébredezni egy ismeretlen valaki után, aki tiszta, aki hű, akivel való kapcsolatban a lelke megnyugodhatnék. Ez az első halvány, tétova kis érzésmegmozdulás a duálérzésre való ködös, fájdalmas, tudatalatti visszaemlékezés.

Ettől kezdve ez az újszülött kis érzés nem engedi magát többé megölni; élni és erősödni akar, hogy majdan egykor boldogsággal árássa el a lelket. Ennek az érzésnek a megszületése a duáltörvényben való megtérés kezdete. Akiben ez megszületett, az még mindig követ ugyan el bűnöket ezzel a szent érzéssel szemben, de minden félrelépés, minden vétség ez ellen éppen úgy lelkiismeret-furdalással jár, mint egyéb bűnök elkövetése a megtért lélek életében, úgy hogy ettől fogva nincs nyugta, csak akkor, ha hűséggel és tisztasággal kitart amellett, akit végzete élettársául rendelt, vagy amellett a szentnek elfogadott Eszme mellett, amelynek szolgálatában társtalan életet vállalt magára. Azonban a duáltörvényben is csak akkor éri el az érettséget,

amikor benne próbát állott, s egy étellel tett bizonyosságot amellett, hogy minden kínálkozó földi örömnél többre és nagyobbra értékeli a lelkében élő ideált. És ha semmit nem tud is a duáltörvényről, és ha nem is tudja, miért és kiért, de mégis hűséggel kitart olyan házastárs mellett is, aki erre semmiképp sem érdemes, akitől szeretet helyett csak csalódásban és szenvedésben van része. Kitart még akkor is, ha más oldalról olyan csábításoknak és kísértéseknek van is kitéve, amelyek kielégületlenül maradt szellemi érzésében kárpótlással és örömök özönével kecsgettik.

Akinek a lelkében ez a felébredt ideális, tiszta érzés ennyire erős, az megérett a duális kapcsolatra, s azt az Isten megajándékozza azzal a legnagyobb áldásával, hogy összevezérli a lelke másával, s ezáltal megnyitja előtte annak a boldogságnak csodavilágát, amelyet "szem nem látott, fül nem hallott és szív nem érzett". Mert a szentírásban lefektetett isteni kijelentések, mint minden vonatkozásban, úgy ebben a vonatkozásban is szentek és igazak: "Ha abban, ami nem a tiétek, hűek nem voltatok, kicsoda bízna reátok azt, ami a tiétek?" Aki minden körülmények között hű és igaz tud lenni azzal szemben, aki nem az ő lelke mása, arra már rá lehet bízni azt, aki az övé, hogy mindkettőjüknek kimondhatatlan örömeben legyen részük, amilyenekről testi ember még csak nem is álmodhat. Mert Isten minden gyermekének csak boldogságot akar adni, de azt csak akkor adhatja a léleknek, ha annak a boldogság érzésére szolgáló lelki érzékszervei már kifejlődtek. Ezért kell kifejlődnie a lélekben az Isten iránti alázatosságnak és lelki tisztaságnak, mert Krisztus Urunk kijelentése szerint: "A tisztaszívűek meglátják az Istent" - és a tiszta duál érzésnek, amelynek birtokában a lelkek olyanok lesznek, mint az Istennek angyalai a mennyben. Az embernek Istennel, az ő Teremtőjével való kapcsolatról szól a szentírás, és ennek a kapcsolatnak minden határon túli fontosságát tárgyalják azok az erkölcsbölcseleti művek, amelyek egész könyvtárakat tölthetnének meg, a másik óriási fontosságú kapcsolatról: a duális kapcsolatról azonban rendszeresen egyetlen mű sem emlékezik meg. Ennek nagyon egyszerű

oka a fentebb tárgyaltakból nyilvánvaló: a duális kapcsolatról, mint szellemi-lelki törvényről nem is tud az emberiség, mert csak házasságról tud, amit szentnek ismer el, és érzékiségről, amit bűnnek bélyegez.

De ezen nem is lehet csodálkozni, mert hiszen a duáltörvényről tulajdonképpen nem is tudhat addig, ameddig a fejlődés rendjén azt a bizonyos színvonalat el nem éri - mégpedig nem kulturális, még csak nem is értelmi, hanem érzelmi színvonalat. Mert mindaddig nem is jelentkezik nála az a különös, megmagyarázhatatlan, minden földiségtől mentes szellemi szomjúság-érzet valami mennyei természetű kapcsolat után, ami nem házasság, nem szerelem, annál kevésbé szexualitás. Hanem a léleknek mindezekon messze túllévő, előttünk csak sejtelemszerű állapota, amelyben sem a kényszerérzetnek nincs semmi nyoma - ami a házasságok túlnyomó részének jellemzője - sem az alacsonyrendűségnek, ami az érzéki vágyat jellemzi. Tehát addig éppúgy nem tudhatja, hogy mi az a duáltörvény, mint ahogy a vakon születettnek sem lehet fogalma a színek világáról. Tehát nem csoda, hogy az emberiség általában halvány fogalommal sem bír a duáltörvényről. Hogyan is bírna, amikor még a szellem tovább éléséről sem tud, sőt nem is akar tudni, s a letagadhatatlan bizonyítékok dacára a legtöbb esetben megmosolyogja azt, aki erről beszélni mer, annak ellenére, hogy a szentírás minden oldalán ezt olvashatja, és a templomban ezt hallgatja!

Pedig a duáltörvény óriási horderejének megismerése csak azután következik, amikor már nemcsak elhitte, hanem meggyőződésévé is tette azt a megdönthetetlen igazságot, hogy az ember halhatatlan szelleme tovább él, és inkarnációk sorozatain keresztül tisztul, fejlődik, tökéletesedik, míg végül megéri arra, hogy összekapcsolódhasson a saját lelki másával, a saját szellemi felével, vagyis belenő a duáltörvénybe. A Könyvek Könyve: a szentírás - amely minden szellemi törvényt magában foglal - legfeljebb az ember nem érti meg azokat, mert hiányzik hozzá a transzcendentális érzéke - a duáltörvényről is világosan szól. Ezt példázza abban a gyönyörű allegóriában, amelyben

Krisztust völegénynek, a Benne hívők szellemi közösségét pedig menyasszonynak nevezi. Ezt példázza az Énekek Énekében is, bár erősen emberies színekben, abban az isteni gondolatban, hogy az Isten Fia a völegény, az egyház pedig a menyasszony. Valóban ez a tisztán szellemi fogalom közelíti meg legjobban a duálkapcsolat lényegét. **Mert a duálérzés - bár a Földön csak a kétneműeket összekötő érzelem alakjában ad magáról életjelt - mégis valami egészen más, mint amit az emberek szerelemnek neveznek. Hiszen ezt a szót már annyira diszkreditálták, annyira hétköznapivá tették, vele annyi mindent betakartak, hogy az emberi társadalomban egészen elkopott, elfakult, jelentőségét vesztett fogalommá süllyedt.** Korunk érzelmi élet tekintetében mély dekadenciában él, a gyászos múltú materializmus romjai sok mindent elfedtek, a létért való küzdelem a lélek erőit mindinkább lefoglalja magának, s ebben a homályban mindjobban eltűnnek a finomabb árnyalatok és körvonalak, s csak a rikító színek hatnak; az ádáz küzdelemben pedig elhalkulnak a lélek hangjai.

Azonban isteni törvény, hogy amikor a sötétség a legnagyobb, Isten akkor küldi a Földre a legnagyobb világosságot; amikor a legnagyobb az elanyagiasodás, akkor szólalnak meg a szellemi hangok. Isten gondviselő szeretete rendezte ezt így be, hogy ahol, és amikor legnagyobb a szükség, ott és akkor jelenik meg az Isten segítsége, mert Ő a ki nem mondott szót is meghallja, s az ő fülében a néma sóvárgás is hangos segélykiáltás. Ő a megnyilatkozó lelki igényekre feleletül azonnal elküldi kegyelmének valamilyen formában való megnyilatkozását. *Ilyen kegyelmi ajándéknak tartom kedves Vezetőnknek ezt a könyvét is éppen most, amikor az emberi társadalomban hallgatólagosan mindinkább kezd tért hódítani az a felfogás, hogy a nőnek is éppen úgy minden szabad, mint a férfinak, ahelyett, hogy az a felfogás kezdene érvényesülni, hogy a férfinak éppen úgy nem szabad semmi, ami az isteni törvénnyel össze nem egyeztethető, mint a nőnek.* A nőietlen nők és férfiatlan férfiak elszomorító látása szinte törvényszerűen ébreszti fel a jobbak lelkében a tiszta élet után való vágyat. Nem aszkézist kell ez alatt érteni!

Óh nem! Hanem érteni kell ez alatt a nő és a férfi összeköttetésében a három fő lelki kelléknek: az igazi szeretetnek, a teljes hűségnek (nemcsak a cselekedetekben, hanem még az érzésekben és a gondolatokban is!) és az ebből természetyszerűleg folyó erkölcsi tisztaságnak érvényesülését. Ezzel el is érkeztünk a duálérzés megértésének küszöbéig. Nehéz az átlagember számára erről az érzésről hozzáférhető fogalmat körvonalazni, aki ezt a házassággal, a szerelemmel, vagy éppen az érzéki vonzalommal téveszti össze. **Mert az egyik sem a három közül, bár mind a háromnak van hozzá valami köze. A házasságnak annyiban, mert ezt az Isten a duális szent kapcsolat külső megpecsételésül rendelte el; a szerelemnek, mert ez ennek a mennyei érzésnek a mélyre bukott emberi lélekben való homályos át-tükröződése, az érzéki vonzalomnak pedig annyiban, mert ez ennek a szellemi kapcsolatnak a test természettörvényében való érvényesülése. A tiszta duáliszeretet azonban mindezeknél több, magasabb, szentebb.** A tiszta duálérzésben van valami abból a hódolatból, amit a Szűzanya iránt érzünk; van valami a középkor lovagjainak fehér nőtiszteletéből, s van valami abból a tiszteletadásból, amellyel a római császárok előtt járó liktorok meghajtották a római impérium hatalmát jelképező vesszőnyalábot, ha terhes asszonnal találkoztak, még ha az a legalsóbb néprétegből való nő volt is. Mindezeket az elemeket pedig egybefoglalja és átszővi az a rózsaszínű érzés, ami a vőlegény és menyasszony lelkét köti össze, amikor egymás látásának még a reménye is édes boldogságot jelent számukra.

Ezek az érzések együttvéve - minden testi vonatkozástól mentesen - közelítik meg azt az örömezzést, ami a két lélekfelet összekapcsolja, amely örömteljes kapcsolat egymásért mindenre képesekké teszi őket, s amelyben a lelkük legjavát tudják adni nemcsak egymásnak, hanem annak a célnak is, amit az életük feladatává tettek, vagy tett az isteni Akarat. Ezért mondja kedves Vezetőnk ebben a könyvben, hogy a szellem csak azután képes teljes értékű munkát végezni, ha már a duálfelével találkozott, mert amíg a két fél külön-külön vergődik az élet ország-

útján, addig kielégítetlen lelkével mindkettő csak tökéletlen, töredék munkát végezhet. Ennek az érzésnek a kibontakozása azonban hosszú-hosszú fejlődés eredménye, elérése pedig azonos az üdvösség elérésével. Ez a könyv ennek a kibontakozásnak - tehát egyúttal az üdvösség elérésének is - az útját mutatja meg, s arra tanít, hogyan lehet ezt a hosszú utat megrövidíteni. Tehát hogyan lehet a gyötrelmek és szenvedések e helyéről és állapotából mihamarabb a megbékélés és kiegyenlítődés boldog állapotába eljutni aszkézis, önkínzás és rideg paragrafusok erőszakolása nélkül. Egyszerűen azáltal, ha az első és mindenekfeletti fontos kapcsolat: az Istennel való összeköttetés ápolása mellett a duális kapcsolat érdekében is megtesz az ember mindent, amit ennek a törvénye előír.

Nem fontos, hogy ezt a könyvet sokan nem értik meg, sőt lesznek, akik semmit sem értenek meg belőle, mert ez is csak azoknak íródott, akiknek szellemi szemei és fülei már nyitva vannak eddig nem látott és nem hallott csodák és igazságok felfogására. Akik ma még mindezeket mosolyognak, azok is eljutnak egykor odáig, hogy vágyakozni kezdenek valami jobb után, mint az eddig legfőbb jónak tartott anyagi örömök, s akkor az isteni kegyelem nekik is megnyilatkozik majd a számukra legérthetőbb formában, s akkor majd ők is mélyen sajnálni fogják az elmulasztott alkalmakat - mint ahogyan mi fájlaljuk, hogy sokkal-sokkal régebben meg nem tértünk. Tehát akik az útra még rá sem léptek, azoknak nem szól ez a könyv. Csak azoknak szól, akik a megmentésre ki vannak jelölve. Kedves Vezetőnk, mint minden tárgynál, amelyet számunkra megmagyaráz, minden szempontot és minden vonatkozást gondosan kidolgoz, itt is kiterjed a duálérzésnek mindazokkal az érzésekkel való összefüggésére, amelyek az emberek világát mozgatják, tehát rámutat az ezzel a törvénnyel való visszaélés súlyos következményeire is. Éppen az a Névtelen szellem egyik legfőbb érdeme és legvonzóbb tulajdonsága, hogy a legelvontabb eszméket is annyira közel tudja hozni az emberi felfogáshoz, hogy akiben csak egy kis jóakarát és javulási szándék van is, kénytelen belátni minden transzcendális képesség nélkül is, egyszerűen az emberi

értelmén keresztül, hogy csak önmagának tesz rosszat, ha szembehelyezkedik az isteni és erkölcsi törvénnyel. Mert ezzel nemcsak eljövendő szellemvilági életét rontja meg, de még itt a Földön is előbb-utóbb utoléri a nemkívánatos következmények sorozata, s akkor még itt sem élvezheti azokat az emberi örömeket, amelyekért az isteni törvényeket kijátszani törekedett. Úgy hogy kedves Vezetőnk szinte rákényszeríti az embert az értelmén keresztül is annak belátására, hogy csakugyan az Isten törvényei alapján álló egyszerű becsületesség a leghatásosabb előrevívő tényező, s az ilyen elvvel leélt élet termi a legértékesebb eredményeket, úgy hogy - egészen hétköznapi nyelven szólva - nem érdemes rossznak lenni vagy rosszat tenni. Könnyű belátni, hogy ha az emberek mindezt általában ismernék, s ennél fogva ezt az igazságot elfogadni kényszerülnének, micsoda fellendülése következne be a társadalmi erkölcsnek, s vele együtt az általános boldogulásnak, sőt még az általános emberi jólétnek is! *Kedves Vezetőnknek ez a műve - éppen úgy, mint a többi művei - sem készült rendszeresen, önálló műnek; ez is úgy jött létre, mint a többi műveinek nagy része: kérésre és kérdéseimre válaszképpen mélyenjáró tanításokat adott, s én ezeket összegyűjtve, amennyire lehetett, rendszerbe foglaltam.*

Így az ebbe a tárgykörbe tartozó fejtegetéseket - mondhatnám kinyilatkoztatásokat - öt éve gyűjtöm. K. Vezetőnk a sajtó kijelentése szerint ezt a tárgyat még nem merítette ki, úgy hogy ha a jó Isten engedi, ennek a műnek még folytatását is várhatjuk. Az eddig nyert tanítások könyv alakban minél előbbi közrebocsátását azonban nagyon fontosnak ítéltém, mert a duáltörvényről olyan téves eszmék és felfogások tapasztalhatók, hogy azok helyesbítése égetően sürgős. Hogy ez a téma tulajdonképpen nem is tárgyalható teljesen önálló rendszerességgel, az természetes is, mert a szellem és a lélek törvényei nem különíthetők el egymástól, mivel ezek a szellem és a lélek tartalmára: az erényekre és bűnökre vonatkoznak, ezek pedig mind összefüggenek egymással, s külön-külön nem tárgyalhatók. Így a duáltörvény alá tartozó eszmék, érzések és fogalmak, erények és

bűnök az ő eddigi műveiben itt-ott már előfordulnak, s ha rövidben is, de részben tárgyalva vannak. Ebben a műben azonban mindazok össze vannak foglalva, kibővítve és amennyire lehetett, rendszerbe szedve, és olyan oldalakról megvilágítva, amelyek ennek a törvénynek óriási fontosságát a javulni kívánó emberlélek előtt kézenfekvővé teszik.^{1*} Ebből a szempontból különösen figyelemre méltó ebben a műben a női lélek beállítottsága, amely teljesen újszerű, de amelynek igazságát minden józanul és erkölcsösen gondolkozó férfinak is feltétlenül igaznak kell elfogadnia, s be kell látnia, hogy a feleség és anya kezében a férj iránti áldozatkészségen, s a gyermekek lelkének nevelésén keresztül a jövő emberiség boldogságának kulcsa van letéve. De még ennél is sokkal több: a férfilelkek kibontakozásának, érzésviláguk gazdagodásának, s ezáltal üdvösségük kérdésének kulcsa is.

Budapest, 1942. július hó

Pátkai Pál

¹ *Annak bizonyosságául, hogy a duáltörvény minél alaposabb megismertetésére k. Vezetőnk milyen nagy súlyt helyez, itt felsorolom azokat a műveit, amelyekben ugyanezt az eszmekört tárgyalja: Mai kor vallása VII. fej. 121-156. old., Közlemények I. köt. 216-221 old., Közlemények II. köt. 344-346. old., Közlemények III. köt. 222-235. old., Evangéliumi spiritizmus I. köt. 60-73. old., Evangéliumi spiritizmus II. köt. 254-274. old., Titkos tanítások I. köt. 260-293. old., Titkos tanítások III. köt. 35-94. old., Hit, remény szeretet 138-187 old, Elszórt kalászok I. köt. 170-171. old., és Elszórt kalászok III. köt. 397-398. old. – Ajánlatos jelen művel kapcsolatban ezeket a közleményeket is elolvasni.

A "Névtelen szellem" előszava(**)

Amikor a földi ember valamely törvényről hall vagy olvas, mindannyiszor kényszeredett érzések keletkeznek a lelkében, mert a törvényt nem tudja másképpen elképzelni, mint valami terhes kötelezettséget, mely korlátokat von körülötte, és vágyait, törekvéseit megnyirbálva a korlátok közé kényszeríti őt. Ez a tévedés, mint a bűnt követő árnyék, egészen addig kíséri nyomon gondolataiban és érzéseiben, amíg csak az igazság ismeretere el nem jutott, és ebben, mint tükörben, elfogulatlanul meg nem szemlélte önmagát, a saját lelkét, vágyait, törekvéseit, cselekedeteit. Mert az Igazság a legtökéletesebb világosság, amely a valóságot tükrözi vissza. Megmásíthatatlan, eltörölhetetlen, megsemmisíthetetlen, mert igazság. Mindent magában foglal, ami volt, ami van, és ami lesz, tehát az igazság, az örökkévalóság. Megőrzi a szépet, a jót, a boldogítót, s előhívja, életre kelti mindazt, ami a lehetőségek végtelen sorozatában a felszínen megjelenni tartozik. Minden teremtett lelkek beletartoznak, és kisebb vagy nagyobb részét teszik ki ennek az igazságnak, mert "vannak". Minden, ami létezik, ami "van", az igazság törvényében van, tehát Istenben van. Mert Isten az Igazság. Ami nincs, de mégis úgy látszik, mintha volna, az a hazugság; az igazság árnyéka csupán, erőtlen semmi. És mégis ennek az erőtlen semminek a hatalma nyomorítja meg hosszú lejáratú fejlődési turnusokra az emberi lelket, mert elhiszi, valóságoknak tartja azokat az igazságokat mutató árnyékokat, amelyek sokszor kívánatos formákban vonulnak el a lelki szemei előtt.

Az ember "bűnbeesett" szellem, mert elfordult Teremtőjétől, beletévedt az árnyak völgyébe, és ott a mélyben keresi azt a boldogságot, azt a megelégedést, amely az ő Istentől való származásának megfelelő állapot. A hazugságok mindenben az igazságot, azaz az igazság tükrében megjelenő boldogító valóságot utánozzák - többé-kevésbé hüen, de azok nélkül az eredmények nélkül, amelyeknek elérése érdekében létrehozattak. A felületesen gondolkozó, tökéletlen emberi lélek beéri a látszattal is, és az első pillanatokban csakugyan örömmézés hatja át egész valóját képzelt boldogsága felett, de amikor már csakugyan a

magáénak akarja tudni, valósággá akarja tenni ezt az utánzatot, akkor látja, mint foszlik szét, mint semmisül meg az a képzelet alkotta, szépnek látszó, hamis valóság. Ilyenkor azt mondják az emberek, hogy csalódtak, és elkezdik tagadni a szépet, a jót, a boldogítót, s keserű lelki érzéseikkel később ők maguk igyekeznek megfojtani minden boldogságot ígérő eszmét és lehetőséget. Pedig ha az ember nem volna a tévelygések útvesztőjébe anynyira belesüppedve, könnyebben megtalálná a kivezető utat, amelyet az isteni kegyelem mutat meg azoknak, akik mindenkor és mindenben keresik az igazságot.

Az igazságkeresés annyi, mint meg nem elégedés a látszattal, hanem a látszat mögött lévő valóság kutatása, s e révén a látszatigazság mindenkori céljának felismerése. Mert ha a képzelet megalkotta a hazugságot, kiszínezte és kívánatossá tudta azt tenni, akkor bizonyosan célja van vele. S mi más volna a célja a hazugságnak, mint a megtévesztés, olyan dolgok ígérése, amikre az ember lelke vágyik, olyan eredmények elérhetőeknek és hozzáférhetőeknek mutatása, amelyekről messze esett, de amelyek valaha az övéi voltak, annak a kilátásnak megcsillogtatása, hogy megszabadulhat azoktól a kínzó és terhes valóságoktól, amelyek alatt roskadozik?! Ha van ilyen hazugság, mely ilyen megtévesztésre törekszik, akkor az mindig az igazság tükrében megjelenő valóságot utánozza, de tökéletlenül; ha pedig van egy ilyen valóság, akkor azt Isten útján el is lehet érni. Isten útja az igazság útja, az igazság útja az Élet útja; az Élet útja pedig a törvények egymásba kapcsolódása által egészül ki tökéletessé, széppé és boldogítóvá. **Az ember lelkét a bűn tette nyomorékká. Ezért nem képes az Élet szépségeit meglátni, annál kevésbé a maga hasznára fordítani. Pedig de sok szép és boldogító érték van a földi élet szenvedéssel és megpróbáltatásokkal teljes utain is elrejtve! Csak a tévelygés porától és a bűn szennyétől kellene azokat megtisztítani!** Mennyi öröm, mennyi égi derű töltené be a földi életet, ha nem a látszat színes szappanbuborékát akarnák az emberek magu-

kévé tenni, hanem az igazság törvényét ismernék el megmásíthatatlan hatalomnak, megkerülhetetlen és bevehetetlen erősségnek!

A törvények egybekapcsolódásának hálózatában mint hatalmas és erős vezető szál a duáltörvény áll, amelyből sok más szál indul ki és ágazik szét, s kapcsolódik össze közvetlen és közvetett módon távolabbi törvények szálaival, hogy átszínezen, kiegyenlítsen és megtisztítson olyan érzéseket, amelyek még a lélek mélyén hozzáférhetetlenül pihennek. Hatalmas és titokzatos erő ez a törvény. A magasabb és az alacsonyabb életformákon egyaránt uralkodik, de míg a magasabb rendű életformák eredményeiben mint öröm és boldogság, ragyogó tisztaság, Isten iránt való teljes odaadás, a legteljesebb szeretet és elválaszthatatlan egység mutatkozik, addig az alacsonyabb életformákban mint kényszerítő erővel érvényesülő hatalmasság. Mindent felforgató vihar, mindent elsöprő, maga alá temető áramlat, mely felkapja, és magával sodorja a szépet és a csúnyát, leplezetlenül feltárja a lélek bűneit és hibáit, s a lélek sebeit még gonoszabbra vivő tévelygések kórokozó csíráival oltja be, s így megteremti a szenvedések és gyötrelmek poklát az emberi lelkek között.

De mindez azért van, hogy ezeken a gyötrelmeken keresztül kényszerítse a bukott lelkeket az igazság keresésére. Mindenütt és mindenben az igazság vezeti az embert a helyes megismerésre. Bármilyen félelmetes és zord kanyarulatokon kell is keresztülhaladni, bármennyire el akarja is az ember kerülni ezeket a szenvedéseket, mindenütt szembe találja magát velük. És ez azért van, mert ezek nem a külsőben kialakított helyzetek és állapotok, hanem a belsőből kivetített árnyképek, amelyek az ember földi sorsát és különböző állapotait rögzítik meg azok szerint az elvek szerint, amelyeket magáéinak vallott, és amelyek szerint az életét kialakította, vagy kialakítani akarta. A mulandóban sokszor elérheti az ember azt, amit akar, akár helyes, akár helytelen az elgondolása - de az örök isteni törvény kérlelhetetlenül felszínre hozza azokat az eredményeket, amelyeket az ember az érzéseivel, gondolataival és cselekedeteivel

létrehozott. Ez az az árnykép, amely az emberi élet útján sokszor mint megmásíthatatlan végzet áll eléje, és pedig többnyire olyankor, amikor már más elgondolások szerint, más célok elérését tűzte maga elé. Minden, ami boldogító: egyszerű, tiszta és világos, tehát természetes. **Így a duáltörvény is annyira egyszerű, annyira tiszta és annyira világos, hogy a tisztaszívűek előtt ez természetes, magától értetődő igazság.** De az ellene sokat vétkező, mélyen bukott emberlelkek előtt mélyen fekvő, áttekinthetetlen, nagy titok ez, amelyet megérteni nem képesek. Ezért lázadoznak ellene, kijátsszák, megcsúfolják, tagadják és semminek állítják. Amikor pedig már a vázlatát kezdik megérteni, és elfogadják mint igazságot, akkor a saját ködös, tisztátalan érzésvilágukon keresztül igyekeznek ezt az ő földi, bűnös természetük szerint értelmezni, és ezzel az utóbbi tévedésükkel még messzebb esnek a valóság megértésétől, mint tudatlanságuk idején. A férfi meg a nő együvé tartozásának titka mindig foglalkoztatta és foglalkoztatni fogja a Földön élő emberek képzeletét. Mert amint az emberi lélek fejlődésével elhagyja az egészen vastag anyagiasság és durva állatiasság állapotait, s lelki érzései színes csillogással tükröződnek vissza a vágyaiban és törekvéseiben, a férfi meg a nő összetartozása mindinkább a lelki térre helyezkedik át, s mindinkább az érzésvilágban teljesednek ki azok a vágyak, amelyek a kettőt egymás felé vonják. Itt már a lélek megsejti és hiányolja az ő kiegészítő részét, és az életet hiányosnak, céltalannak látja, ha a vágyai és ehhez fűzött reményei nem juthatnak el a beteljesedésig.

A lélek még tisztultabb fokozatain ez a sóvárgó vágy mindinkább a benső világban éli ki magát, az eszmények világát népesíti be, színezi át, és teszi mind magasabb rendűvé. Már nem érzi magát egyedülvalónak, magányosnak a lelki, a szellemi ember, mert lelkével a teremtettség minden legkisebb élő pontocskájával egynek érzi magát a szeretettörvény összetartó erejénél fogva. Nagyobb, tartalmasabb életet csak kiegyensúlyozott lelkek élhetnek, akiknek munkája már jelentős értéknek számít az igazság törvényében. A duáltörvény hatalma ide is el-

kíséri őket; és minél magasabb rendű szellem-lelki tulajdonságokban gazdagok, annál messzebbre ható szellemi sugárzással világítják be az ismeretlent, amely sugárzás akaratlanul is vonzza a szorosán egymáshoz tartozó szellemeket, legyen bár az egyik a Földön, a másik mint testéről szabaddá vált szellem a szellemvilágban, hogy azután mint két egymásba olvadó fénycsóva tegyék meg útjukat a végtelenbe az örökkévaló életben . .

Bevezetés()**

Az ember az ütközésekben mindig önmagával találja magát szemben - A lélek fogyatékoságai a másik teremtett lény lelkéből nem pótolhatók. - A szeretet, ha az csak a külsőből ered, könnyen gyűlöletté alakul át. - A teljes boldogság csak a tökéletességgel érhető el. - Miért kell a szellemnek emberré lennie? - Az ember élete: ütközéseknek kitett alkalom. - Sohasem szabad az embernek mástól várnia a boldogságát, hanem az önmaga lelkében tátongó hézagokat Isten világosságával kell betöltenie. - Minden, ami a földi világban szép és jó, magasabb világok levetített árnyéka. - Akik már a Földön szellemi életet élnek, azokra nézve a külső burok már itt köddé válik. - Míg a szellem a duáliszeretet állapotára meg nem érik, addig a lelkében mindig hiányok mutatkoznak. - Bűn, örültség, "idegesség". - A bűnös természet szakadatlan "tenni akarása". - A gonosz emberek a környezetüket is "idegessé" teszik. - A Gondviselés összekapcsolja a jót a gonosszal, hogy az áldozat ereje megtörje a bűnt.

Ameddig az ember érzésvilága fejletlen, addig az értelmvilága hiába ragyog, csillog és tükrözi vissza az emberi módon kifejezhető legtökéletesebb formában akár az isteni igazságot is; ameddig valami az érzésvilágban nincsen, mint bizonyosság, mint törvény lerögzítve, addig az még nem az övé. Ameddig el nem jutott a bizonyosságra, és össze nem gyűjtötte ezt a kikristályosodott elvet önmagában - mint ahogyan az üveglencse összegyűjti a Nap sugarait, összpontosítja a Nap melegét, és ezáltal egy pontban olyan hőfokot tud kifejleszteni, hogy meggyújtja és elégeti a gyúlékony anyagokat -, addig az még csak a külső világé, nem az ő érzésvilágáé.

Így kell a lélekben is ennek a kifejlődött érzésnek összpontosítva lennie, és így kell a léleknek az igazság bizonyosságát megéreznie, és önmagában törvénybe iktatnia, hogy ez az

érzésbeli bizonyosság legyen az a centrum a lélekben, amely körül a folyton mozgó és átalakulni készülő természeti erők hullámzása forogjon, hogy amit ez az igazság diktál, előír és elvben kialakít, ez a természet végül a szerint a kialakított elv szerint rakódják le és formálódják ki. Amikor ez már-már kiformálódott, és azon a ponton, azon a részen kezd a lélek valami kicsit hasonlítani ahhoz az eszményi Emberhez, Aki előtte áll, Akit az Isten mint példát megmutatott, és Aki szerint az emberi lélek a paradicsomi állapotra visszaemlékező álmaiban néha-néha maga elé képzel, a jónak, az igaznak, a tökéletesnek alakját, akkor azon a ponton a lélek egymás után gyűjti fel, és rakja le a kicsiny érzelmi részecskéket, és törvényesíti az apró lelki sejteket. Mikor így kezd átalakulni, tulajdonképpen csak akkor indul meg a fejlődés útján. De ameddig idáig eljut, ameddig a forrongásokon keresztül ez az elv ki tud alakulni, ameddig a tudat ezt meg bírja érteni, és képes elfogadni, addig rengeteg tévedést, tévelygést, hamis utakon való erőpazarlást visz véghez.

Az ember tulajdonképpen mindig önmagával találja magát szemben azokban az ütközésekben, amelyek hol fájdalmat, hol bosszúságot, hol elégedetlenséget, hol türelmetlenséget okoznak neki. Mert hiszen az a lélek, aki önmagában már bizonyos formákat kialakított, bizonyos elveket kikristályosított, és az érzéseit, az elgondolásait, a reményeit, vágyait ezek szerint indított útnak, csalatkozhat ugyan ezekben az érzésekben és vágyakban is; **de az meg éppen természetes, hogy ha valaki emberekben, vagy más teremtményekben keresi és akarja megtalálni a boldogságát és békességét, annak okvetlenül csalódnia is kell, mert azok a hiányok, amelyek őbenne megvannak és betöltésre várnak, a másik teremtett lényből nem pótolhatók, nem egészíthetők ki.** Aki még ezeknek kiegészítését a másik lélektől várja, abban még mindig nem alakult ki az az isteni elgondolás, amit mindenkinek önmagában kell tökéletes-ségre vinnie. Így a szeretet érzése is tévedhet, sőt nagyon sokszor téved is, mert a szeretet itt, a bizonytalanságnak és a próbáknak ebben a világában - mivelhogy itt folyton-folyvást hiányok támadnak, hézagok keletkeznek - nem elégülhet ki, s nem

alakíthatja ki azt az eredményt, amiről a lélek álmodik, amihez a vágyaival támaszkodik. Azért szükséges, hogy az ember mindazt a szépet, jót és igazat, s mindazt a bölcsességet, amit a lelki szemeivel látni vél, és amelyhez a képzeletének szárnyain felemelkedik, mint ideált önmagában alakítsa ki, s önmagában igyekezzék megvalósítani. Mert amikor ezt önmagában megvalósította, akkor hézagtalanul jelenik meg a szeretet; és ha érez is csalódást és fájdalmat, az a fájdalom, az a csalódás nem sebzi meg a lelkét olyan mélyen, hogy benne mintegy összetörjön és megsemmisüljön az az eszmény, az a művészien kifaragott kristályserleg nem törik össze, hanem abba a kristályserlegbe a saját lelkéből önt addig át nem élt, addig még meg nem látott értékes tapasztalatokat. Nem olyan tapasztalatokat, amelyek kívülről támadták őt, és fájdalmasan hatottak rá, hanem olyanokat, amelyeket mint örök értékeket gyűjtött fel a lelkében, s velük mind jobban és jobban kitölti azt a hiányt, azt az űrt, amely az Istentől való eltávolodás következtében jött létre; betölti Istennel, az Isten szeretetével, az Isten bölcsességével, az Isten kegyelmével és igazságával. S akkor azzal a szeretettel, amely a lelkének sokoldalú ragyogásában megvilágosodott, megszínésedett, végeredményben önmagát boldogítja, önmagát teremti és formálja át mind jobban és jobban hasonlóvá ahhoz az Ideálhoz, akit neki az ő legbenső énjében az Isten megmutatott.

Ameddig az ember lelkében hiányok vannak, de szeretet tekintetében a másik lélekkel szemben felettebb való igényeket támaszt, addig okvetlenül csalódnia kell. Hiszen azokat a hiányokat, amelyek a lélekben mint valami szervi hibák ott tátonganak, a másik lélek nem töltheti be. Mert még ha a legnagyobb szeretetáldozatot és odaadást nyújtja is az a másik lélek úgy, hogy egy életen keresztül úgyszólván kiüresíti és megszegényíti magát, ő azzal mégsem lesz gazdagabbá, nem lesz jobbá, **mert a szeretet is csak áldozhat, de nem pótolhatja az ő lelkének hiányait, s így a boldogság, a kiegyenlítődség nem jöhet létre.** Hiszen ha valaki folyton csak ad, ad, és soha elfogadni nincs alkalmá, vagy ha van is, csak olyan dolgo-

kat fogadhat el, amik újból csak lelkierőket emésztenek fel, akkor - mint ahogyan a méreg vegyileg felbont bizonyos anyagokat - ezek is csak rombolást végeznek a lelkében. Ugyanis a gonosz érzések, a rossz cselekedetek és folytonos rosszindulatú támadások a tűró fél lelkében - ha van is benne szeretet, mivel még az sem tökéletes és hiány nélkül való - ezeket a hiányokat mint a méreg betöltik, és a szeretetet felbontják, átváltoztatják, megsemmisítik.

Sokszor találkoztok az életben olyanokkal, akik nagyon szereték egymást, ez a szeretet azonban nem szellemi és lelki mély vonzalom volt, hanem csak a külsőből, a külső ember érdeklődéséből, a szemeken keresztül való tetszésből vette eredetét, vagyis mindkét fél lelki hibáinak és fogyatkozásainak hamis ragyogásán keresztül mesterségesen felépített szeretet volt. Az ilyen szeretetből nagyon sokszor gyűlölet válik, mert annak a tartalmát a folytonos támadások, a folytonos ütközések felémésztik, illetőleg vegyileg átváltoztatják, és a szeretet éppen az ellenkezőjévé, gyűlöletté válik. Hiszen mi más volna a gyűlölet, mint ugyanaz, ami eredeti formájában, anyagában szeretet volt? Az válik salakká, az válik ellentétessé ebben a szóban: gyűlölet. Ezért van szüksége az emberi léleknek itt a Földön is a megpróbáltatások után bizonyos pihenésre, megnyugvásra, amikor a másik fél iránti bizalom, azaz a szeretet egy kissé megnövekedhetik. Nem tesz semmit, ha egyelőre csak a külsőben, az anyagi életben növekedik is meg; és ha el is jön az az idő, amikor az élet ezt a külsőt megint próbára teszi, a léleknek az ütközésekből mindig igyekeznie kell a hitével mentenie azokat az érzéseket, amelyek maradandók, amelyek az övéi, és amelyeket a szellemvilágba is magával vihet.

Azért mindennek, ami itt ezen a Földön jó, igaz és kívánatos, igazi tartalmának, igazi értékének kell lennie. Mert ha nincs igazi értéke, hanem úgyszólván csak a látszathoz vetítődött a lélekre, akkor elkopik, elfakul, elfonnyad, megsemmisül, és a szellemnek nem marad belőle semmi. Különösen azoknak, akik hisznek a lélek örök életében, és ezzel kapcsolatban az Isten örök igazságában, az Isten megmásíthatatlan és áthághatatlan

törvényében, arra kell törekedniük, hogy minden, ami nem isteni, ami nem tökéletes, nem igaz, nem Ótőle való, lekopják róluk. Megsemmisüljön, és azok helyett az Isten gondolata, Isten akarata, az Istentől adott mennyei ajándék, az a boldogság ragyogjon elő a lelkükből és ragyogjon körülöttük, amely boldogság Ótőle való, és Vele kapcsolja egybe őket. Ez a boldogság az, ami a lelket a lélekhez, s minden teremtetet a Teremtőhöz kapcsol. Ameddig ez meg nem valósul, ameddig ez az egész teremtettségben ki nem alakul, addig mindig tart a harc és a szenvedés, mert ami nem Istentől való, annak meg kell semmisülnie, ha mégúgy ragaszkodik is hozzá a lélek, ha mégúgy összenőtt is a maga tévelygésével; mert a téves elvnek nincs létjoga. De mivel a rossz, a gonosz, az Istentől elvetett mégis ragaszkodik a léthez² - ennélfogva a megfertőzött, salakos elv mind a természetben, mind magában a lélekben elváltozásokat, elferdüléseket, elfajulásokat, a természetnek más irányban való fejlődését hozta létre. És ez az, ami egészen addig szenvedteteti a szellemet, az embert, az állatot, a növényt, és minden teremtetett élethullámzást, ameddig az élet ettől az elvtől el nem fordul, és meg nem tagadja a vele való közösséget. Ez az, ami ellen mi küzdünk, mert ennek a téves elvnek uralmáért harcolnak az emberek milliói és a szellemek milliárdjai, mivel ebben a téves hitben, az igazságnak ebben a megváltozott formájában, amely nem Istentől való, jól érzik magukat. Ez az a hazugság, ez az a tévelygés, amit olyan nagyon nehéz levetköznie a szellemnek, és főképpen nehéz az embernek. A szellemnek azért nehéz, és azért teszi még szenvedésteljesebbé az állapotát, mert a szellemnek látnia kell, és tudomásul kell vennie minden pillanatban, s a pillanatnak minden részecskéjében kínosan kell éreznie azt a hatást, amit ez okoz neki. **És hiába gondolja el, hiába ismerte fel, hogy az nem jó, nem helyes: megszabadulni mégsem tud tőle egészen addig, ameddig bizonyos próbákon keresztül nem ment, ameddig a szükséges ütközéseket végig nem szenvedte, és a**

² Mivel szellem teremtette meg, tehát él és van, és helyet kér a teremtettek között az életben, ezért az életért küzd, ezért a létezésért harcol.

saját szellemében, a saját lelkében elfogadott igazságokat ő maga diadalra nem vitte a hamissággal, a tévedéssel szemben.

Ezért kell emberré lennie; ezért kell a léleknek a hústestben kábult álomban élnie végig évekhez kötött életét, hogy azokban az adott helyzetekben és állapotokban, amelyek mint valóságok előtte állanak, a lélek a maga elraktározott nagy energiájával keresztültörhesse a hústesten is annak az elvnek, annak az elgondolásnak és ismeretnek a tartalmát, amelyet a szellemvilágban olyan nagy gonddal, olyan nagy elhatározással rakott félre, gyűjtött össze, és sokasított meg, úgyhogy sokszor a megpattanásig felfűtötte önmagát azzal a nagy erővel, amelyet a levont élettapasztalatokból gyűjtött össze magának.

Tehát minden ember élete ilyen ütközéseknek kitett alkalom. És ti látjátok, hogy az ember milyen nehezen tud csak egy keveset is diadalra vinni a lelkében kialakult jóból és igazból abban az életáramban, amely a tévelygésekkel meg van fertőzve. Azonban a jó is ott áll mellette. Hiszen az Isten nem hagyta magára a próbát élő emberlelkeket, hanem gyakran ad Magáról életjelt. De a léleknek ezekre az adott jelekre figyelnie kell; a léleknek ezeket az Istentől adott világos sugarakat fel kell ismernie; mert amely lélek ezeket fel nem ismeri, máris elesett, elbukott, messze esett vágyainak, elgondolásainak megvalósításától. Aki azonban felfigyel azokra az Istentől adott világos sugarakra, amelyeket a különböző vallások kinyilatkoztatásaiban adott a földi ember lelkének, az a lélek már nagy reménységgel kezdhet abba a küzdelembe, amely reá vár. Hiszen tudhatjátok az Üdvözítő szavaiból is, aki ezt mondja: "Aki hisz, annak örök élete van, aki pedig nem hisz, élén, meghalt." Mert az élet eredményeit nem viheti magával, hanem csak a halál eredményeit.

Bizony sajnáltnivalók azok az emberek, akik minden titokzatos megnyilatkozás ellenére sem lesznek figyelmesek azzal a világgal szemben, ahová pedig egykor ők is megtérnek, amely világnak a törvényeit addig is követni tartoznak, ameddig élnek, s azután is, amikor a testeiket levetve ide megtérnek. Ezt

a titokzatos világot mindenki bent hordja a lelkében; ezt a titokzatos világot kell a megromlott és ferde irányba tévedt anyagi elvekkel, igazságokkal szemben diadalra juttatnia. Ameddig az emberi lélek itt a Földön él - mivel itt az anyag törvényébe burkolt más emberlelkekkel érintkezik - ezer meg ezer eshetősége van a tévedésre és a megtévesztésre. Hiszen tévedsz te is, a másik is, és sokszor a legjobb akarat mellett, az egy cél követését és keresését munkáló emberlelkek között is nagyon sok az eshetőség arra, hogy egymással meghasonlásba kerüljenek. Ezeket az apró ködöket, a lélek ködeit kell átvilágítania annak a szeretetnek, amelynek mindegyikötök lelkében mint világító fáklyának kell égnie, és átvilágítania a lelket azzal a bölcsességgel, azzal az igazsággal, amely előre mutat, Isten felé.

Mert ha ez a fáklya kialszik, vagy ha ez a fáklya nem mutat előre, akkor nem ismerhetitek fel egymást, mivel ebben az elmentés és látszatos világban mindannyian a magatok világosságára, a magatok szeretetére vagytok utalva, hogy önmagatok előtt világítva az Istent kereső úton előre haladjatok.

Tehát az embernek sohasem a másiktól kell várnia azt, ami az ő boldogságát az ő kielégülését szolgálja, ami az ő lelkében lévő hézagot betölteni van hivatva, és ami őt boldoggá tudná tenni, hanem önmagában kell megtalálnia a hézagokat, és betöltenie azzal a világossággal, amit Isten ad lépésről lépésre a haladás útján a kereső-kutató ember részére. Ezért szükséges, hogy az ember az ő teremtő Istenével lélekben mindig mintegy szent összeköttetésben éljen. Folytonos imádkozásban az ő segedelmét, világosságát, az ő Szentlélekének erejét kérve lépjen mindig előre az élet útján, és azt cselekedje, amit ez a Szentlélek tanácsol, amikor megtölti a lelkét a felemelkedés szent pillanataiban, amit ez mond, s amilyen érzésekkel, törekvésekkel és vágyakkal ez tölti el a lelkét.

Hogyha így éltek és cselekedtek, akkor magatok körül mennyei magot hintetek el. És még hogyha ez a mennyei mag olyan talajba hull is, amelyben talán nem tud kikelni, akkor sem arathattok semmi esetre sem olyan erőteljes gyűlölet magvakat eredményül, mint azok, akik gyűlöletet vetnek. Mert a szeretet

és jóakarát is tévedhet ugyan, de ennek még a tévedései is elnézést, megbocsátást és könnyű elfeledést hoznak létre. Akik jóakaratból tévesen cselekszenek, annak hatása az ő lelkükre csak annyi, mint az írni tanuló gyermek bizonytalan és alaktalan vonásai a palatáblán. Amikor látja a lélek, hogy valakinek kárára, fájdalmára, hátrányára szolgált az a téves vonás, azonnal kész a jóvátételre. S arra természetes felelet a megbocsátás és az elfelejtés, mert nyilvánvaló, hogy jóakaratúlag, a jó felé való igyekezetből történt, ami történt, s azt elfeledni minden jóra törekvő emberléleknek kötelessége. Ez az általános emberi, azaz az emberi életre tartozó rész és kötelesség, amit a Krisztus útján haladó, megismerésre szert tett léleknek követnie kell. Azontúl azután vannak az embernek még más kötelezettségei is azokkal szemben, akik az ő barátai, lelki testvérei, akikkel egy igazságot, egy világosságot nyert az Úrtól, akikkel lélekben összeforrva, összeolvadva, az imádságban összefonódott a lelke Isten előtt. Ezek is egyet képeznek; és ha már a külső világban annyira fontos az ember részére a szeretet kötelessége, mennyivel inkább az a barátai és testvérei iránt, akik az ő lelkének részei?!

Mert hiszen minden, ami a világon szép és jó, a magasabb világok levetített, durván körülrajzolt árnyéka csupán. Hogyha az ember a testvéreivel, a barátaival szemben tanúsított szeretetért szintén szeretetet nyer - akiknek a lelkében lévő irány az ő lelkének irányával egyező - azaz akikkel egy úton halad - itt már a bizalom, a szeretet, a lélek megnyilatkozása mint valami összefolyó, összekapcsoló erő nyilatkozik meg. Itt a lelkek már egy ideálisabb, magasabb eszmekörben találkozhatnak egymással, kívül hagyva az anyagért való mindennapi tülekedő harcot, és elfeledkezve az élet küzdelmeiről, mert hiszen nem ellenségek, nem idegenek egymáshoz, hanem együtt haladó, egymáshoz tartozó testvérek. Tehát itt már szeretetet nyernek egymástól, itt már bizalomról és lelki kapcsolódásról van szó, és itt már nagyobbak az igények a szeretet tekintetében egymással szemben. **S hogyha már itt ennyire köddé válik a külső burkolat, mennyivel inkább köddé válik azokkal szemben, akik a léleknek egészen közeli hozzátartozói, akik**

a léleknek kiegészítő másik részét, másik felét képezik, azaz akik szerelmi érzés tekintetében egymást kiegészítő felek?! Itt a léleknek fel kell adnia mindazokat a külső korlátokat, amelyeket önmagának teremtett, s védekeznie kell a hibák, a gyarló emberi szempontok betolakodásával szemben. Ezeknek a külső korlátoknak fel kell olvadniuk abban a szeretetben, abban a megértésben, amely a két emberlelket egymáshoz fűzi. Itt már nemcsak a külső emberi érdekek egybeolvadásának és közösségének, hanem a lelki érdekek közösségének is létre kell jönnie, és egységet alkotnia. Mert ha ez az egység nincs meg, hogyha ez az egység valamiképp csorbát szenved, vagy bármily útonmódon megszakad, akkor fájdalom és bizonyos lelki tompaság következik be. Hiszen az Isten úgy teremtette az embert, hogy itt a mulandó életben is rátaláljon valamiképpen a lelkének kiegészítő részére, mert a léleknek az a része mindig és mindenhol hiányt érez egészen addig, amíg a duálszeretet állapotára meg nem érik.

Régebbi tanításaimban már említettem, hogy erre a léleknek meg kell érnie, mert ha fejletlen duálok találkoznak egymással, akkor a lélek külső rétegeiben meghúzódó tévelygések, bűnök, ferde vágyak és törekvések - ha mégoly nagy és egybeolvadó volt is köztük időközönként a szeretet, és ha mégoly nagy fájdalmat okozott is annak a szeretetnek erőszakos elszakadása - eltávolítják őket egymástól. Mert hiszen a bűn és tévelygés nem kedvez ennek a mennyei érzésnek; és mindig a szeretet kényszerül szenvedni, mert a bűn erőszakos, s a bűn hatalma - ameddig a lélek ezzel meg van terhelve - nagyobb, mint amekkora a szeretet érzése. A bűn támad, aktív mozgást végez, mert ez áll érdekében; nem lehet passzív, mert ha a bűn passzív vá válnék, akkor az igazság törvénye lesodorná, és lehetlenné tenné a lélekben való érvényesülését. Ezért a bűn nem hagyja békén az ember lelkét; a bűnös lélek folyton mozog, folyton alkotni akar, folyton spekulál, folyton új ideákon töri a fejét, s ezzel a nagy aktivitással legtöbbször tönkreteszi az idegszférát, s a folyton nyugtalanító akarás révén örültséget is hozhat létre.

Nézzétek meg korotokban a lelki betegeket: a bűnös, beteg lélek nem mindig akar-e, nem mindig olyan alkalmakon és lehetőségeken töri-e az eszét, amelyekkel a törvényt kijátszhatná, és törvénytelen úton-módon megszerezhetné magának az uralkodást, a gazdagságot, a mások tetszését, szóval mindazt, ami kívánatos ebben az időleges életben?! **Az "idegesség" ennek a lelkileg beteg kornak legnagyobb sebe, amiről mármár azt mondják a földi orvosok, hogy "nem tehet róla, nem beszámítható, mert ideges". Ezt a bűnt az Istentől való eltávolodás hozta létre.** Mert az Istennel való kapcsolat nyugalmat, békét teremt, és bizakodást, tudást, reménységet nyújt az ember lelkének. **Az Istenben bízó embernek nem sürgős a maga célja, mert ő nagyobb lelkierővel rendelkezik, és ki tudja várni, amíg az Isten elhozza az ő igazságának napját.** Ezzel szemben a bűnös embernek minden perce ki van számítva, mert ha nem tud a kellő pillanatban belépni, ha nem tudja a kedvező alkalmakat kihasználni, akkor fél, hogy a kedvezőnek látszó lehetőségek elmúlnak felette. Neki tehát törnie kell magát, tolakodnia kell, hogy az élet minden percét, minden pillanatát kihasználja, és az eshetőségek minden kicsiny hézagját felismerhesse, hogy megjátszhassa azt a kaleidoszkópszerűen előállott szerencsés és kedvező pillanatot, amellyel a célját elérhetni reméli. A gonosz emberek mellett - akik egy folyton aktív áramlatot teremtenek maguk körül - a többiek is idegessé válnak, mert az emberi természet ösztönszerűen kénytelen védekező álláspontra helyezkedni a folytonos támadásokkal szemben. Ezeknek a folytonos támadásoknak a kivédése, az ezekkel szemben való erőgyűjtés szintén nagyon igénybe veszi az idegszférát; és ha nem is ugyanolyan formájú idegességet vált ki, de bizonyos idegkimerültséget hoz létre a környezetben is. Így tekintve a dolgokat nyilvánvaló, hogy az idegesség nagyon sokféle, majdnem annyi, mint amennyiféle az ok, mert ugyanannyi az okozat is, mivel minden lélek másként veszi át ösztöni formában, és munkálja ki a saját lelki erői szerint azokat az egyensúlyi helyzeteket, amelyeket kénytelen magában kidolgozni.

Tehát az ilyen örökké aktív lélek nemcsak a cselekedeteivel, nemcsak a természetbe beírt tetteivel okoz bajokat és károkat, hanem lelki károkat is okoz, és olyan értékeket rombol össze, amelyeket később ő maga is igen sokszor elővenne, amikor már körülötte minden romba dőlt. Hiszen a próbáknak ebben a világában minden lélek arra van beállítva, hogy mindennemű káros tévelygésektől megszabadulhasson, s belátva azok hiábavalóságát, megtérjen belőlük, magára vegye az isten törvényének kötelezettségét, és a szerint éljen új életet. Ebből a célból majdnem rendszer az, hogy a rossz felé törekvő, magukban rosszat hordozó szellemek a jóban előrehaladottabb szellemeket kapnak társul a Gondviseléstől, hogy a jó példa és a folytonos ráhatás következtében megváltozhassanak, és káros tévelygéseiktől megszabadulhassanak. Mert ez csak a testi életben lehetséges, mivel a szférai életben a szellemek elveik szerint el vannak különítve.

Azonban az is előfordulhat, hogy nem a tévedéssel terhelt lélek tér meg, hanem az ő megmentésére segítségül küldött tisztább lélek esik áldozatul, és idő előtt elhagyja a földi síkot. Ilyenkor a bűnös lélek elkésve ismeri fel azt az áldozatot, amelyet a tűrő, bízó, hittel élő, szeretetteljes szellem hozott mellette, s akkor ébred rá, hogy azok a nemes érzések hogyan mentek veszendőbe az ő számára. S hogyha a megkeményedett lélek még ekkor sem képes belátásra jutni, akkor a szellemvilágban - ahol már más törvényen keresztül kénytelen szemlélni az élet igazságát - kényszerül a keserves tanulságot felismerni, hogy milyen sok értékes alkalmat feccsért el hiábavalóságok után való kapkodásával. Ezért adta Isten nektek, embereknek, ezen a módon is a bizonyosságot az örökkévaló életről, hogy akik mellettetek éltek, akik a tiéitek voltak, életjelt adhassanak magukról, s egy pillanatra megállítsanak benneteket azokban a földi törekvésekben, amelyek titeket is hajtanak; hogy gondolkozzatok az élet mulandóságáról, és arról, hogy mindenről el kell számolnotok. Boldog az, aki ebben a mulandó életben olyan értékeket szerzett magának, amelyeket majd az

örökkévalóban elővehet, és amelyekkel a boldogságát megvásárolhatja!

I. FEJEZET

A dualizmus egyetemes érvényesülése(**)

A kétféleség, a duáltörvény minden dologban érvényesül. - Az élet törvénye, hogy önmagából mindig tökéletesebbet hozzon létre. - A duálviszony legalább kétrendű megnyilatkozása az érzékiség. - A szerelmi érzés lassú kibontakozása. - A duálok, ha fejletlenek, kevésbé férnek össze, mint a nem duálok. - A fejlődés útján előrehaladt duálok találkozása mindig áldása a Földnek.

Nagyon hosszú útja van a mélyre bukott szellemnek, ameddig a duálkapcsolatot valamennyire is elérheti. Ez alatt a kapcsolat alatt nem azt az összeköttetést értem, amely már a felfelé haladó szellemeknél, a világos szférákban, mint törvény él, amelyet a szellemek már betöltöttek, hanem azt, amely még betöltésre vár, tehát azt a fokozatot, amikor a duálszellemek egymás vonzásának körzetébe beérnek. Mert ameddig egymás vonzó körébe bele nem találhatnak, addig mindegyik fél olyanak érzi magát, mint az elszórt magvacskák: egyedül valónak, magányosnak. Nem is érezheti magát a lélek másnak, mert addig igen sok oldalán kell ütközést szenvednie és csiszolódnia, ameddig a tulajdonképpen-való igazi szeretet és szerelem kifejlődik a lélekben. Mert a szerelem csak később, a szeretetből fejlődhet ki. Ameddig a lélekben a szeretet még nincs akármennyire is kifejlődve, addig ott tiszta szerelmi érzésről még csak beszélni sem lehet.

A lélekre nézve a szerelmi érzés óriási fontossággal bír. Hiába akarja ezt az ember letagadni, hiába akarja megsemmisíteni, hiába akar ellene küzdeni: ez reá nézve éppen olyan élet-szükségletként áll elő, mint ahogyan lélegznie és táplálkoznia kell, ha élni akar. Hogy miért, azt ti már tudjátok a "Szellem, erő, anyag" című műből. Ti minden dolog kétféle, mert csak ebből a kétféleségből származhat eredmény, azaz a tulajdonképpen-való jövő. Csak a kétféleségből származhat fejlődés, teremtés; tehát ezt megtagadni nem lehet. Azonban az Istentől való elfordulás állapotában - bármily határtalanul vonzódik is egymás felé ez a kétféleség, hogy egymást kiegészítse és kielégítse,

hogy egyben kifejezésre juttathassa - (mert a kétféleségnek [duálizmus] az egyben kell kifejezésre jutnia) - minél messzebb esik el Istentől a kétféle természet, annál nehezebb számára az egyben való kifejezés lehetősége. Mert a bukottság állapotában a legkisebb paráynak is folyton-folyvást ütközést kell szenvednie. És mégis, bármilyen ütközések, fájdalmak, harcok és gyötrelmek árán is, ez az egyben való kifejezés a célja, és öntudatlanul és akaratlanul is e felé a cél felé siet minden legkisebb parány. El lehet gondolni, hogy ha ez a kétféle erő, ez a kétféle hatalmasság, amely az életet alkotja, meghasonlik egymással, micsoda villámokat, micsoda ellentétes erőhalmazokat hoz létre azokban a pillanatokban, amikor a lét törvénye minden ellentétségük dacára egymás felé hajtja őket. Mert hogyha tökéletlenül, gonoszul, rosszul, és ha fájdalmas eredményekkel is, de mégis kifejezésre kell jutnia a kettő természetének egyben. **Mert az életnek az a törvénye, hogy önmagát megújítsa, önmagát újjászülje, önmagát tisztítsa, javítsa, és önmagából mindig jobbat, tökéletesebbet hozzon létre. Ezt a törvényt Isten alkotta meg, azért ez ellen nem cselekedhetik senki és semmi.**

Tehát azok a szellemek, akik Istentől elfordultak, ebben az elfordult állapotukban az egyben való kifejezés lehetőségét elvesztették és szétváltak. Nem mintha ők maguk akartak volna szétválni, hanem a természetük okozta ezt, az a megfertőzött természet, amely őket ellentétes gondolatokkal és indulatokkal árasztotta el. Tehát a süllyedésben, a lejjebb esésben ez az elvált természet, ez a különvált kétféle erő mindinkább elkülönült egymástól, mert a tévelygésnek mind vastagabb és vastagabb rétegeit izzadta, termelte ki magából mint eredményt. És mégis, a hatalmas élettörvény megnyilvánulni akarása ezeken a vastag, ellentétes rétegeken keresztül is legyőzte, legyőzi, és le fogja győzni a tévelygés halmazait, és parancsolólag hajtja egymás felé azokat az erőket, amelyeknek kifejezésre kell jutniuk az egyben, még akkor is, hogyha rosszat, ha elviselhetetlent eredményeznek.

Minél alacsonyabb fejlődési fokon jut kifejezésre ez az egymás felé való vonzódás, annál nagyobb villamosságot és érzékiséget hoz létre. Tehát az érzékiség az, ami a fluidokban ezeknek a nagy erőknek egymás felé való hajtását elvégzi. Mert ezeken az elváltozott fluidokon keresztül is meg kell érezni azt a hatalmas, nagy törvényt, amely az egész életet egybefoglalja. S mivel ez a hatalmas és nagy törvény az összes lényeket egybekapcsolja, nemcsak az embert, hanem az emberen keresztül az őt kiegészítő természeti világot is, azért a legkisebb parányban is érvényesül ez a vonzódás, amelynek éppúgy alá van vetve a jó, mint a rossz. Ehhez, mint szükségességhez, kapcsolódik a fajiség fenntartása, fejlődése, javulása, és a cél felé való előretörése, hogy amikor a célt elérte, ott a fejlődésnek befejezésénél ismerjen önmagára, ismerje meg önmagát az a hatalmasság, (ti. a szellem), aki ezeknek az erőknek ura és parancsolója. Igen, ura és parancsolója, de csak akkor, hogyha összekapcsolódott a mindeneket teremtő Istennel, és Isten akarata és elgondolása szerint végzi feladatát, amelyet Isten mint életének és rendeltetésének célját a teremtés pillanatában eléje szabott. Minden más eltörpül, minden más kicsinnyé, jelentéktelenné válik ennek a nagy törvénynek a kifejezésre juttatásával szemben. **Ebben a nagy forgatagban, ebben az óriási órló malomban, amelyet ti anyagi világnak neveztek, forognak le és órlódnak fel azok az ellentétes erők, gondolatok és célok, amelyeket a szellem a sötétségből vett fel és tett magáévá,** amelyekkel a lelkét megtöltötte, és amelyeket mint tévelygésének materializációit megsokasított önmagában és önmaga körül, telehintve velük a természeti világot is. Ebben a káoszban, ebben az elfogultságban elváltozott a lélek; elvesztette eredeti, istentől alkotott formáját, ahhoz a célhoz alkalmazkodott, amelyet elérni törekedett; a természete azt a formát élte, amely neki akkor éppen megfelelt, hogy az eredményekből tanuljon, és mást, egy fokkal mindig jobbat keressen és találjon kifejezésének céljaképpen.

Gondolni való, hogy a mélyen bukott szellemek milyen nagyon nehezen találhatnak egymásra. Évezredek, sőt évmilliók

tűnnek le a múlandóságba, és még mindig nem találkozhatnak, mert nem képesek megismerni egymást a szorosán összetartozók. Annyira nem, hogy még ha egymás mellett élnek, ha egymás mellett vannak is: a bűn, a tévelygés és tökéletlenség még akkor is annyi réteget von mindegyik köré, hogy a lelkük képtelen az őket összekapcsoló magasabb rezdülésekre. Képtelen a bennük életre kelő érzést önmagukban felfedezni, mert vastag lelki fluidjaik, azok a nehéz lelki köntösök csak egészen durva hatásokra vannak berendezkedve, úgy hogy azoknak megmozdulásait még nem is lehet rezgéseknek nevezni. Így a szellem süketen és vakon él ebben a vastag burookban. **Ezért van aztán, hogy még ha egymáshoz tartozó duálfelek élnek is egymás mellett, ez csak annyi az ő számukra, mintha mindegyik egy-egy külön csillagzaton élne, mert a lélek kiáltása, érzése, vágya nem képes áthatolni azokon a vastag rétegeken, különösen hogyha nem egyféle bűnben vannak elmerülve, hanem a két különböző szellem annyira elfajult, hogy egymástól egészen különböző lelki köntösök képződtek körülöttük.**

Ez a legsötétebb igazság, a legsötétebb valóság. Látjátok a régi letűnt történelem folyamán, hogyan viselkedett mindig a két fél egymással szemben: az érzékiség fellángolása idején egymás felé taszítja őket az a benső hatalom, s ameddig a külső test éli a maga életét, addig csak megférnek egymással; azonban amikor az a rövid lejárátú testi vonzás elmúlik, akkor már csak a szükség tartja össze a két nembeli embert. Sőt hogyha ez az életszükséglet kiesnék az életükből, a kétnemű ember gyűlölné egymást, mert benne a szeretet még a gyűlölet fokozatán alig haladt túl. Azonban a fejlődés vonalán az egymásra utaltság, a szükségszerűség hovatovább olyan kényszerhelyzeteket teremt, amelyek ezeket a külső rétegeket kezdik lebontani, és a fájdalomban, a megalázottságban és szenvedésben a léleknek egy-egy eltévedett hangja is felszínre kerül; ezek az eltévedt hangok pedig hol az egyik hol a másik lélek részéről keresni kezdik azt a tulajdonképpeni célt, amelyben találkozniuk kell: a szeretetet. Amikor azután a szeretet valamennyire át tudott törni és kifeje-

zésre tudott jutni, akkor a gyermek megtalálja az anyában szeretetének tárgyát, mert a lelkében a szeretet visszhangot ad. A férfi megtalálja a feleségben - hacsak egy-egy pillanatra is - az ő lelki érzésére adott visszhangot, amikor átérzi, hogy az a lélek közvetlenül hozzátartozó, és számára mindenkinél több. Ekkor befogadja a lelkébe, s ezzel már annak az érzésnek, amit szerelemnek neveznek, el van vetve a magja. Ez a mag egy következő életben, egy következő lehetőségben, amikor az ifjúság virágában látja meg a lelkének hiányzó részét, már mint vonzódás, mint szerelmi érzés kezd gyökeret verni, ágakat, majd leveleket hajt, s virágzásnak indul lelkében az a benső, titkos érzés, bár még nem tudja, hogy miért van, mert ezt a megnyilvánulást még ekkor is rengeteg csalódás, fájdalom és szenvedés kíséri. Ilyenkor vannak a legnagyobb viharok a lélekben, mert hol felemelkedik, hol hirtelen lesüllyed a mérleg nyelve; hol gyullad, hol kialszik; hol áldozatra kész, nagy szeretet, hol pedig mérhetetlen gyűlölet lobog fel benne a fejlődésnek ebben a korszakában.

De mindennek ellenére már megvan a lehetőség arra, hogy a kétféle lelki természet - hacsak egy kis időre is - összekapcsolódhatott, és olyan emlékeket hagyott hátra maga után, mint amikor tüzes vasat nyomnak a testhez: nagy sebet éget, és amikor a seb begyógyul, a helye kitörölhetetlenül ottmarad. Ilyen a duálok találkozása is: az emlékek nyoma ottmarad a lelken, mint a tüzes vassal beégetett nyom a testen. Ez a sebhely mindig fájóbb és érzékenyebb lesz a lélekben, mert ebben a sebhelyben mindaz a vágy és törekvés felgyülemlik, amely az elmúlt boldogságot sóvárogja vissza; s ezt magában hordozza a lélek. Ezt magával vitte a legutolsó fokozatra is, de mivel a külsejében annyira el volt durvulva, hogy ez a vágya nem tudott sem az érzésben, sem a gondolatban kifejezésre jutni, azért nem tudott neki nevet adni, s így csak elmosódott körvonalakban jutott kifejezésre.

A pogány népeknél mindenütt a nő alárendelt voltát, a nőgyűlöletet láthatjátok; minden gonosznak, minden rossznak, még a kárhozatnak a forrását is a nőben látja a férfi. Ez pedig így jön létre: a nőnek meglátása, az a vágy,

hogy a nőt magáévá tegye, izgatólag hat a férfi képzeletére, de a kezdetleges lélek kezdetleges eszközökkel akar boldog lenni, s ezért rendelkezik a nő felett, mint valami árucikk felett. Hol ki akarja erőszakolni tőle a boldogságot, amely után vágyódik, hol meg akarja azt vásárolni, hol pedig küzd érte, hogy azután esetleg éppen megvesse. Mert amikor mindezt végig csinálta és csalódott - mert hiszen csalódnia kell - akkor meggyűlöli a nőt, küzd ellene, megveti, utálja. **Ezen a fokozaton a férfi előtt a nőnek még csak a nemiség szempontjából van értéke; de különben mint embernek nincsen előtte semmiféle súlya.** A szexuális érzés hanyatlásával pedig ez a fontossága is megszűnik, s mint felesleges terhet, mint koloncot hurcolja magával. Megalázza, semmibe sem veszi, s csak mint szolgáló, mint az életének kiegészítő járuléka marad meg, és szerepel abban az életkeretben, amelyet a férfi magának megteremtett. Csak amikor a lélek felébred, amikor a jó és rossz között különbséget tud tenni, és már az igazság és igazságtalanság kérdése foglalkoztatja, amikor az igazságot önmagára nézve is igazságul ismeri el, tehát az istenség világos sugara a lélek rétegein keresztül utat kezd törni magának: akkor érkezik el a női lélek is ahhoz a lehetőséghez, hogy a férfival mint egyenjogú fél találkozassék.

Amikor a szeretet és igazság már küzdelmet folytat a lélekben, s harcot üzen az anyagi életben is azoknak a hatalmaknak, amelyek eddig lázongva követelték a test jogait: akkor az érzések viharában mindkettőnek a lelke önmagáról megfelekezve olyan érzéseket sugároz kifelé a fluidi világba, amely érzések öntudatlanul és akaratlanul is egymás felé nyújtják ki azokat a bizonyos megérző sugarakat. S ezek a sugarak - mivelhogy egymáshoz hasonlítanak - a végtelenségen keresztül is vonzást gyakorolnak egymásra. Mikor ez a vonzás megkezdődik, akkor meggyorsul a fejlődés folyamata egyiknél is, másiknál is. A lélek önmagában olyan fogalmakat kezd kialakítani az örömről és boldogságról, amelyeknek itt a Földön, ebben a bűnnel terhelt világban majdnem lehetetlen megvalósulniuk. Ez a sugárzás az-

után mind erősebb és erősebb lesz, és mind nagyobb és erőteljesebb rezgéseket vált ki - különösen, hogy összekapcsolódtak -, bár még nem tudatosan. Ekkor elmélyülőbbé válik a gondolkodás, Istent keresi, az igazság megoldását kutatja a lélek, mert most már gyorsabb a fejlődése. Így ez a rezgés világosságot is hoz létre, és ebben a világosságban láthatóbbakká válnak az árnyak az egyén saját lelki burkában is. Ezáltal pedig a lélek intuitíve tudomást szerez azokról a hibákról, azokról a gátló akadályokról, amelyek őt a boldogság elérésében feltartóztatják. Tanulni, kutatni vágyik; feszegeti azokat a titkokat, amelyek előtte sűrű sötétségben vannak, hogy ebben a sötétségben tájékozódni tudjon, mert már megérezte a vonzást, amely őt egy jobb, igazabb, boldogabb élet felé kívánja vezetni.

Ezt a világosságot, ezt a rezgést, ezt a vágyat viszi azután bele a lélek mindannyiszor az új testöltésbe. Ezt építi ki, ez hatja át azt a ködöt, amelyben új testi lét, új jövő ígérete rejlik. Ezt a ködöt hatja át a maga sugárzásával, és valami titkos öröme, a lelkének valami sejtelemszerű boldog eshetőségére készül. Ezt a kialakított szivárványszínű álmodat - amelyet illúzióknak neveztek - vetíti ki magából. Ez fogja be az érzés- és gondolatvilágát, és most már ezen a szivárványszínű elképzelésen keresztül látja azt a másik nemű lényt, akit végzete, sorsa az életének és fejlődésének segítője gyanánt hozzáköt. Megszereti, összeházasodik vele; és miután ezen az illúzióködon keresztül megálmolta azt - mert hiszen az életnek ez a szaka álom - ami után vágyott, egy ideig a lelkében csakugyan boldognak is érzi magát. Ahogyan azonban a földi ember bűnei, tévedései, hibái mind jobban és jobban szétfoszlatják ezt a szivárványködöt, a lélek csalódva érzi magát: "Nem ez volt, akit vártam, akit kerestem." Ez az az idő, amikor a házaspár elérkezik ahhoz, hogy meglátják egymásban a tévedő embert, és kiábrándulnak egymásból, mert szükségképpen mind a két fél csalódott. De minél erősebben ki van fejlődve az a szivárványszínű köd, annál később következik be a csalódás. Ez pedig nem azt jelenti, hogy a másik fél talán jobban megérdemli, hogy továbbra is azon az illúzión keresztül nézzék őt! Mert sokszor egészen érdemtelen, sokszor

egészen alacsonyrendű lélek az, akihez valakit ez a szivárványszínű köd hozzákapcsol.

Tehát nem az a dicsőség, ha valaki ezt a ködöt másban felébreszti, és valameddig életben tudja tartani, hanem az, ha ez a köd a saját lelkében kiképződött, mégpedig olyan mértékben, hogy az egész életen keresztül ebben a ragyogó színben látja a másikat, és ezen keresztül szeretni tudja azt minden hibája, gyarlósága, sőt bűne mellett is. Minél hamarabb oszlik szét ez a köd, annál gyengébb az a lélek az ő duális felkészültsége tekintetében. Ez annyit jelent, hogy az ilyen lélek, még ha a saját lelki másával találkozik, sem tudja azt értékelni, s nem tudja benne azt a boldogságot megtalálni, amire vágyik. Mert hiszen nem az a másik lélek táplálja azt az illúzióködöt, hanem maga az egyén, aki fel van készülve a találkozásra. Így többször előfordul, hogy a duálok ezen a rezgésen keresztül találkoznak egymással a végtelenben, mert az a kinyúló sugár - amikor a szeretet és szerelem kifejlődött, és a lélek bizonyos fokú tisztuláson átesett - kutatva keresi a másikat a végtelenben, míg végül rátalál. Természetesen nem kell azonnal való találkozásra gondolni, mert néha csak egy-két testöltés után érik meg ennek a lehetősége; de ha a jó és igaz kérdésében gyakorolva magukat jó előmenetelt tudnak felmutatni, akkor a földi testben olyan helyzetbe és állapotba kerülhetnek, hogy találkozhatnak egymással.

Azonban ha a lélek nem tiszta, és még sokoldalú csiszolásra szorul, akkora duálok sokkal hamarabb szétválnak, mint a nem duálok. Mert amilyen nagy a vonzódás, a szeretet és a szerelem érzésének felgyulladására közöttük, a szintén hasonló hibákból és tévedésekből származó megmerevedések a lelkükben éppen olyan hatalmas ütközéseket válthatnak ki, amelyek nagyon fájdalmas és kínos lelki sebet ejtenek egyikén is, másikon is. S ameddig ezek a lelki sebek be nem gyógyulnak, addig nem merészelnek új álmokat szőni; így az a hatalmas kereső-kutató lelki sugárzás, amely addig a végtelenbe is kinyúlt, összezsugorodik. Az ilyenekből - én most csak a fejlettebb duálok érzéseiről beszélek - sokszor papok és apácák lesznek, vagy olyanok,

aki semmiképpen sem akarnak családot alapítani, vagy férjhez menni, mert a lelkük elfáradt, megsebesült, s ameddig ez a sebesülés be nem gyógyul, addig nem mernek próbálkozni.

Mindig a lélek fejlettségi fokától és felszínre jutott hibák és tévedések leküzdésétől függ, hogy a végzetet irányító kezek milyen helyzetek és állapotok közé osztják be őket. És sokszor előfordul, hogy aki a duáljával találkozott, de a találkozás rosszul végződött, azt a Gondviselés munkáját intéző kezek a következő testöltésben - vagy még talán ugyanabban a testöltésben - olyannal kötik össze, aki bár nem duálja, de az egymással érintkező lelki felületeik éppen nagyon jól összeillenek³ és a két nem duál házaspár lelkileg jól összefér, összeilleszkedik, sőt némi megnyugvást és boldogságot is élvezhet egymással. Ezek az ún. pihenő testöltések. Lehetnek ennek az idegen nem duálfélnak nagyobb hibái, mint a duálnak, és mégis nagyobb megnyugvást nyújt az ezzel való együttélés, mert nem a legérzékenyebb felületezésen találkoztak, hanem egy másik síkon; s míg együtt élnek, addig a léleknek megsérült felülete pihen és gyógyul. Azonban azok a duálfelek, akik már más oldalakon is némi fejlettségre tettek szert, s a tisztulásukat egyik-másik részen el is végezték, és az Isten útján találkoznak - azaz mindkettő megtérésben lévő, és öntudatra ébredt szellemi állapotban van, s mindkettőnek lelkét a Krisztus világossága sugározza át; ezek, ha van is még hátra bizonyos lecsiszolnivalójuk, mégis nagyon boldogok és megelégedettek lehetnek, és a Föld fokozatához képest nem erre a Földre való boldogságot élvezhetnek, s a szeretetnek, és szerelemnek nagy beteljesülését élik meg. Akik idáig eljutottak, azok áldásaivá válnak a Földnek. S mivel egymás lelkét megtalálták, és egymás lelkében mindazt felismerték, ami az ő lelküknek kiegészítője: ezeket a lelkeket - mivel a szellemi síkokon is megtarthatják a maguk együvé tartozását - nem választja el többé a természettörvény, mert az ő erőiknek összekapcsolódását már be lehet illeszteni nemcsak a mulandóba,

³ Mert mint ahogyan a gyémántot briliánssá csiszolják, úgy a léleknek is éppen az a felületezésre csiszolódottabb.

hogy ott jó eredményeket hozzanak létre, hanem fokozatukhoz képest már az örökkévalóban is maradandó munkát végezhetnek.

II. FEJEZET

Összekötő ismeretek(**)

Az érzékiség a szerelmi élet burkolata. - Milyen határig nem bűn az érzékiség? - A szenvedélyek korlátlanságra törekvésének titka. - A fejlődéssel párhuzamosan növekvő gátlások az érzékiséggel szemben. - Az érzékiségből való kiemelkedés útja. - Amit a lélek megismert, az a lelkiismeret törvényévé válik. - A nő alárendeltsége a keleti népeknél. - A szerelmi érzés tisztulása. - Ha a női duálfél alacsonyabb színvonalon van, akkor az a férfira nézve le húzó hatású; ha magasabban van, akkor a férfi haladása tüneményesen gyors. - Mi az oka egyes nők akarat nélküli önálárendelésének? - Aki már a duálfélével találkozott, annak haladása meggyorsul.

Az emberi lélek a maga egyedülvalóságában, vagyis ameddig messze el van szakítva a maga duálfelétől, mintegy imbolyogva tud csak előre haladni abban a ködben, amelyet a tájékozatlanság és tudatlanság homálya képez körülötte. Amíg a lélek a maga emberi életében nincs érintve a szerelmi érzés által, vagyis ameddig a duáltörvény úgyszólván a mélyben pihen, azaz ez a vonzódás még nem emelkedett ki a lélekben a tudatlanság homályából - tehát ameddig a lélek ebben a kérdésben is szóhoz nem juthat - addig tulajdonképpen csak a test vezeti őt életről életre, a test természettörvénye segíti a kibontakozáshoz. Ezen az állomáson a duálérzésnek - hogy úgy mondjam - még csak a burkolata⁴ van meg, és ez a burkolat az, amit érzékiségnek neveznek. Mert a természettörvényben minden érzés le van rögzítve; így a szerelmi érzés is egy ilyen rögzített formát alakított ki magának. Mindenesetre ez még nehézkes, tökéletlen, ormótlan forma. Hogy egy hasonlattal éljek, ha agyagos talajban a lábatok nyomát otthagyjátok, az a nyom csak nagyjából hasonlít

⁴ Hiszen a léleknek ez a kereső, kutató érzése is mintegy megrögzítődést, mintegy bizonyosságot keres, mert amíg a lélek nem jut el odáig, hogy a szerelmi érzése valahol megpihenhet, addig az ő érzése még csak egy igen kis foszlánya annak a vonzásnak, amellyel a lélek hol ide, hol oda tapad.

a lábatokhoz, és alig lehet megkülönböztetni egyik ember lábnyomát a másiktól, különösen, ha a nyomok kissé hasonlítanak is egymáshoz nagyságra és alakra nézve. Ilyenkor képtelenek vagytok a sok lábnyom között lépésről lépésre követni és feltalálni azt, akit a lábnyomai alapján kerestek.

Így van ez a szerelmi érzéssel is. A természettörvényben a duálérzésnek ezek a nyomai élnek, és ezek a nyomok azok, amelyek az életben kialakulni, fejlődni, tökéletesedni kívánnak. Mert hiszen az életnek az a természete és feladata, hogy mindent tökéletesítsen. Így a szerelmi érzésnek az érzéki vonzalom, az érzéki összekötöttség és egymásrautaltság az a bizonytalan nyoma, amely a testben életről életre kiütöközik, életről életre mintegy tökéletesedik, míg végül a testet öltött szellem ezekben a nyomokban egyszerre csak önmagára emlékezik vissza, önmagára ismer. És ebben az önmagára ismerésben⁵ mind jobban és jobban felelsz, és öntudatlanul is kezdi megérezni, hogy tulajdonképpen neki nem az a célja, hogy a tudatában ezeket a tökéletlen nyomokat kövesse. Mert - mint ahogyan a lábnyomot az eső kitölti vízzel - lelki szempontból a testnek ezek a mulandóságra ítélt kívánságai és törekvései (ti. a testi szerelem) is olyanok, mint a lábnyomok, hogy csak a formát, az üres tartályt jelképezik, amely formához a további megjelenési alak van hozzákötve, az ti., hogy a maghullatás, a magnak újra való kikelése (vagyis magának a formának a kikelése), s ezáltal a formának folyton való tökéletesedése eléressék.⁶ Ez a tökéletesedés annyit jelent, hogy a lélek az állandó finomodással, a testből, a tökéletlenből való kiemelkedéssel ezt a tökéletlent is magával emeli, s mint folyton könnyebben alkalmazkodó ruhát, könnyebben kezelhető eszközt a saját céljainak felhasználására idomítja.

⁵ Ez az önmagára ismerés persze nem máról holnapra, hanem tapasztalatról tapasztalatra, szenvedésről szenvedésre, örömről örömré következik be.

⁶ A természettörvény létrehozta a megjelenési formát: a testet; ennek a formának az életek folyamán bekövetkező tökéletesedése a duálérzés mind teljesebb és teljesebb kifejezését is lehetővé teszi.

Ezért a következő nemzedéknek egy fokkal - vagy esetleg több fokkal is - szükségképpen jobbnak, fejlettebbnek, tisztábbnak, igazabbnak, világosabb értelműnek, és magasabb rendű érzemvilággal felruházottnak kell lennie. Hiszen maga a fejlődés törvénye hozza magával, hogy a test, amely a léleknek eszköze, burka, a fejlettebb szellemek által magasabb rendűvé fejlesztve, a fejletlenebb lelkeknek mintegy előre lendítő, előrehajtó törvénye legyen, hogy bennük is fejlődésnek induljanak az elmaradt érzésformák, s a fejlődésben visszamaradt, kialakulatlan lélekkomplexumok, hogy ezek is kifejezésre juttathassák azt a lényegyet, amely bennük rejlik. A szerelmi érzés, a duáltörvény annyira belevág a fejlődés folyamatába, hogy az alól az ember - bármilyen magasra emelkedett is már a gondolat- és képzeletvilágában - nem vonhatja ki magát, s nem mehet el mellette anélkül, hogy ne gondolkozzék fölötte, és ne kösse le a figyelmét. Tulajdonképpen hatalmas lendítőkereke ez annak a fejlődésnek, amely a szellemnek is megadja a maga megvilágosodásához, az anyagból való kiemelkedéséhez azokat a lökéseket, amelyek nélkül képtelen lenne kiemelkedni. **Tehát az érzékiség a maga idejében, azaz a fejlődés alacsony fokozatán, mint előrelendítő, és a fejlődést előmozdító tényező szerepel⁷, de a fejlődés magasabb fokozatán már bűn.**

Azonban, hogy ez az erőszakos érzés el ne hatalmasodhassék, a Gondviselés mindenkor állított mellé egy bizonyos gátló és fékező tényezőt. Nézzétek meg a vadembereket: a vadembereknél is megvan az ő érzékiségükhöz a maguk fékező törvénye; megvannak megalapozott szokásaik, amelyek egyes fajoknál elvégzik a maguk munkáját azokon a lelkeken, akik még csak abban a fajban képesek elérni a fejlődésük első állomását. Itt is megvannak azok a terhek, azok a hozzákapcsolt nehézségek, azok a lemondások, fájdalmak és szenvedések, amelyek

⁷ L. a zsidóság ótestamentumi korszakát, amikor a törvény még megengedte a többnejűséget és az ágyasokat, holott Krisztus törvénye ezt már bűnnek bélyegzi.

korlátokat képeznek a lélek körül, és szabályozzák a test kilengéseit, hogy ez az öntudatlan ösztön szertelenségekben ne élhesse ki magát. Fokozatról fokozatra folyton magasabbra és magasabbra épülnek ezek a korlátok, s mindig szűkebbre szabják ennek az ösztönnek a mozgási útját és terjeszkedési lehetőségét. Mert hogyha ezek a korlátok nem volnának, akkor ez a vágy is, mint a beburkolt léleknek minden kielégülni kívánó terjeszkedési ösztöne, mind szélesebb és szélesebb téren kívánna mozogni, sokasodni, és mind jobban és jobban uralma alá hajtani magát az életet. Tulajdonképpen ez a vágy, ez az ösztön az Istentől származó lebukott szellemiségnek teremteni akarása; az hogy mindenben önmagát akarja feltalálni, mindenben önmagát akarja visszatükröztetni; nem tudja mi az, és miért cselekszik, csak ezt óhajtja, vágyja, kívánja. Ez a tendencia nem kizárólag az érzékiségben van meg; így van ez a gyűlölettel, a göggel, az önzéssel is; ezek mind vak szenvedélyekké és céltalan vágyakká növekedve mind jobban és jobban le akarnák foglalni az életerőt a maguk számára.

Sok ember, aki megszokta a hazugságot, minden cél nélkül hazudik. Miért teszi ezt? Azért, mert a lelkében felhalmozódott hatni vágyás nem éri be azzal, ami igaz, hanem a képzeletében teremt olyan dolgokat, amelyekkel más embereket hatása alá akar vonni. Tehát a lélek minden részében megtalálható ez a szertelenség, nem csupán az érzékiség tekintetében. S amikor a lélek az ő megtéretlen, s önmagára még nem ismerő állapotában ennek a tendenciának az ismerete nélkül cselekszik és hajszol dolgokat, amelyekről még nem tudja, hogy miért vannak, hova vezetnek, s mindig többet és többet, mindig messzebb és messzebb ható eredményt akar elérni: ez egy bizonyos fokon túl, azaz a korláton túl pusztulást hoz reá. Azok a jótékony hatású korlátok a természettörvényben azokat az utakat mutatják meg, s azokat a lehetőségeket szabályozzák, amelyek között az élet erői előre juthatnak, érvényesülhetnek, fejlődhetnek: mert a korlátokon belül a lélek fejlődik, tisztul, javul, a korlátokon túl pedig a megsemmisülés vár reá, illetőleg azokra az erőkre, amelyeket a Lélek abban a bizonyos gondolatban és tendenciában

összpontosít és felhasznál. S mivelhogy ezek az erők megsemmisülnek, így a lélek megszegényedik, és mind kevesebb és kevesebb mozgási lehetőség nyílik számára: elerőtlenedik és a halálnak bizonyos megmerevedési állapotába hanyatlik vissza. Íme tehát a lélek nem fejezheti ki magát sem az emberi világban, azaz a fizikai síkon, sem a saját világában a szertelenségekig, hanem csupán a korlátokon belül. A korlátokon túl a megsemmisülés, a halál vár reá.

A fejletlen lelkek csoportja, amely ezeken a korlátokon belül halad, szenved ezektől a vágyaktól, ezektől a tudatalatti nyomásoktól, hatni akarásoktól, terjeszkedési vágyaktól, és kifejezési módok után kutatva jut el a testöltés törvényébe. Mert ki kell magát fejeznie, ki kell magát élnie, hatásokat kell tapasztalnia, hogy ezekből a hatásokból láthassa meg, hova vezetnek azok az indulatok, amelyeket magában hordoz. Mivel pedig a szellemvilágban az ilyen alantas lelkek számára az erők nagyon szegényesen vannak kiosztva, tehát nincs meg számukra a lehetőség, hogy kifejezhessék magukat, azért ezek az erők, kifejezési formát keresve a fizikai világ felé nyomulnak előre. S amikor ezeket a formákat a rokonszenv szerint megtalálják, akkor a korlátok valamennyire kibővülnek körülöttük, és ők fokozatukhoz képest úgyszólván mennyországi állapotot élveznek, mert óriási nyomástól szabadulnak meg azáltal, hogy kifejezésre juttathatják a bensőjükben forrongó öntudatlan erőket, vágyakat, ösztönöket, és a fizikai síkon teremthetnek velük bizonyos alakulatokat és állapotokat.

Ezzel azonban még nincs vége a szenvedéseknek, mert hamarosan bekövetkezik az, hogy a benső lelki érzéseik megütözköznek az általuk létrehozott eredményekkel. Amikor aztán az érzéseik fellázadnak az eredmények ellen - mert hiszen érzik, hogy tökéletlen létükre szenvedést okozó, tökéletlen eredményeket hoztak létre - akkor kénytelenek önmagukból valami jobbat, a megismerésüknek megfelelő legközelebbi igazabbat kialakítani, s abban is dolgozni, abban is fáradni. S míg a jobbért, az igazabbért fáradnak és szenvednek, addig a maguk erőiből, a rossz, a céltalan, a hiába való törekvésekből nagy rész felég,

megsemmisül. Mikor azután egy-egy ilyen turnust elvégeztek, akkor lényegesen megjavulva és megtisztulva állnak meg egy újabb fejlődési állomáson, és visszatekintve arra, ahonnan elindultak, bizonyos boldogságot, örömet éreznek, hogy a testi szenvedéseken és fáradtságokon keresztül megszabadulhattak a lelki gyötrődésektől. Valóban sokat kell szenvednie az embernek, ameddig a szellemi én világos látással beletekinthet az ő alsóbbrendű természetébe, és meg tudja bírálni a maga igazságával, hogy mennyiben volt helyes vagy helytelen az életében véghezvitt cselekedete, törekvése, vágya, kívánsága. Hosszú az út, míg a lélek eljut idáig.

Amikor már a lélek sokat ütközött, és sok sötétség és homály levált róla, és belátja azokat a nagy hibákat és tévedéseket, amelyek őt az életen végig kísérték, és a szenvedések mint eredmények ott állnak előtte a tapasztalatokban felsorakozva, akkor fokról fokra felébred benne a vágy a rossz tapasztalat nélkül való tanulás és ismeretszerzés után. Mikor idáig eljutott, akkor már az a féktelen természet, amely benne addig tombolt, nagyjában le van csillapodva, és a léleknek az a felfelé törekvő vágya, amely az Istent keresi, a tökéletességet, az igazságot óhajtja, kibontakozik, azaz akkor már van hite. Addig is volt ugyan valamelyes hite, de ez a hite még a testből indult ki, a test felé vezette a tekintetét, és a testben találta meg annak magyarázatát, mert hiszen a vágyai idáig csak testiek voltak. De amikor az egyéni lélek - amit ti szellemnek neveztek - felébredt, ez már abban a világban keres, ahol eszményibb, magasabb rendű elgondolások vannak, amelyek belevilágítanak a test életének homályosságába. S mivel látja, hogy innen semmi válasz nem jön, azért egy magasabb rendű világgal, a láthatatlan világgal keresi a kapcsolatot. Ebben a korszakban már kérdések nyomulnak eléje, amelyekre a lélek magyarázatot vár; s bár ebben az állapotban a fogalmak a sok kínos tapasztalatból kifolyólag rendkívül szigorúak⁸ és korlátozottak, a lélek mégis, ha nagy és

⁸ Önmaga büntetése, önként vállalt vezeklés, önsanyargatás, aszkézis

keserves megerőltetések árán is, de mindenképpen felfelé akar jutni.

Mikor a lélek ilyen nagy megerőltetésekkel küzd a test vágyai és törekvései ellen, akkor tulajdonképpen az éterikus testét gyötri⁹, mivel a lélek, a maga fejtelenségében és bukottságában benne hagyta azokat a nyomokat, amelyekben élt, amikor még az ő erői körülötte mint teremteni, hatni, hatalomra törni akaró tényezők működtek. Ti. a lélek abban az időben törvénytelenégeiből eredő félelmeit, rettegéseit stb., stb. mint nyomokat benne hagyta az éteri testben. Mert az éterikus test is fejlődik, s így a lélek tapasztalatai és észleletei az idegszférában is jobban-jobban kifejezésre jutnak, az idegek érzékenyebbekké válnak, és a lélek hatásai a testben is mind jobban és jobban megfelelnek azokra a szertelenségekre, amelyekre a lélek az élete folyamán ragadtatja magát. Ezek a lélek erőiben még mindig kifejezésre jutott bukottsági tendenciák visszahatásai. A lélekre nézve hovatovább a testesülésben őt körülvevő erők képezik azokat a határokat, amelyek gátat vetnek azoknak a lelki vágyaknak és akarásoknak, amelyek még mindig megvannak, de körül vannak határolva a lehetőségek által.

Mert hiszen a fejlődés folyamán sorsok alakulnak ki az egyes lelkek körül, amely sorsokból nem menekülhetnek ki, nem szabadulhatnak el. Ezek a sorsok azok a mellettük, körülöttük, felettük képződő törvények, amelyek a lélek fejlettségének arányában betöltésre várnak. Mert ha a lélek valamit jónak ismer meg, ez a megismerés még nem jelenti azt, hogy most már annak birtokába is jutott, vagy ha valamit rossznak ismer meg, attól máris függetlenítheti magát. Nem; amit jónak ismer meg, azt minden erejével követnie kell, mert az ő benső lényegtörvénye hajtja őt a felé a jó felé; amit pedig rossznak ismer meg, azt minden erejével kerülnie kell, mert nem követheti büntetlenül, éppen azért, mert megismerte. Tehát a bűn tulaj-

⁹ Mivel nem az öntudatlan, anyagi test, hanem a testet éltető éterikus test az, amely a lélek szertelenségekre vivő hajlamait hordozza magában.

donképpen annál a pontnál kezdődik, amit a lélek már megismert, mert amit megismert, az a lelkiismeret törvényévé válik. Ez a lelkiismeret mind jobban és jobban törekszik fölfelé, és igyekszik maga mögött elhagyni a homályosat, a sötétet; törekszik fölfelé, a maga világába, a világosság felé; mert a lelkiismeret az a szellemi világosság, amelyben az Isten képe abban a mértékben tükröződik vissza, amely mértékben a szellem tisztasága és a lélek fejlettsége az isteni jót, az isteni igazat felfogni képes. Mivel a lélek nem lenne képes a fejlődés során minden oldalról jövő ütközéseket elszenvedni, s az ebből következő csiszolódást önmagán elviselni, ennél fogva a léleknek mindig csak egy-két oldala marad nyitva, hogy ezeken a részeken ütközéseket szenvedve, a szellem szemmel tarthassa a lélek hibás természetét.

Ahol ütközéseket szenved, ott érzékenyebbé lesz, mert az ütközés fáj.

A lélek többi része pedig beburkolva pihen, a tudat nem világítja azokat át, mivel a Gondviselés, a sorsokat vezető Kéz úgy intézi minden egyesnek az útját, hogy amely oldalon ütközéseket szenved, azon a részen a kibontakozás útja megvilágosodjék előtte, és a szellem egész figyelmével oda forduljon. Így vannak fejlődő szellemek, akik életek sorozatán keresztül a hitben igyekeznek magukat kiképezni. Viszont vannak, akiknek az élet gyakorlati oldalán vagyis az anyagi munkálkodás mezején kell bizonyos tapasztalatokat szerezniük, az erejüket, a képességeiket ebben kicsiszolniuk; azután vannak, akiknek a szeretetben kell próbákat és ütközéseket szenvedniük, mert ezen a téren vannak elmaradva. Vannak továbbá olyanok, akiknek az igazságot kell megtanulniuk; és vannak, akiknek a duálérzésben kell előbbre haladniuk. Hogyha megfigyelitek az emberek világában a fejlődés menetét, látni fogjátok, hogy nagyon sok emberléleknek a munkálkodásban kell előrehaladást felmutatnia, mert ebben az ember általában hátra van maradva; rest dolgozni, nem akarja ennek a mulandó világnak az előrehaladását szolgálni, mert annyira ki van benne fejlődve az önzés, hogy önmagából

semmit sem akar odaadni a köznek. Ellenben a köztől akar mindent a maga számára elvenni, ami csak az ő érdekeit szolgálhatja; tehát az értelmét ebben az irányban fejleszti ki felettebb. **Az önzés az emberek óriási tömegét foglalja el. Pedig ameddig az ember a lelkét ebből a tévedésből, ebből a hibájából ki tudja tisztítani, addig sok és hosszú fáradságon, szenvedésen és csalódáson kell keresztülmennie.**

Ezért van az, hogy az emberek túlnyomó többsége szükségképpen anyagi munkával, testi munkával van elfoglalva, mert meg kell tanulnia, hogy az ember a magából adjon a köznek; mert a munka egyetemes világtörvény. Hiszen ha a munka nem kötné le az ember erőit, akkor gögje folytán még nagyobb szertelenségeket hozna ki magából, mert a gög minden bűnnek a csírája; ez az, amelytől az emberlélek felfuvalkodik, magát nagynak, hatalmasnak, istennek képzeli, s uralkodni akar mindenkin és mindenben. Mivel pedig a gögnek minduntalan ütközéseket kell szenvednie az emberben, ennél fogva hogyha a vágyai nem terjeszkedhetnek szabadon, és nem élhetik ki magukat, akkor befelé fejtik ki azt a pusztító hatást, amely megteremti a gyűlöletet az emberlélekben. A gyűlölet aztán harag és indulat formájában úgyszólván vegyi folyamatot idéz elő a lélekben, amellyel lefelől önmagát égeti fel, azután pedig abból kifolyólag a gyűlölet hatásaiban igyekszik magát kiélni: másoknak szenvedést okozni, kegyetlenkedni, másokat az élet lehetőségétől megfosztani; egyszóval a leggonoszabb lehetőségeket megteremteni, hogy ő maga maradjon a győztes, és élvezhesse a kielégülést. Nem tapasztaltatok-e, hogy ha az ember gyűlöletében az indulatának szabad folyást enged, és valakinek szenvedést okozott, akkor kielégül a bosszú érzete, és egy időre megnyugszik, mert úgy érzi, hogy maga alá tiporta, és meghódította azokat a lehetőségeket, amelyek azelőtt a más ember előnyeit, érdekeit szolgálták! Ez az érzés is határtalanul akar érvényesülni; mert ahányszor kielégül a bosszú, mindannyiszor még nagyobb erővel terjeszkedik el az emberi lélekben, és mind nagyobb szabadságot akar a maga részére kieroszakolni az életből, **míg egyszer a hasonló a hasonlóval összetalálkozza, egy hatalmas**

robbanásban, egy hatalmas elégszenben összecsap, és mind a kettőt megsemmisíti ez a láng, ti. letaszítja a fizikai élet lehetőségeiből a halálba. Hányszor kell a gőgös és gyűlölködő léleknek meghalnia, hányszor kell maga felett éreznie annak a törvénynek hatását, amelyet megsértett! Hányszor kell a telhetetlen, önző embernek szegénységben és nyomorúságban sínylődni, ameddig megtanulja a lemondást! Hányszor kell a hazug és hiú léleknek a hízelgők, a csalók részéről megcsalattatást és csalódást szenvednie, ameddig az igazságot éhezve és szomjúhozva bele tud illeszkedni abba a törvénybe, amely a feltétlen igazságot szolgálja! Hányszor kell az érzéki, kicsapongó embernek megcsalattatást, kijátszást és mellőztetést szenvednie, ameddig hűségre és szeretetre vágyódó lelke meg tud nyugodni a legkisebb lehetőségénél is, a legszegényebb ajándéknál is, amit az élet neki nyújthat!

Azután meg ott van a testiség: mennyi betegséget, mennyi gyötrelmet kell végigszenvedniük azoknak, akik a testben találják meg minden boldogságukat, akik a test előnyeit, a test hiúságát, a test mindennemű túlkapásait, a mértéktelenséget, a tobzódást, a pazarlást, a könnyelműséget szolgálják az életükkel! Mennyit kell a testnek szenvednie ruhátlanul, éhezve, szomjúhozva, nyomorogva, betegségekben sínylődni, ameddig az ember megtanulja, hogy nem a test kielégülése a fontos, hanem a lélek nemesebb és tisztább vágyainak létlehetőségeit kell az életben megkeresnie! És mennyit kell azoknak csalódniuk a hitben, akik a bálványokban, az anyagiakban keresik az igazságot, akik a formákban és bizonyos eljárásokban akarják az üdvösségüket megtalálni! **Ezek mind-mind a bukottságból eredő hibák, félreértések, tévedések, amelyekből a léleknek meg kell tisztulnia, hogy a szellem a maga igazi hazájában élhessen, megszabadulva mindazoktól a terhektől, amelyek őt a szenvedések világához kötötték.**

A haladás nehéz útján láttok azonban embereket, akik már nem túlságosan önzők, vagy láttok olyanokat, akik az igazságosságnak már bizonyos fokára eljutottak; vagy akik nem fősvények, nem irigykedők, de még ott van a lelkükben a hiúság, a

góg, s ott van a harag meg a gyűlölet is. Ha pedig a harag és a gyűlölet még ott van, akkor a szeretet még nem lehet olyan magas fokú, hogy a lélek beleolvadjon egy érzésbe, s az önmaga érdekeiről megfeledkezve és minden gondolatát teljesen elvonatkoztatva annyira tudjon valakit szeretni, hogy abban az érzésben teljesen felolvadjon. Tehát itt még egy bizonyos réteget le kell bontani a lélekről, és ez a réteg az a testiség, az az érzékiség, ami még a testhez, a test érdekeihez köti őt. És ha ennek az érzékiségnek módjában áll magát kifejeznie - a rendelkezésére adott test olyan alkatú és olyan életerőtömegeket hord magában, hogy ezeket erre a célra felhasználhatja - akkor a lélek ezeket az erőket minden igyekezetével az érzéki tendenciának kielégítésére használja fel. És mivel ilyen esetben a test egyoldalúan túlságosan kihasználják, ennél fogva a szertelenségekre való hajlamok kielégítése folytán különböző betegségek, idegzavarok stb. állnak elő, és így ezen az oldalon szenvedés következik reá. S mivel ezen az oldalon többet szenved, mint más oldalán, ennél fogva a léleekben bizonyos gyűlöletérzés alakul ki a másik nem iránt. Mert - amint ő hiszi - az a másik nemű lény ébresztette fel benne a bűnre vivő hajlamokat, tehát helytelen felfogásában nem magában keresi a hibát, hanem a másik nemű emberben, és elkezdi azt gyűlölni. **Ez az állapot látható sok népnél, ahol a nő elnyomatásban és alárendeltségben élt, s ennek mintegy következményeképp a férfi most szenved el azokat az ütközéseket, amelyek a léleekben csupán azt szolgálják, hogy elidegenítsék a másik nemű embertől, és így gáttat emeljenek a léleknek a féltelenség elé.**

Tehát amikor ez az állapot elérkezik, akkor ez a rész a léleekben lezáródik, és a Gondviselés más oldalról nyitja meg a lélek fejlődésének folyamatát; s akkor - mondjuk - talán a góg, talán a gyűlölködés oldalán - mivel ez a kettő egymáshoz van kötve, mivel egyik a másikba eresztí a gyökerét - kezdi meg a lecsiszolás munkáját. Tehát a férfi most más oldalról van elfoglalva, és kevésbé érzéki, mert ez a rész lezáródott a lelkében. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a férfi, mivel kevésbé érzéki, talán ezen a

ponton fejlettebb, hanem más oldalról való benyomások foglalják le, más érzések, más gondolatok és törekvések foglalkoztatják. Tehát a léleknek az érzéki oldala csak le van takarva, de testöltés esetén ennek a nyoma mindenesetre megmutatkozik. A szellemvilágban azonban ez a része érintetlenül pihen, a tudat nem foglalkozik vele, mert más oldalról van elfoglalva, s erről az oldalról nem kell szenvednie.

Ez az érzés a testöltésbe kerülve is lefedve marad egy jó ideig; mint gyermek a másik nemű gyermekeket lenézi, kerüli és sok esetben gyűlöli; azonban amikor elérkezik a pubertás ideje, akkor akaratlanul is megnyílik a léleknek az a része, amely szóhoz kíván jutni, mert a kifejező eszköz: a test, a forma rendelkezésére áll. Mivel azonban a lélekben már megvannak a gátló függönyök, azért az ifjú tartózkodóan viselkedik a másik neművel szemben, és ebben az életében már egészen más magatartást tanúsít, mint az előzőben: nem keresi a nők társaságát. Azonban a természetes ösztön mindjobban érezteti a hatalmát, s bár lenézi a nőket, és tartózkodik tőlük, mert érthetetlen félelemmel van eltelve, és küszködik magával, de az ösztön hatására mégis kénytelen a lélek ezzel a kérdéssel foglalkozni, miközben egyszer csak öntudatlanul és akaratlanul is megszületik benne az első vonzalom. És bár a testen keresztül nézi a dolgokat, amelyekkel őt végzete szembeállította, tehát a másik neműnek a testi megjelenése kívánatos előtte - mivel az ösztön ott él a lelkében - mégis a lélek a már eddig megszerzett óvatosságból keresgélni kezd, hogy azok közül, akik felé az érzései vonják, a legérdemesebbet válassza ki. Úgy hogy most már elsősorban nem a testet, a külsőt tekinti, hanem a lélek tulajdonságait, a lélek tetszetős oldalát is kezdi felismerni. Így az a kényszer, amely a testen keresztül jelentkezik, mégis a lelki vonzódást, a szerelmi érzést hozza létre; de mivel most már fél és retteg a következményektől, tehát a felsőbb törvények jóváhagyását, szentesítését keresi, és házasságra lép.

Ilyen esetekben, amikor a lélek még csetlik-botlik, és még nem tud önmaga felett sem határozni, legtöbbször egy haladottabb női szellem mellé kapcsolja őt a Gondviselés. S bár a

góg, a hiúság és gyűlölet a női nem iránt féktelenségekre ragadja, úgy hogy megalázza, meggyötri, lenézi, alacsonyabb rendű valakinek láttatja vele a nőt, mint önmagát, mégis jólesik neki, és a lelke meglelégedéssel fogadja a szeretetnek és a vonzódásnak azokat az apróbb-nagyobb jeleit, amelyekben a nő részéről az élete folyamán részesül. Ez a magasabb rendű szeretet: a hűség, az igazság, a becsületesség mintegy törvényszerű, mintegy szükséges valami jelenik meg előtte, amit a lelke megkövetel, és a gőgje meg is kívánja, hogy ez így legyen; azaz ekkor még nincsen a lelkében hála, nincsen öröm ezek felett az ajándékok felett, mert mindezeket úgy tekinti, mint amik neki jogosan kijárnak. Csak akkor ébred fel, és jön tudatára a hiányérzetnek, hogy mit veszített, amikor a végzet, a halál megfosztja azoktól, amiket már magáénak hitt, és mint törvényes részesevést megkövetelt az élettől. Csak akkor ébred a lélek annak tudatára, hogy hiszen érdemtelenül kapta mindazt, amiben része volt. S akkor önmagába tekintve belátja, hogy helytelenül, igazságtalanul cselekedett, s akkor a haladottabb női szellemtől megfosztott állapotában ismeri el, hogy az betöltötte a lelkében a hiányokat, s hogy annak szeretetében, amiben az őt részesítette, a lelke megizmosodott és megerősödött.

Amikor a következő életében, vagy még ugyanabban az életében mindezekről le kell mondania, önmagában is forrongó elégtelenséggel állapítja meg a sors igazságtalanságát, amikor ugyanezeket az érzéseket, amelyekben része volt, egy másik, egy alacsonyabb lelkű nővel való kapcsolatában keresi, és nem találja meg. Ezekben az ütközésekben, fájdalomban és sorozatos csalódásokban a lelke mind jobban és jobban kitermeli önmagából azt az álmodot, amelyet mint ideált keres. Ezt az ideált mindazok nélkül a hibák és fogyatékoságok nélkül kívánja látni, amelyek az ő lelkében még benne vannak. És olyan finom és puha fátylakkal, fluidokkal aggatja tele ezt az eszményképet, azaz olyan tulajdonságokkal ruházza fel, amilyen tulajdonságokat az ő gőgös lelke megkíván. S ha az az élő valaki, akivel a sorsa összehozza, a mozdulataiban, a gondolkozásában, az érzéseinek kifejezésében, a hanghordozásában, a testi alakjában,

vagy az életben való magatartásában csak valami csekély mértékben is megközelíti azt az ideált, akkor minden vágyával, minden érzésével hozzátapad ehhez az élő eszményképhez. És mélyebb érzéseivel szeretni kezdi, mert úgy érzi, hogy azokat a hiányokat, amelyek a lelkében vannak, csak ez töltheti ki. Mikor azonban ezek a lelkek - mondjuk a házasság által - az életben közelebb jutnak egymáshoz, és akkor kiderül, hogy az élő a megalkotott ideáltól nagyon is különbözik, akkor bekövetkezik a kiábrándulás. S éppen amikor ennek a vonzalomnak szeretetté, megértéssé, lelki barátsággá kellene átváltoznia, akkor következik be a katasztrófa, az elhidegülés, az egymástól való elidegenedés.

Azért sokszor, hogy ez be ne következzen, a természet-törvény gondoskodik róla, hogy a testükből való test, a vérükből való vér áthidalja a két lélek között támadt nagy űrt, és így az a gyermek, akiben egy másik lélek ölt testet, egybe fonja, kiegyesíti és kiegyenlíti azokat a lelki ürességeket, amelyekbe az elletét a széthullás elemeit elhinthetné. Azután a test erői hanyatlanak, a fáradság érzete úrrá lesz a testen; a lélek szertelenségei is beljebb húzódnak, a maghullatás befejeződik, és a test készül az enyészet karjaiba dőlni. Ilyenkor, hogyha a lélek a virágzás és gyümölcsözés időszakában nem tudott a maga számára annyit szerezni, hogy az étellel, a sorssal, az Isten törvényével kibékülve tovább is melegséggel és kedélyességgel tudna megnyugodni, akkor morózussá, elégedetlenné, gyűlölködővé válik. Az étellel meghasonulva mintegy elszakítja a kapcsolatot minden széptől, jótól és igaztól, s önzővé lesz, ha addig nem is volt az; olyanná válik, mint a megszedett szőlőtő és a lombja vesztett fa. De hogyha azokért az ajándékokért, amelyeket Isten a testi étellel adott neki: a nőért, a gyermekért hálás tud lenni, s a hitet, az igazságot, az élet szépségeinek megismerését, szóval az értékeket önmagában felgyűjti, akkor örül unokáinak körében, s gazdagon tér meg a szellemvilágba, és ezeket a kellemes emlékeket viszi magával, amikor az átváltozás törvénye koporsóba fekteti a testét. A lelke ezeken az emlékeken tovább táplálkozik a szel-

lemvilágban; és mint ahogyan az ember a tápláló étel ízét továbbra is a szájában érzi, úgy ő is minden jót és igazat megtart magának a szellemvilágban.

Egy-egy ilyen életnek tulajdonképpen ez is az eredménye a szellem számára: táplálására adatott neki, mert mindent, ami a lelkét felerősítheti, megtalált az életben, és most a szellemvilágban pihen, erősödik, fejlődik, épül, mint ahogyan a mag a földben megduzzad az alatt az idő alatt, ameddig a pihenése tart. Mindezek után pedig újra testet öltve minden szépet és jót - amit ti. annak ismert meg - a lelkében előretol az igaz jó felé, hogy azokat a testöltésben minél hamarább kifejlesztve és megsokszorozva lássa viszont, és az újabb tapasztalatokból okulva még előbbre jusson a megismerésben, a bölcsességben és a szeretetben. Mindezeket összevéve, amiket az ember a családi életében a nővel való kapcsolatában mint kellemes, boldogító, örömteljes hatást magában megőrzött, s a gyermekeiben való kielégített reménységével kiegészített, a lélek mind-mind egybe dolgozza fel. És az ő férfi természetébe - mint valami virágot a ruhájára díszül - beleilleszti, és azokban az időkben, amikor újra találkozik a másik nemű emberrel, már nem nézi a leányokat gyűlölettel és lenézéssel, hanem azoknak az érzése, gondolatvilága, felfogása iránt kezd érdeklődni, mert bennük is a másik lelket, a megbecsülendő tulajdonságokkal bíró embert látja, és öntudatlanul is az ő lényének kiegészítő részét sejti. Ekkor a szerelem már sokkal gazdagabb színekben és kifejezési formákban; az ifjúság mint egy magasabb, nemesebb vágyakkal telt tavasz nyílik ki a szívében, a lelkében, mert ő maga az, aki érez, ő maga az, aki ebben az ún. illúzió világban ringatja a lelkét, mert egy nagyobb, tisztább, magasabb rendű beteljesedésre vár. Szerelme, a lélek virágzása színpompás, illatos virággá fejlődve egyéniségének sokkal magasabb rendű értékét mutatja fel, mint fejlődésének és életének eddigi folyamán. Azután ismét eljő a virágzás idejében az álmok, a vágyak megvalósulása, de most már a lelkében egy magasabb rendű életfolyamat indul meg, magasabb rendű hivatással képződnek a sejtek, mivel a lélek a

maga arculatát a hevülésének, virágzásának idejében nyomta reájuk.

S hogyha a végzete, a sorsa ismét egy megértő - bár talán hibákkal és fogyatkozásokkal, de nemes és jó törekvésekkel áthatott - lélekkel kapcsolja össze: ismét leélhet egy életet, s ez az élet még szebb emlékekkel gazdagítja a lelkét. Mert most már nem azon a rideg szemüvegen keresztül nézi azokat az életeseményeket, amelyek egy régebbi életében még talán haragra és gyűlöletre indították volna, hanem a szeretet, a megértés szemüvegén, a maga illúzió szemüvegén keresztül, mert már jobba, tisztábbá, békésebbé lett, mivel már nagyobb boldogságot biztosító erőkkel rendelkezik. És hogyha ő is hűséggel, szeretettel az érzékiség kísértéseivel szemben pedig önmegtagadással állja meg azokat a próbákat, amelyeket az égi kezek most már fokozatosan megengednek,¹⁰ hogy az ő számára is ott álljanak - hogy a lelkének szertelenségei a szellemi törvények korlátai között megsemmisüljenek, vagy átalakuljanak - akkor megváltozik körülötte a világ, s mindent más szemmel lát, mint azelőtt.

Most jönnek azonban a megpróbáltatások. Ha a szellem ezeket az életeteket leélte, és az ő szellemi másik fele (duálja) még messze el van tőle maradva - ha a férfi a haladottabb, és a női fele van alacsonyabb fokú állapotban, akkor, sajnos, a férfi lelki vágyai, lelki törekvései lefelé vonzatnak, mert önkéntelenül is keresi azokat a lehetőségeket, amelyekben a duálfelével vonatkozásba juthat. Ez olyan lelki ösztön, amelynek senki sem tud ellenállni. Sajnos, ekkor ott áll a férfi előtt a megpróbáltatás, mert az ő magasabb, tisztultabb énjében már a szerelmi érzés is megszínesedve, ragyogva él, és az ő másik fele erősen vonzza ezeket az érzéseket. Mivel azonban a duálfelek a legnagyobb részben vagy a gögtől vagy a hűtlenségtől indítatva szenvedték el a szakadást, így ennek a két alapbűnnek az ütközésein kereszt-

¹⁰ Ti. eddig csak az Isten kegyelme tartotta fenn az életének egyensúlyát, mostantól kezdve pedig megszerzett erőinek és képességeinek kipróbálására és edzésére próbák elé állítja őt az isteni Gondviselés.

tül igen-igen nehezen találhatnak egymásra, mert ez csak a megtérés és javulás útján lehetséges. Ha tehát a női szellem alacsonyabb rendű, és a duáltörvényben még nem nagyon haladott előre, akkor a férfinak igen sok csalódást kell szenvednie és sok fájdalmat elviselnie, ameddig az ő női felét fel tudja emelni magához.

Ha pedig a női fél annyira el van esve, hogy nem is képes az ő férfi felét vonzani, akkor a férfinak ezt a lelki részét sok ideig bezárva tartják az ő fejlődésében, hogy ne zavarja a többi lelki oldalak csiszolásának munkáját. Ezekből nagyon sokszor szerzetesek lesznek, vagy olyanok, akik sokat és nagyot tudnak tenni az emberiségért az önmaguk feláldozásával, mégpedig legtöbbszörre magános életet élve. Ez alatt az elmaradott női fél sokat szenved, sokat nyomorog, míg a Gondviselés angyalai fel nem ébresztik lelkében azt az érzést, hogy keresse-kutassa a lehetőséget, hogy a nála magasabb rendű férfiszellemet, az ő másik felét elérhesse. **Ezekből lesznek a különböző testöltésekben azok a nők, akik az ő lelki érzéseikben ösztönileg kifejeleztik magukban az erre való felkészültséget, akik úgyszólván rabszolgáik lesznek a férjeiknek, kedveseiknek, fiaiknak; akik nem keresik, hogy igazságos-e vagy igazságtalan az a bánásmód, amiben részesülnek:** Ők mindenben keresztül szeretnek és hozzásimulnak, igyekeznek a férfihoz még akkor is, ha az a legdurvább és legigazságtalanabb módon bánik velük. Nem is tehetnek másként. Ezekről meg van vonva az a lehetőség, hogy az igazságtalansággal szemben a maguk urai legyenek, s hogy tudatára jussanak a méltatlanságnak, amelytől szenvednek. A lélek kénytelen ezt így fogadni el és így dolgozni fel, hogy ilyen nagy megalázottságban, ilyen nagy elvetettségben emelkedjék fel oda, ahol az ő duálfele van.

Ezek azok a nők, akiknek minden jól van úgy, ahogy van. És a földi emberek, akik emberi igazság szerint szoktak ítélni, megütköznek rajta, s azt mondják: "Hogy lehet ilyen nagyon jó és becsületes lelket ennyire gyötörni!" És ennek a szegény női léleknek meg csak fellebbezni sem áll módjában az ő igazságosnak látszó ügyében, mert senki sem ugorhatja át a saját

törvényét. Azonban sokkal gyorsabb, úgyszólván álomszerű a férfinak a haladása, hogyha az ő másik fele, a női fele magasabb fokozaton áll, mint ő. Annak a férfinak nyíltabb az értelme, világosabb az ítélőképessége, fejlettebbek a lelki törekvései, és minden esése, minden méltatlansága ellenére is sokkal könnyebb a felemelkedése, mint hogyha az a női fele alacsonyabb fokozaton van.

Ezért mondom én sokszor, hogy sokkal boldogabb az az ember, aki az ő duálfelével már találkozott, mert gyorsabb a haladása. Mert bár ütközéseket, nagy lelki gyötrelmeket szenved, de mégis akarva nem akarva fejlődni kényszerül, mert mint valami tüzes ostorral hajtja őt az az ismeretlen érzés, az az ismeretlen hatalom, amelynek nem tudja az eredetét, a forrását, mert az rajta kívül álló erő, amelynek képtelen ellenállni, bárha a lelkében másként gondolkodik, és ő maga egészen másként irányítaná a fejlődését. De ha az ő női fele magasabb, és az ismeri őt, és dolgozik érte, akkor szűk korlátok közé szorítva, kínos ütközéseket szenvedve, mégis le kell a lelkéről hámlaniuk azoknak a tévelygéseknek és bűnöknek, amelyek őt fogva tartják.

III. FEJEZET

Felelősség a duáltörvényben(**)

A házasfelek a gyermeknemzéssel az élet nagy titkába nyúlnak bele, s ezzel kötelezettséget vállalnak Isten előtt. - A házasság felbontásának kivételes esete. - A házassággal szemben elkövetett minden bántalom a duálféllel leendő összekapcsolódást hátráltatja. - A szeretet egyetemes kiegyenlítő hatalmasság.

A testben megnyilatkozó hatalmas vonzóerőtől, amely a két nemet egymás felé hajtja, senki és semmi nem tud szabadulni, mert ez a gravitáció benne van az egész mindenségben. Mivel azok az erők, azok a fluidok, amelyek a bűnbeesés után képződtek, s amelyek a duálok kettészakadásával egymástól elváltak, az elválás után is kénytelenek magukat kifejezni. Mivel az élet törvénye megkívánja tőlük, hogy önmagukat adják, önmagukból mindig a jobbat, a tisztábbat hozzák felszínre. **Tehát ezt a törvényt nem játszhatja ki senki. Vannak**

ugyan, akik ki akarják játszani és félre akarják tolni. De éppen, mert az akaratukkal, tévelygő elgondolásukkal félreálítják, ugyanezek az erők, amelyek, mint mondtam, kifejezésre vágnak, belesodorják a hasonnemű szellemfluidok kapcsolatába. Úgyhogy a hasonlókkal próbálnak összekapcsolódni, hogy ne jöhessenek létre azok a fájdalmas eredmények, amelyek a kétneműek kapcsolódásából keletkeznek, mert a terheket nem akarják hordozni, amelyeket gögjükben át sem tudnak tekinteni. És mivel nem találják meg azt a célt, nem találják meg a szenvedéseikre a kiengesztelődés és kiegyenlítő-dés feleletét, tehát belekerülnek ebbe az útvesztőbe, és fluidokat sűrítenek egészen eddig, ameddig ezek a fluidok a saját izzó életerővel túltöltött burkaikban fel nem robbannak, és szét nem szórják azokat a szellemeket, akik tudatlanságukban ilyen elferdült és lehetetlen állapotokat hoztak létre. **Mert az ilyen fluidtömörítéseket, amelyek magukban elzárják a fejlődés lehetőségét, robbanásszerűen oszlatja szét időközönként a fejlődés törvénye.**¹¹

Mert ezeknek a szellem- és embercsoportoknak a fejlődése mind-mind egy nagy közös fluidburokba van bezárva. Ez a fluidburok, ez a tömörítés mind keményebb és keményebb páncéllal veszi őket körül, úgy hogy akik ebbe egyik vagy másik életükben belejutnak, és innen kerülnek a testöltés törvényébe, azok annak ellenére, hogy ép testet formál körülöttük a természettörvény, az ő lelki hajlandóságuknak engedve újra csak fölkeresik ezeket a lehetőségeket. Azonban mind nehezebben és nehezebben jutnak testhez, mivel ezeket a női fluidok taszítják maguktól, úgyannyira, hogy ők önmagukban, a szféráknak mintegy a fenekén, az érzéki emberszellemeknek gyűlöletétől üzelve és hajszoltatva, kénytelenek üregekben meghúzódní. S ezek a felizgatott, tüzessé vált fluidok úgy bosszulják meg rajtuk magukat, hogy a kielégületlenség szomjúságával küzdve, kénytelenek hosszú-hosszú ideig a szenvedő szférákban nélkülözni

¹¹ Mindez a VIII. fejezetben részletesebben van kifejtve.

az életnek egyéb enyhébb lehetőségeit, amíg csak meg nem térnek, és nem kéri-könyörgik ki azokat a lehetőségeket, amelyek révén szabadulhassanak ezekből a fluidokból, amelyeket ők maguk tömörítettek.

Mert időközben felrobbannak és szétszórtnak; s hogyha normális testöltés nem is áll számukra készen, nyomorék, félig nyomorék alakban, vagy a testöltés állapotain túlmenve tudnak csak hosszú idő múlva normális testöltéshez jutni¹². A paráznság bűne, mint egy lenyűgöző erő, mint szenvedtető hatalom úgy odakeményedik az ember lelke köré, mint valami nehéz vaspáncél, amely csak nehéz, nagy fájdalmak és szenvedések olvasztókemencéjében tud a lélekről leválni. Hogy ez a páncél leválhassék az érzéki lelkekről, a természettörvény az ilyen egymáshoz hasonló emberlelkeket, akik telve vannak bűnnel, bűnre való hajlandósággal, gyűlölettel, szertelenséggel, indulatosság-gal, bosszúval, önzéssel, egy-egy életre egymáshoz kapcsolja. Hogy egymásban és egymás által ütközéseket szenvedjenek, hogy egymással súrlódva a gond, fáradság és gyötrődés által válják le a lelkükről az a sok hiábavalóság, az a sok szertelenség, amely mintegy levezető csatornául sokszor éppen az érzékiséget szélesíti ki az emberek életében. Pedig hogyha ez az érzékiség nem a törvényes mederbe szorítva, hanem csak úgy szabadon árasztja el az életet, akkor az ebben résztvevő emberlelkek csak nyavalyák, betegségek, pusztulások és szenvedések lezajlása után jutnak el ahhoz a ponthoz, amikor egy-egy ilyen embercsoporttal a természettörvény mintegy leszámol.

¹² Itt tudni kell, hogy a türethetően törvényes életet élő emberszemlék körülbelül ugyanannyi időt töltenek a szellemvilágban, mint amennyi ideig testi életük tartott: nagyon törekvő és hitben élő szellemek azonban sokkal hamarabb jutnak bele az újra testöltés kegyelmébe, míg nagy bűnösök és megátal-kodottak sokkal később, úgyhogy vannak esetek, amikor évszázadok, sőt évezredek múlnak el, míg egy-egy nagy bűnös ismét testhez juthat. Ezt az óriási időbeli eltolódást jelenti az a kifejezés, hogy "a testöltés állapotain túlmenve". Ugyanilyen sors vár azokra is, akik a természettörvény ellen olyan súlyosan vétének, hogy az életprincípiumot az önmaguk és mások számára teljességgel megrontják.

A testben jelentkező érzékiségnek törvényes levezető útja a házasság: gyermekek nemzése, gyermekek szülése, gondozása, táplálása, fenntartása, felnevelése, az ezzel együtt járó munkával, áldozatokkal, fáradságokkal, véres verejtékkal. Ezekben a küzdelmekben használódik el az a szertelenségekre hajló erő, az a magát mindenáron kiélni törekvő, törtető akarat, amely öntudatlanul az élet felé hömpölyögve maga alá akarja gyúrni mindazt, amit ez a változandó világ hordoz és felszínre vet. Amely mindenre rá akarja nyomni a maga bélyegét, mindent át akar itatni, s az egész életet meg akarja telíteni tévelygéssel, bűnnel, szenvedéssel, hiábavalósággal. El akarja söpörni a rendet, meg akarja dönteni az Isten törvényét, amelyet a természetbe beleadott; le akarja rombolni a korlátokat, amelyek a kivágott úton vezetik az emberlelkeket és a természet erőit a megtisztulás, a megvilágosodás és javulás állomásai felé.

Isten megadta a tízparancsolatban, hogy az ember mit cselekedjék, és mit nem szabad cselekednie. Így azt mondja a parancsolat: **"Ne paráználkodjál", azaz ne telítsd a természet erőit bűnös lelked kiáradásával, hanem élj hűségben, élj szeretetben házastársaddal, akit szíved szerint választottál; légy hozzá hű, szeresd őt, mint a magad testét.** Mert hiszen ki volna más a nő, akit a férfi egyszer szeretett, akivel testi és lelki erőit összeolvasztotta, mint az ő saját teste, akivel közösséget nyitott meg a természet erőiben, akivel - hacsak egy pillanatra is - közös céljuk, közös útjuk volt?! Mert hiszen ők ketten belenyúltak az élet nagy titkába, és testi közösségükkel életforrást nyitottak meg, megtermékenyítették a sejtvilágot, mire ez a sejtvilág a láthatatlanból szellemi maggal telítődött, s ez a szellemi mag felöltöztetve ezzel a sejtvilággal, új alakulatot, új teremtést, új testi megjelenést: embert hozott létre. Az az ember, aki kettőjüktől születik, az ő testi életük folytatása. Amikor a kezedből kiveszi a halál az eszközt, amellyel a világ előrehaladásán munkálkodtál, átveszi azt a te gyermeked, és ugyanazok szerint a gondolatok és indíttatások szerint folytatja a testi életet és a világ továbbformálását a maga életével, abban az elgondolásban,

abban az érzésben, amit tőled örökölt. Amely abban a pillanatban töltötte el a szívedet, a lelkedet, amikor őt nemzted, vagyis amikor a te lelked érzései azokat a sejteket éltették, amely sejtekből a te utódod született. Mert azok a sejtek a te lelked vágyát, érzését tükrözték vissza az életfolyamban.

Tehát amikor egybeolvadtál az életed párjával, akkor az élet folyamatát, az élet továbbfolytatását nyitottad meg a láthatatlan világ számára; belenyúltál a láthatatlan titkok rendezésébe, és te is megváltoztattad a világ ábrázatát azzal, hogy embert nemzettél. És ha nemzettél, ha életet emeltél ki a homályból, az ismeretlenből, akkor Valakivel szemben kötelezettséged és felelősséged is van: a világ Teremtőjével, a te Isteneddel szemben: Ez a kötelezettséged, ez a felelősséged pedig korlátokat von mind a te életed, mind annak élete köré, akit nemzettél. Ez azt jelenti, hogy ha életet nemzettél, akkor ennek az életnek a folytatását, a folytonosságát olyan tendenciával kell telítened, amely összhangban van azzal az iránnyal, amelyet eléd is szabott a te Teremtőd. Hogyha engedelmeskedsz, és keresed ennek az iránynak minden fő és melléktörvényét, és igyekezel azt betölteni, akkor Isten akarata szerint éltél, és betöltötted az életeddel és a benned megnyilvánuló életakarás kifejező fluidjaival a világ színterét. Részt kértél magadnak az életből; és hogyha ezt az életet megkaptad, akkor ez az élet körülötted folyik, benned megnyilvánul, és kifejezési formát nyer, s akkor te hatalmas tényezője lettél valaminek, amit nem ismersz, nem tudsz, amiből te is emberré lettél. **Ez az életfolyam köt össze azzal a hatalmas, nagy Titokkal, Akit nem ismersz, de érzed a hatalmát, mert érzed magadban az ő törvényét. Ez a törvény, mint a folyam sodra maga folyton előre nyomuló hatalmas erejével hordozza a te életed sajkáját, és azokét, akiket nemzettél, és az egész emberiség életsajkáját, akik mind az Élet nemzettei.**

Az életet pedig Isten adta, Isten nemzette, mert az Tőle árad, Tőle folyik. Ez az életfolyam téged, ember, odavisz vissza Őhöz, ahonnan kiindultál, ahonnan származtál. Ebben az életfolyamban élni, cselekedni, keresni-kutatni az Isten akaratát, Is-

ten törvényét: ez a te kötelességed, mert ez az életfolyó van benned is, ez nyilatkozik meg minden porcikádban, és a teremtett világ minden atomjában. Ha ez az élet nem boldog, ha ez szenved, ha fájdalommal és gyötrellemmel van telve: ezek mind a te lelked hibás irányából származó termékek. Ezeket a termékeket felszívni, elfogyasztani, megsemmisíteni, és helyettük az életeddel újat, Istentől megáldottat felszínre hozni eredményül: ez az Isten akarata. Ebben kell foglalatostkodnod életedben, halálodban, újrászületésedben. Ez tulajdonképpen az élet célja. **Tehát emberszemléknek életet adni, nemzeni, szülni, felnevelni, lelkükben a sok törvénytelen és szertelen vágyakozások és akarások helyett az életfolyamatot abba az irányba terelni, amelyet az ember Istentől kapott világosságával megismert: hatalmas, Isten akarata szerint való munka. Ebben a munkában a nőt az ő sok fájdalomával, bukottságának eredményével, szenvedésével az élettörvény odaállítja a férfi mellé, ahol tűr, szenved, szeret, kétségbeesik, majd reménykedik.** Hol felemelkedik, hol alásüllyed, hol a férjéért, hol a gyermekéért remeg, hol imádkozik, hol átkozódik; egyszer önmagát áldozza fel, máskor pedig tombol, tör-zúz, életeket, szíveket eredményeket ránt magával a mélységbe; mindegy: ez az érzés, az összetartozás érzése, ez az örök kapcsolat ott van veletek, emberek.

De ezt az érzést, amely a testben, a Földnek ebben a mélyre süllyedt fokozatában túlnyomórészt az érzékiség formájában, a tiszta duálszeretnek ebben a lefokozott, elsalakosodott formájában tud csak kifejezésre jutni, ebből a formájából ki kell emelni, meg kell tisztítani, ragyogóvá kell tenni. Szellemi szeretetté, hatalmas lelki vonzalommá kell átformálni, mert ez az érzés köti össze az összetartozó két lételemet; ez az érzés kapcsolja egybe a világokat, a ti világaitokat; ez az érzés tapaszt atomot atomhoz, ez az érzés nemzi és szüli újjá napról napra a változandóság világát, ez az érzés teremt anyagi és félanyagi világokat. Ez az, ami otthont nyújt a kettőnek, hogy egyben kifejezhesse magát és a folytonos fejlődéssel, hullámmal létre-

hozza mindig a harmadikat, az eredményt. Ezen az érzésen keresztül tisztul az anyag, ezen az érzésen keresztül oltódik és nemesedik a gyümölcs, a virág, az állat, az ember; ez az érzés az, amely megszünteti a háborúságot és kibékíti a két ellentétes pólust egymással, s ezzel a kibékült érzéssel, összhangban való együttműködéssel kibékül az egész bűnös, megfertőzött világ természete. **Ebben az érzésben szűnik meg a gyűlölet, az önzés; ebben az érzésben terjeszkedik a szeretet, amely az embert az emberrel kibékíti, az engesztelődést, a fejlődés törvényét szolgálja, s az egymás megértését: a szeretetet magasra emeli.** Mert ez a szeretet csak akkor képes az ember tudatában megvilágosodni, amikor testvért lát egymásban, amikor nemzedékek, népek, fajok különültségükben meglátják azt az okot, ami őket egymástól elválasztotta, a meg nem értést, a meghasonlást, az önzést, a gyűlöletet, a gőgöt, a szeretetlenséget, s küzdenek ezek ellen az akadályok ellen.

Amikor a lelkek csoportjai mindezekről megtisztulnak, akkor meglátják egymásban az Isten teremtményét, a velük egyforma szellemgyermeket, és mindnyájan Istent ismerik el teremtető Atyjuknak, s ráeszmélnék, hogy csak egymásért élve és munkálkodva szolgálhatják a maguk javát, a maguk boldogságát is. De még mielőtt ez megtörténik, ennek a két erőnek: a férfinak meg a nőnek kell egymásra ismernie abban a nagy szeretetben, amelyet névről ugyan ismer az emberiség, de a kifejezésre juttatásig még nem érkezett el. Ennek a szeretetnek összpontosulva, összevonatva az örök nagy szeretetérzésben: a hűséges szerelemben kell kifejezésre jutnia; a két félnek egymás lelkéhez simulva, összeolvadva kell megértenie, hogy egymásért vannak, hogy külön nem élhet sem egyik, sem másik, s külön célokat nem követhetnek. Amíg szerteszórja őket a bűn, a tévelygés szelleme, s míg az eshetőségek világában bukdácsolnak, addig azokat az alkalmakat keresik, amelyek egy kis ideig kibúvót ígérnek az alól a kötelezettség alól, amely minden emberre reánehezedik a világba való belépésével, amit el kell végeznie, amit mint feladatot be kell töltenie. S azokat a sátán által

kínált olcsó örömeket hajszolják, amelyek egy pillanatra boldogságot látszanak adni a léleknek, s az emberi szem előtt, mint kívánatos, illatos virágok mintegy leszedésre kínálkoznak, anélkül, hogy értük a talajt megmunkálni kellene.

Ha azonban csakugyan leszedik a virágokat és továbbállnak a munka elöl, akkor elkövetkezik rájuk egy olyan idő, amikor a természettörvény kamatostul behajtja rájuk azokat a fizetési kötelezettségeket, amelyek elöl menekülni akartak, s az örömeik helyébe csalódások, fáradalmak, gyötrődések sorakoznak fel azok nélkül az eshetőségek nélkül, amelyekben magukat az élet kívánatos dolgaiból csak egészen szerényen is kárpótolhatnák. De mivel az ember lelke sok oldalról van megsebesülve, ez a sokoldalú sebesülés izgatja, és tájékozatlanná teszi a szellemet; nem tudja, hogyan válasszon, mit cselekedjék, hogyan rendezze be az életét. Hiszen védekeznie kell azok ellen a támadások ellen, amelyek őt az élet rendes folytatásában vagy élvezésében minduntalan meggátolják, és feladatainak elvégzésben akadályul állanak elébe. **Sokan szeretnének a becsületesség, a jóság, az igazság útjára lépni, de úgy gondolják, hogy nincs módjuk rá, nem tehetik meg, mert hiszen benne élnek az igazágtalanságban, a gonoszban, azok között a szűk korlátok között, amelyek összesajtolva tartják a lelküket, és nem cselekedhetnek hajlamaik, elgondolásaik és vágyaik szerint.** Ezeknek azt mondom: nincs semmi eredmény áldozat nélkül. Hogyha valaki földi előnyökért rosszul kötött házasságot, helytelenül választotta meg az élete párját, és belátja a rossz következményekből, hogy mit hozott neki a tévedése, hordozza türelemmel azokat a következményeket, amelyek tévedéséből fakadtak, s bízsa a sorsát Istenre. Amikor Isten elégnék látja - mert már elég mélyen a lelkébe vésődött a tanulság - lesz gondja megtérő és javulni vágyó gyermekére, és elhozza számára a szabadulás idejét. Ha az örömeiket nem találja meg, semmi esetre se próbálkozzék másfelé, hogy örömeikre és kiegyenlítődsre váró lelkének kielégülést leljen.

Ezzel nem azt mondom, hogy bizonyos esetekben nincsen helye az elválásnak. Van helye, mert hiszen a bűntől és az ördögtől megszállott lelkeket nem minden esetben lehet megszabadítani; de csak ha már minden lehetőséget kipróbált, minden törvényes eszközzel kísérletezett, és már az élete forog kockán, akkor cselekedje lelkiismerete szerint azt, amit az emberi törvények megengednek.

De ha már egyszer szeretet kötötte össze a két lelket, és ez a szeretet nemcsak pusztán a test kívánsága és az ösztöni életnek kedvező lehetőség után való vágyakozás volt, hanem abban a lélek is részt vett a maga fejlettségi foka szerint, akkor tűrjenek és keressék Istenben a kiegyenlítődés és kiengesztelődés lehetőségét, térjenek meg mindketten bűneikből. És ha a bűneikből megtérnek, vagy legalábbis megtérni szándékoznak, akkor az Isten Szentlelke mindannyiszor összeolvasztja és felgyűjtja bennük azt az érzést, amely egyszer valaha szeretet volt. **Mert térés és szenvedés nélkül nem lehet kiengesztelni a törvényt; térés nélkül nem lehet meghódítani a boldogságot.** Mert azt ismerje és tudja meg mindenki, hogy ha egyszer szeretet kapcsolt össze két embert, illetőleg szerelmi érzés élt a felfokozott szeretetben, akkor abban a szeretetben élni, abban a szeretetben túrni, abban a szeretetben továbbfejleszteni a jót, az igazat, abban a szeretetben áldozatot hozni annyit jelent, mint mindegyiknek a saját lelki másik feléért való térés. Annak a boldogságnak elérhetőségére hozott áldozat, amely majd a jövőben zavartalan, örök és igaz boldogságot fog neki nyújtani.

Minden egyes fájdalom, amit élettársad szívében vágysz gonosz indulatból, amely a lelkedet vele szemben elfoglalja, minden egyes szenvedő érzés, amelyet hitvestársad lelkébe mint a mérget belecsepegtettél, a magad lelkébe hatolt bele, a magad lelkének a másik felét sebezte meg. Mert ez árnyékot vet a te lelkedre, és ez az árnyék az, amely közéd és a lelked másik fele közé áll; ez az árnyék az, amely útjába áll annak, hogy egymást felismerhessétek. Minden hiba, minden tévedés, minden visszaélés, amely ezzel az érzéssel kapcsolatban az emberek között

bekövetkezik, elválasztó, szenvedést okozó áradat, amely a boldogság kapuját torlaszolja el előttük. **Szent legyen előttek a szeretet és a szerelem, mint Istentől adott törvény, amelyet Ő írt a szívetekbe. Annál inkább szent legyen, mert Isten úgy akarja, hogy ebben a törvényben kiengesztelődve és megtisztulva felemelkedhesetek, és megérthessétek az ő nagy szeretetét.** Szent a szeretet, amely a szülőt a gyermek iránt áldozatokra képesíti; szent a szeretet, amely a gyermeket a szülő iránt hála és nagy önmegtágadásra indítja. Szent a szeretet, amely az embereket egymáshoz kapcsolja, és arra indítja, hogy értékelni tudják egymás lelkének nemes és jóra való felbuzdulását, és támogassák egymást a jóban, az igazban. **Szent, mert Istentől való a szeretet és a szerelem.** A szeretetérzésben ismer az ember önmagára, és benne találja fel az Isten nagy akaratát, az Isten törvényét, mert kiengesztelődve, kiegyenlítve érzi a lelkét mindennel, ami élet, mindennel, ami felfelé emel; megérteti vele a hibáit, a tévedéseit; kiemeli őt a bűn nyomorúságából, s felfokozza benne a vágyat Isten felé, felfokozza benne a vágyat, hogy engedelmeskedjék Istennek.

Így észrevétlenül alakul ki körülötte lassan-lassan az Éden, a paradicsomi boldogság, mert a szeretet mindent újjáéremt, mindent megszépít, mindent megtisztít, mindent ragyogóvá tesz; az életnek minden formáját, minden kifejezését széppé és ragyogóvá teszi, mert az életben, amely körülötte és benne van, minden-minden az Isten gondolatát, az Isten akaratát törekszik kifejezésre juttatni a szeretet által. De amíg nincsen benned szeretet, illetőleg a szereteted nem elég nagy, hogy ezt meglásd, addig mindenben megütközöl, mert az ellentétes törekvés, az ellentétes érzés, amely a lelkedben él, elhomályosítja az értelem- és érzelemvilágodat. És mindenben ellenséget láttat veled, s nem látod meg, hogy Isten mindent a te javadra és boldogságodra adott, még azokat a szenvedéseket is, amelyekkel a rosszat, a törvénytelen, a boldogtalanságot égeti ki a lelkedből.

IV. FEJEZET

"A férfi sorsa a nő"(**)

Minél jobban áthatja a lelket az Istenhez való ragaszkodás, annál biztosabbak a megérzései. - A fejlett szellemek szeretete azért rendíthetetlen, mert egymásban Isten Lelkét szeretik. - A férfi meg a női lélekfél mig alacsony fokozaton áll, csak az érzékiségben tudja kifejezni az összetartozás érzését. - A fejlődés útján a felülről eredő értékeket mindketten a női félen keresztül kapják. - A női szellemek színvonala mutatja egy-egy embercsoport szellemi fokozatát. - A keleti népek elmaradottságának oka: a nők aláértékelése. - Az alacsonyabb rendű világokon nagyon könnyű, a magasabb rendűeken nagyon nehéz a testöltés törvényébe bejutni. - A nő lelkén áramlik keresztül a fejlődés folyama. - Miért nem tudja magát kivonni a férfi a nő befolyása alól? - A férfi kétféle nőtípusa. - Az ideális nő hivatása a férjjel, apával, esetleg nagyapával szemben. - A férfi érdeke, hogy a vele összekapcsolt nő minél magasabb szellemi fokozaton álljon. - Mindenki a duáljáért munkálkodik, aki a házasságban kifogástalanul betölti hivatását, bárki legyen is az élettársa. Az a férfi, aki megbecsüli és szereti a házastársát, sokkal gyorsabban halad előre, mint aki a tudományokkal vagy az aszkézissel töri-zúzza magát. - A szeretetben leélt házaselet mindkét fél duálértékét óriási módon megnöveli. - Az ilyen házaselet után a férfiszellem bölcsebbé, higgadtabbá, lágyabbá lesz, s így könnyebben megérzi és megtalálja a duálját. - A férfi ebben a ki egyenlítésben bizonyos semlegességre tesz szert, s így magasabb rendű egyenlítőssé fejlődik. - Ez az útja a fennkölt és ragyogó élet elérésének.

Minél jobban át van hatva az emberi lélek az Istenhez való ragaszkodás gondolatától, és az ilyen irányú törekvéstől - ami nem máról holnapra, hanem hosszú idő alatt alakul ki az emberi lélekben - annál biztosabbak a megérzései és következtetései. Nem mondom én ezzel azt, hogy sohasem téved vagy tévedhet, mert hiszen tökéletes ember nincsen a Földön. A tökéletlenségnek bizonyos rétegét mindenki felveszi, még azok is, akik magasabb szférákból szállnak alá, akik küldetésben vannak, mert miután ennek a Földnek az atmoszférájában kebeleztetnek be, ehhez tévedések és bizonytalanságok vannak hozzákötve. Tehát minél többet tapasztalt, minél több jó következtetést vont le, minél erősebben hitt és bizakodott, és ebben a hitében és bizakodásában minél jobban megerősítette magát a jobban, azaz a valóság világában, ahol minden a maga formájában mutatkozik, és minél jobban meggyőződött arról, hogy nagyon

jó volt, hogy a hitén keresztül a jóhoz kapcsolódott: annál jobban megerősödik lélekben. És mikor ismét a Földre jön, már magával hozza a jónak és igaznak bizonyos mennyiségét, amely benne már törvénné vált, és az az élete folyamán az elveiben, megállapításaiban, törekvéseiben megnyilvánul. Az ilyen emberek már ebben az igazságban élnek, így gondolkoznak, ezt látják helyesnek, és ez tart törvényt bennük és felettük.

Ezek az emberek - legyenek férfiak, vagy nők - azonnal felismerik és megérik egymásban a jónak és igaznak a hasonlóságát; vonzódnak egymáshoz, csoportokba verődnek, barátságra lépnek egymással, sőt hogyha a munkájuk vagy vezeklésük úgy kívánja, előfordul, hogy házasságot is kötnek, és ilyenkor, ha az ügynevezett szerelemmel nem is, de nagy és mély szeretettel szeretik egymást. Ez az a tiszta és igaz szeretet, amelyet semmi sem tud megmásítani. És vajon mit szeretnek egymásban? A jót, az Istent, az isteni Lélek kisugárzását, az isteni Léleknek az egyénen keresztül való megnyilatkozását. Mivel pedig az elfogadott elvek szerint veszi kezdetét egy-egy emberi lélek fejlődése és tisztulása, vagy pedig a süllyedése: tehát az a mérvadó, hogy a szellem mit fogad el irányelvül. Mi ebből következtetés? **Az, hogy az emberiség is csak arra a fokozatra juthat el, amit igaznak és jónak lát, vagyis amit elfogadni képes. Az ember önmagából semmit sem tud teremteni, felszínre hozni, csak azt, ami benne van.** Azt mutathatja meg, azt pecsételi meg az életével, amit elfogadott, amire nézve a lelke nyitva áll.

A férfi meg a női lélekként addig, ameddig alacsony fokozaton áll, csak a maga durva, test szerint való megnyilatkozásában képes magát kifejezni, és bűnössége folytán az összekapcsolódást csak az érzéki vonzalomban tudja elképzelni, és létrehozni. Mihelyt azonban ebből az alacsony állapotból kiemelkednek, már lélekben egy magasabb rendű érzésben, abban a szeretetben és egymás felé való vonzódásban kell megtalálniuk az önmaguk kifejezését, amely többé nem csak az utódok létrehozásában - mint ennek a kétféleségnek csupán testi-emberi kifejezésében -, hanem a léleknek a kiegyenlítetttségében, közös

munkában, új alkotásban jelöli meg a fejlődésük útját, amely munka egymáshoz köti őket. És mivel ebben a munkálkodásban, ebben az alkotásban a kettő egy, így mindketten részesülnek abból, amit az elfogadó fél a maga érzésén és a fejlődése által elért fokozatán keresztül szív magába a magasabb rendű igazságok világából, ahova fel tud emelkedni, ahol magát érzelmileg és értelmileg otthon érzi. **Ebből következik, hogy bármely égitestnek, így a Földnek is, valamint a Földön élő nemzeteknek, fajoknak, csoportoknak fejlettségi fokozatát az mutatja meg, amilyen fokozaton annak a csoportnak a női lelkei állanak.**

Így, mivel a primitív pogány népeknél kezdettől fogva a nő mint a bűnre való ingerlés, az érzékiség felé ösztönző eszköz áll a felfelé törekvő férfi képzeletében, azért a férfi a nőt megvetésével sújtja, lenézi, magát tőle úgyszólván távol tartja mert tisztátalannak véli a nővel való kapcsolatot. **A férfiléleknek ez az elgondolása és érzése az önmaga felett való ítéletmondást jelenti, mivel a keleti ember, aki a nőt a bűnre való csábítás és kísértés eszközének tekinti, tulajdonképpen önmagát látja benne.** Mert hiszen hogyha ő a nőt nem mint testet, hanem mint lelket tekintené és emelné fel, és a nő lelkén keresztül ő maga is próbálkoznék keresni, kutatni, széttekinteni a láthatatlan világban, akkor meglátná és megtalálná azokat az eszközöket, amelyekkel felemelkedhetnék azokból az állapotokból, amelyekben vesztegelni kénytelen. Mert minél alacsonyabb valamely világ, annál nagyobb tömegben vannak benne összesajtoltva azok a szellemek, akiknek szükségük van az ütközésekre, a fájdalokra, a tapasztalatokra, és annál nagyobb nyomást gyakorol a láthatatlan világból az a szellemfluid a Földön élőkre. Annál nagyobb a testiség ingere, és bővebb a gyermekáldás, és annál nehezebb a nőnek és férfinak együttélése, mert az érzéki ponton kell az életükért azt a bizonyos vámot lefizetniük, amit a Föld mindenkor meglévő természete tőlük megkíván. Ellenben minél magasabb rendű egy világ, s minél magasabb rendű elvekkkel átítatott szellemcsoportok öltenek rajta testet - mint pl. a

félszünyagi világokon - annál nehezebb a testöltés törvényébe bejutni, különösen annak, aki még nem egészen töltötte meg a lelket azokkal a szükséges tudományokkal és törvényekkel, amelyekben próbát akar élni és magát kiképezni. Ott az elfogadó elv az egészségben a maga helyén áll, mint egy felfelé kinyújtott kéz.

Tehát mind a férfinak, mind a nőnek be kell töltenie a maga rendeltetését, amely számára elő van írva. Azonban itt a földi világban - mivel az elfogadó mélyen alásüllyedt - magával rántotta azokat az erőket is, amelyek mint aktív ténykedő erők vannak hivatva formákat, eredményeket, vagyis testeket létrehozni. Mert minden gondolatnak, minden elgondolásnak teste van, alakja van, hogy az mással is közölhető legyen. De mivel az emberiség a rosszat, a helytelent fogadta el, tehát ami ebből származik, az mind tökéletlen, szenvedést okozó, és csalódást eredményező alakulatot hozott létre. Mivel pedig a női természet arra van berendezve, hogy rajta áramolják keresztül a fejlődésnek, az átalakulásnak a lelke, azért őbenne semmi sem anynyira állandó, hogy rögzítve lehessen. A férfiban kell rögzítenie, a férfinak kell azt a jót vagy rosszat, amit a nő fluidjain keresztül elfogadott, kialakítania és feldolgoznia a világban. **Ezért nem vonhatja ki, de nem is képes magát kivonni a férfi a nő befolyása alól; tudtán és akaratán kívül a fluidokon, a rokonszenven, a szereteten keresztül befolyásolja őt a nő lelke, és a nő lelkén keresztül az az elgondolás, az az irány, amit a nő követ,** ami felé a nő kinyújtotta a kezét, ami a nő lelkében mint vágy, mint gondolat, mint törekvés kialakult és megszületett.

A férfi érzi és tudja ezt, s azért a jobbik énjében tisztának, igaznak, becsületesnek és jónak óhajtja látni az anyját, a feleségét, a testvérét, a leánygyermekét; tisztáknak és jóknak óhajtja látni az őseit és az unokáit, de a benne lévő rossz, a benne kikristályosodott bukás folytán pusztítja a másik nemet, rombolja a nő lelkében az igaz és jó kialakított reformját. Mert egyik oldalról a gőg és büszkeség arra indítja, hogy elnyomja, megsemmisítse, büntesse a nőt, másfelől pedig az önzés és érzékiség

folytán annak az elnyomott és büntetésre szánt női elvnek a bukásiából származó, a testének kedvező előnyöket igyekszik megszerezni magának. **Így kizsákmányolja lelkileg és testileg; uralkodik, azaz uralkodni akar felette, irányítani akarja, parancsolni akar neki, és semmiben sem akarja megengedni, hogy az az elnyomott alárendelt állapotba süllyedt nő föléje kerekedjék, neki irányt szabjon. Süllyedt állapotában az előnyöket mind a szerelmi, mind az anyagi téren igyekszik magának megszerezni, és ezzel szemben elnyomással, zsarnoksággal, megvetéssel és lenézéssel fizet a nőnek.** Kétféle nőt akar ismerni: az egyiket, akiben az utódait, nemzedékeit tovább akarja vinni, akit magához emel, és a másikat, akit elnyom. Mivel azonban ez nagy igazságtalanság és nagy tökéletlenség, azért nagyon megbosszulja magát; az elnyomott női fluidok ravaszsággal felelnek, kétszínűséggel és hamissággal kerekedik felül a nő, és kilopja a férfi lelkéből a hitet, a remény és a meggyőződést. S mivel a nő süllyedt volta meggátolja a férfit abban, hogy felfelé tekintsen, tehát lefelé gravitál, és az alsóbb rétegekben alsóbbrendű vágyakkal és törekvésekkel, anyagias-sággal és felületességgel töltődik meg a lelke, az élete.

Ennek következtében a férfinak szükségképpen csalódnia kell, mert az így megromlott ítélőképességével nem lélek szerint választja meg a feleségét, az eszményképét, s azután sem tartja magát tisztán az alsóbbrendű elfogadó erőktől, s így a házasságba is magával hurcolja azokat a fluidokat, amelyeket a házassága előtt összeszedett. Ekképp maga körül olyan fluidokat teremt, amelyekhez lelkileg nem képes kapcsolódni, mert azok nem elégítik ki őt, vagy ha mégis kapcsolódik, akkor az ő magasabb rendű és nemesebb törekvéseinek az esetek túlnyomó százalékában inkább csalódás lesz a sorsuk, ahelyett, hogy azok valami jót eredményeznének számára. Ennek következtében a hite, a bizakodása elcsenevész, és a szellemvilágban nagyon sokszor elhagyatva kénytelen a szellemi életét leélni, reménység és lehetőségek nélkül arra, hogy feljebb emelkedhessék. **Ilyen esetekben nagyon sokszor a leánygyermek veszi kezébe az apának vagy a nagyapának az ügyét, és vezeti őt ki azokból**

a tévelygésekből, amelyekbe elhibázott földi élete folytán jutott. Máskor a feleség; de csak akkor, ha sokkal magasabb rendű fogalmai, elgondolásai és törekvései voltak, és azok töltötték be a lelkét, úgy hogy benne a megbocsátás és a szeretet érzése nagyobb annál a szerelmi érzésnél, amely őket annak idején egymással összekötötte. Számtalan formája van ezeknek a megoldásoknak. Gyakori eset, hogy az apa a leánygyermekében látja azt az ideált, akit követni, akihez az ő tiszta és szép érzéseit hozzákapcsolni jónak látja, mert az élete folyamán a nőhöz fűződött gondolatai és megállapításai annyira alacsonyrendűek, már eleve annyira lenézők és elítélők voltak, hogy nem volt képes valami testen kívülit, valami a testi fogalmakat meghaladó jót és igazat beleképzelni abba a személybe, aki a felesége volt. **Pedig ez mind nem abban a személyben lévő hiba volt, hanem a férfiban magában, a férfi elképzelésében és megállapításában.** Így óriási űr, óriási szakadék támad, illetőleg marad a házasságban betöltésre váró érzésben. Mi teszi ezt? A bűn, a mindkét részről való tévelygés.

Hiába emeli fel a fejét a férfi, hiába érzi magát nagyobbak, bölcsőbbnek, tökéletesebbnek: azért nem több, nem nagyobb, nem tökéletesebb, mint a hozzá kapcsolt nő, mert az a nő az ő kiegészítő része, és legtöbbszörre az a nő mutatja meg a férfi tulajdonképpeni fokozatát, akivel házasságban, illetőleg érzelmi közösségben él. (Bár vannak kivételes esetek is.) Mert az a nő az ő gyermekeinek anyja, annak a nőnek a fluidjaiban van az ő lelki és testi otthona. Az van mellette, annak a vágyai, törekvései inspirálják az ő vágyait és törekvéseit lelkileg és testileg - akaratán kívül is - annak a nőnek elgondolásai - bármennyire akarnak is tőlük szabadulni, bármennyire lenézi is azokat -, belenyúlnak az ő lelkének elgondolásai közé, helyet kérnek maguknak, és megteremtik a jelent, a jelenből pedig megteremtik a jövőt. Így tehát érdeke a férfi lelkének, hogy a hozzá szorosan kapcsolt másik fél, a nő, feljebb emelkedhessék, oda, arra a magaslatra, ahova őt a férfi elképzelése megálmodta. Kell, hogy a nő tiszta, istenfélő, vágyódó lelke abból a magasabb világból táplálkozva hozhassa le magának a

mindennapi életbe azokat a megoldásokat, amelyekkel az élet útjain lépésről lépésre együtt haladhat a férfival. S hogyha az imádkozó női lélek az Istennel összekapcsolódva a maga egyszerűségében és csendességében fel tudja fogni lelkében azokat az igazságokat, amelyek ha nem is messze nyúló igazságok, hanem csak az élet mindennapi problémáinak megoldására valók, amelyek az életet egy kicsit elviselhetőbbé, törhetőbbé, békésebbé és szebbé teszik: akkor az életével máris nagyot, szépet és igazat művelt. És a férfi lelkét is csendességre, istenfélelemre és bizonyos lágyságra készít elő. **Az ilyen női lelket a férfinak maga mellett nemcsak megtűrnie, nemcsak az életének kiegészítő részéül kell tekintenie, mint olyan szükségességet, amelyet az élet parancsolt reá, hanem mint Isten nagy ajándékát.** Hiszen - mint már az előbbi tanításaimban is mondtam - nem mindenki élhet a duáljával, de mindenki dolgozhat a duáljáért a házasságban, a duáltörvényben, a szerelmi törvényben; mert hiszen a tökéletlen, éretlen duálfelek hiába is találkoznak, a találkozásból a hasonló bűnök és tévedések folytán csak nagyobb rombolás és szétesés származik, amelyekben mindkét fél zúzódásokat és sebesüléseket szenved.

De bármilyen primitív legyen is az a női lélek a maga egyszerűségében, az ő megérezése és az Isten felé irányuló elfogadó beállítottsága révén mégis érzékenyebb, tisztább és könnyebben befolyásolható, mint a férfi. Mert a szeretete nagyobb és tisztább, a hite mélyebb, a reménye pedig, amely az ilyen lelken keresztül az eshetőségek világába mintegy nyitott ajtót talál, könnyebben megteleli a férfi részére is azokat a közel eső lehetőségeket, amelyekkel az az életének mind a közel, mind a távol eső problémáit megoldhatja, mintha a férfi a maga fejlett értelmével és eszével a külső világban keresgálné azokat a megoldásokat, amelyek lépésről lépésre adódnak. **Az a férfi, aki az aszszonyt, a feleséget a maga kiegészítő részének, az ő lélek szerinti felének tartja, s azzal a szeretettel és megértéssel kezeli, mint a tulajdon énjének egy részét, sokszorta gyorsabban halad előre a hitben, a szeretetben, a bölcsességben és a lelki**

megvilágosodásban, mint hogyha a tudományokkal és az aszkézissal töri-zúzza és kínozza magát, s ha éjt nappallá tesz, és önmagát felőrlő munkát végez is, csak azért, hogy kiemelkedhessék a Föld légköréből - a duáltörvény tekintetében pedig fejletlen.

Az a férfi, aki a nővel szemben félreteszi az önmagát föltöbb értékű gőgöt, s a nőhöz, aki őt szereti, szintén szeretettel, megértéssel, elnézéssel, sőt a hibáit nemcsak megbocsátó, hanem észre sem vevő bizalommal közeledik, s ezzel a nő lelkében megelégedettséget és kielégítettséget tud létrehozni, az ilyen bizalommal, megértéssel és szeretettel eltöltött életnek nemcsak az emlékét viszi magával, hanem annak a másik léleknek a megelégedettségét, kielégültségét, ragaszkodását is, s így egymás lelkére mintegy új fényt vetnek, mintegy új erőket sugároznak, amelyek addig hiányoztak belőlük. Ez mindkettőnek a duálértékét fel nem becsülhető mértékben emeli. Azután az ilyen kielégített és megelégedett női érzések a férfilélekben nyugodtságot, biztonságot, bölcsességet és világos látást ébresztenek, mert azokra a fluidokra, amelyekkel összekapcsolódnak, tökéletesítőleg, érlelőleg hatnak. Ennek következtében a férfi adó, ténykedő erői biztonságosabbak, bölcsőbbek tesznek, és az a bizonyos féloldalúsága megszűnik, mert az ő férfiúi lelkierői nem lesznek annyira éhesek, mert betöltődtek. Ennek a folyamánya lesz azután az elkövetkezendő időben, hogy a férfi szerelmi érzései - mivelhogy nem éhesek - nem kapkodnak mohón, nem tapadoznak és ragadoznak azokhoz a női lelekhez, akik külsőleg tetszetősek és megnyerő formában jelennek meg előtte, mert most már van hozzá ideje, és megvan a belső kiegyenlített-sége arra nézve, hogy könnyebben és okosabban, a maga igazi érzéseivel tudja megérezni és megtalálni a hozzá illő, őt kiegészítő részt. **A férfi ebben a lelki kiegyenlített-ségben bizonyos semlegességre tesz szert, azaz önmagában is egy én lesz, tehát sokkal inkább egyéniséggé válik, sokkal inkább be tudja tölteni azt a hivatást, amit a Gondviselés rábízott, ti., hogy a világnak, és a világ állapotainak formálásában tevékenyebb és**

hatékonyabb részt tud venni. Mert nem befolyásolják az ő féltalú fejtelenségei - önmagában is sokkal inkább egészet képez, mint az a férfi, aki a duális oldalán fejletlen. Az ilyen férfiszellem a testi állapotba való bekapcsolódásakor több békességet és nyugodtságot hoz magával, s nemi vonatkozásban inkább önmagába bezárkózott lesz, semhogy a másik nemű fluidok rá nézve kísértést jelentők lennének. Ha pedig nagy dolgok vannak rábízva, amelyekben a családi élet, a feleség, a gyermekek akadályt jelentenének, könnyen le tud róluk mondani, mert hiszen ő már lélekben is valaki, ti. a lelkében ott vannak, és ott élnek a női fluidokkal kiegyenlített, semlegesített erők, már benne vannak a megelégedett, megnyugodott, kielégült női fluidok, és nincs arra szüksége, hogy új ingerek, új szerelmek által új női hatásokat vegyen fel.

Ekkor válik igazi férfivá, aki önuralommal és bölcseséggel rendelkezik; most már önmagában egy én; mert már nagymértékben benne vannak a kétféle nem magasabb rendű erői. Csak ezekből lehetnek azok a nagy, missziós szellemek, akik valami nagy dolognak a véghezvitelére küldetnek, akik valami nagy dolgot adtak és adnak a világnak. Az ilyen férfi - ha a testén keresztül megnyilatkozó, vagy magáról életjelt adni kívánó nemiség az új testben ki is bontakozik - könnyűszerrel, egy gondolattal a tudatnak egy eldugott szögletébe tudja azt száműzni, úgy hogy ennek az érzésnek hovatovább mindig kevesebb és kevesebb megnyilatkozási lehetősége marad, mert a lelki és szellemi nagy kötelezettségek elfoglalják a lelkét, a gondolatvilágát, a vágyvilágát, és uralják az akaratát. **Az ilyen férfi magasabb rendű egyéniség, mint az a nő minden csillogásával és ragyogásával együtt, aki mint kísértő követi őt. Ez a férfi már nem reagál az ilyen kísértésre.** Megbecsüli, értékeli mindazt a szellemi jót és szépet, ami a női lelken keresztül is mint hatóerő a világba jut; a lelkében talán kialakul a női ideál, s talán egy pillanatra vágyódva is tekint a felé az eszmény felé, akit a lelkében elérni és magáévá tenni óhajtana, de azt ritkán találja meg a Földön. Mivel pedig kiegyenlített érzelmi fluidok-

kal rendelkezik, a szellemvilágban is a nagy, szép és igaz eszményi munkának élhet, és nem zavarják őt azok a gondolatok, azok a be nem teljesített vágyak, elmulasztott kötelességek, amelyeket a női erővel, a női fluidokkal szemben kielégületlenül hagyott hátra. Ott is meglátja a magasabb rendű női erők munkáját, s megbecsüléssel, szeretettel, örömmel és boldogsággal vesz részt ennek a munkának az alátámasztásában, előreségítésében, és minden eredménynek örül, amit így az ő érzéseinek és gondolatainak belekapcsolásával teremteni tud.

Nem mondom, hogy nem áll meg egy pillanatra a hozzá hasonló női lelkek közt, s nem néz szét, hogy nem hasonló érzésű és vágyú női szellem közeledik-e feléje. S nem mondom, hogy nincs nagy barátság, nagy megértés és szeretet köztük az ilyen kiegyenlített fluidokon keresztül; **azonban nem kerekedik felül az a türelmetlenül sürgető és mindent maga alá gyűrni akaró vágy, amellyel a megálmodott női ideált keresi; van békessége kivárni azt az időt, amikor azok a fluidok közelednek feléje, amelyekről a lelkében már kialakított egy ideált.** És bizonyos munkák elvégzése és bizonyos igazságok megszerzése után el is következik az idő, amikor csakugyan ott áll előtte a megálmodott álomkép.

V. FEJEZET

Lelki semlegesség(**)

A semlegesség helyes értelmezése. - Az aszkézist hiába erőlteti az, aki lelkiileg nem jutott el a semlegességig. - A külső megjelenési alak a legritkább esetben van összhangban a belső fejlettséggel. - A szegénység és egyszerűség mint életkeret a legkevésbé akadályozza a szellemet a saját értékének kifejezésében. - A papok és a nótlenségi fogadalom. - Igazán hivatásának élő pap csak az lehet, aki a lelki semlegesség fokozatát elérte. - Ez a szent semlegesség és szent papság. - Akik önmaguk túlértékeléséből vállalkoznak a semleges életre, azok elbuknak. - Legyetek Isten igazságának szent papjai!

A semlegesség problémájára még egyszer visszatérek, mert ezt a kérdést könnyen félreértik az emberek, s helytelen következtetéseket vonnak le belőle, aminek egyik formája az aszkézis erőltetése. Pedig az aszkézist hiába erőlteti akár a férfi,

akár a nő, ezzel semmi eredményt sem tud elérni, ha lelkileg nem jutott el arra a bizonyos semlegességre, vagy ha eljutott is, de más feladattal jött a Földre. Az ilyen feladat nem szükségképpen valami kiegyenlíteni való munka - mint ahogyan azt sokan gondolják -, amit még valakivel, vagy valamin el kell végeznie, hanem pl. talán egy példaadó élet, vagy a duális fejlettségnek egy még kiegészítésre váró része, amit nem aszkézissal, hanem más úton-módon, pl. házasságban kell a szellemnek - ha még olyan fejlett is - elvégeznie. Tehát sokszor nem önmagával, hanem mással, vagy a világgal szemben van feladata, amely feladathoz hozzá van kapcsolva, mert azt ő maga kívánta és akarta, vagy éppenséggel reá ruházták a Gondviselés akaratát teljesítő szellemek.

Ezért az embernek az ítélettel minden időben és minden alkalommal nagyon tartózkodónak kell lennie, mivel itt ezen a Földön csak látszatállapotok vannak, és végeredményben sohasem tudhatja a Földön élő ember, hogy akár ő, akár az ő embertársa milyen feladattal, milyen elvégzendő munkával van megbízva. Így ha azt látja, hogy valaki alacsony sorsban, talán szenvedések és nélkülözések között kénytelen az életét leélni, nem mondhatja azt, hogy arra annak azért van szüksége, mert reá okot szolgáltatott, és valamit jóvá kell tennie. És nem állapíthatja meg egy másikról, aki nyilvánvalóan sokkal alantasabb szenvedélyekkel megterhelve is magasra küzdötte fel magát az emberi társadalomban, hogy az meg arra van hivatva, hogy emberek életét és sorsát irányítsa¹³. Nem lehet azt sem mondani, hogy az egyik a fejlődésnek alacsonyabb, a másik pedig magasabb fokán áll, mert itt a Földön minden és mindenki álarcban jár, és senki sem mutatkozhat a maga valódi formájában.

Éppen ilyen hibás következtetés az is, ha valakinek tetszetős arca és testalkata van, míg egy másik hibás és szabálytalanul kiképzett külsővel bír, de amellet jóra törekvő lélek, aki a

¹³ Spiritisták közt is sokan vannak, akik ha nehéz szenvedésekkel megrakott életet látnak, hamar készen vannak az ítélettel, hogy az az illetőnek kijár, s ezzel a saját lelkiismeretüket is megnyugtatják, amely pedig azt sürgeti, hogy a szenvedőn segíteni kell!

jónak és igaznak nemcsak szemlélője, hanem cselekvője is, hogy emez talán alacsonyabb fokozatú volna, mint amaz, akinek szabályos és lágy vonású arcot ajándékozott végzete. E kettő közt az emberek nagyon sokszor már az első pillanatban ilyen megkülönböztetést tesznek. Ez azután az oka, hogy olyan nagyon sokszor csalódnak a kétnemű emberek is egymásban. Mert a lélek ugyan magával hozza az emlékezést, hogy a jó és igaz szükségképpen minden tekintetben tetszetős megjelenésre jogosult az igazság szerint. Azonban itt a Földön mindez csak álarc; mindezek a formák csak kölcsönvett megjelenési alakok, kölcsönvett ruhák, amelyekben minden rendű és rangú szellemek megjelenhetnek. Az egyik talán azért, hogy a fejlődését megkezdhesse, mert fejletlen, a másik, hogy valami mulasztását helyrehozhassa; a harmadik talán valakiért, akit fel akar emelni, meg akar menteni, hogy így áldozatot mutathasson be; és így tovább: **Mindenféle formában jelennek meg szellemek, hogy ebben a látszatvilágban hozzáférhessenek azokhoz, akiken segíteni akarnak az önmaguk megtagadásával, hogy az igazságtalanságból igazságot hozzanak ki.**

Hiszen ugyanezt cselekedte a mi Urunk és Megváltónk is, aki a fényben, az igazságban, a tökéletes szeretetben és isteni harmóniában élt, de megszegényítette Magát, odaadott mindent, fokról fokra vetkőzte le a fény és ragyogás köntöseit, amíg e szegény Földre ért. És itt sem a királyok pompájában, a főrangúak, a hatalmaskodók életformájában, vagy a gazdagok bőségében kereste meg azokat az életkereteket, amelyekben a munkáját elvégzendő volt, hanem megkereste azt az állapotot, azt a formát, amely a legkevésbé takarja be a lelket, s legkevésbé fosztja meg attól a lehetőségtől, hogy az igazságot érvényre juttathassa. **A szegénységben ugyanis könnyebben érvényesül a lélek a maga természete szerint, mint a gazdagoknak túlzott, felvett, átalakított életkeretei között.** Mert a gazdagoknak, a főrangúaknak megvannak a megrögzött szokásaik, beléjük nevelt életfelfogásaik, amelyek mind a léleknek bizonyos erényeit és hibáit csoportosítják, hogy az életet minél kényelmesebbé és

kellemesebbé tehessék azok között a keretek között, amelyekben a vágyakat kiélhetik. A szegénységben mindezek nincsenek, csak egy törvény (a természettörvény), amelynek a természet rendje szerint engedelmeskednie kell az embernek, és egy másik törvény (a szellemi szolidaritás törvénye), amely a helyzetekhez, az adottságokhoz kényszeríti alkalmazkodni. **Így a szegénység sokkal alkalmasabb az egyéniség kifejlődésére, mint a gazdagság.** A szegény emberek közt sokkal hamarabb kitűnik az, ha valaki gonosz indulatoktól és vágyaktól indítatva leplezetlenül cselekszik rosszat, és sokkal jobban kitűnik, hogyha a szegénységben a jó igazán és becsületesen éli végig az életét, mintha valaki a sokféle takaróval beburkolt gazdag életkeretben cselekszik jót és igazat. **Tehát a szegénység sokkal inkább kedvez a lélek kifejezési lehetőségeinek; benne sokkal őszintébben és igazabban mutathatja meg magát a lélek, mint a gazdagságban. Nem Istentől elvetett és bűnhődésül adott életek tehát azok, amelyek a szegénység és nélkülözések kereti közt folynak le,** valamint nem mindig Isten áldásai azok a jóléttel és gazdagsággal dúsan megrakott lehetőségek, amelyekre sokan annyira büszkék; sőt ezek legtöbbször nagy kísértést jelentenek a lélek számára.

A tetszetős formák és a különböző tehetségek, amelyekre az emberek annyira hiúak és büszkék, és azok a képességek, amelyek az ember létét itt ebben a földi életben sokszor olyan kellemessé teszik, hogy bennük nagyon szívesen időz a földi ember lelke: mind-mind csak álarcok a különböző szellemek megjelenése számára, amelyekben próbákat élnek végig. Olyan alkalmak, amelyek arra vannak hivatva, hogy a szegény szellemeket valamiképpen megismertessék azokkal a lehetőségekkel, amelyek számukra idáig még távol voltak, amelyeket még nem ismertek, amelyeknek előnyeit és hátrányait még nem tudták maguknak elképzelni. Annak a szellemnek a szemében, aki már mindezzel tisztában van, nem sokat jelent a szegénység vagy a gazdagság, a szépség vagy a rútság, az azt a formát, azt az állapotot ölti fel - mint valami ruhát - amely az ő igazi szellemi céljának elérésére legalkalmasabb, és legtöbb sikert ígérő.

Ezek a szellemek rendszerint meg is vannak elégedve azzal, ahogyan van. Nem hajszolják a nehezen elérhetőt, és nem törtetnek utána, hanem belenyugszanak Isten akaratába, aki az ő életútjukra ilyen lehetőségeket szabott ki.

Azonban nagyon sokan - mivel nem ismerik a testöltés előtti életben az ilyen lehetőségekben bővelkedő állapotokat – megszedülnek, s itt a Földön olyan pályákra kíváncsognak, amelyekre lelki adottságok hiányában és fejtelenségüknél fogva még nem alkalmasak. Ez látható pl. azokon az embereken, akik a papi pályára mennek, de méltatlanok ennek a felelősséggel teljes hivatásnak betöltésére. Annak idején ugyanis azok, akik az egyházban rendelkeztek, belátták, hogy az az ember, akinek családja van, le van kötve a Föld bizonyos lehetőségeihez. És még ha nagy buzgalommal prédikálja is az igét, és még ha feláldozza is magát, a reá bízott családot nem áldozhatja fel, mert az a család egy más életet, egy más célt van hivatva élni és elérni. Ennél fogva azok a férfiak megértették azt is, hogy Krisztust követni és az emberiségért önmagát feláldozni igazán csak a magános életet élő ember képes, akit nem köt le annak a szeretetnek a lánc, amely teljesen egygyé lett vele, nem köt feleség, gyermek, a gyermek jövője, és a szeretet érzésszálán keresztül az aggodalom. Nem viszi őt kísértésbe, nem ráncigálja, hogy mi lesz azután, mit hagyhat majd a gyermekére, hogyan nevelje fel, hogy belőle értékes és érdemes ember váljék, s így a házasság révén akarva, nem akarva, kénytelen az anyaggal szorosabb kapcsolatot teremteni magának.

Ezért mintegy önmagától tolódott előtérbe az a megoldás, hogy csak azok lehetnek hivatásos papok és szerzetesek, akik társtalan életet élnek, akik lemondanak a világ örömeiről, a világhoz való kapcsolódásukról, és egész életüket Isten szolgálatára és a felebaráti szeretet gyakorlására szentelik, s így a kapott lelki eredmények folytán feljebb emelkedhetnek a fejlődés lépcsőfokain, és közelebb juthatnak Krisztushoz. Mert mint most, úgy azelőtt is sokan voltak olyan éretlen szellemek, akiket egy pillanatra megmámorosított az a mennyei fény, amely az isteni igazságon keresztül a lelkükben egy új világot teremtett, és

új életformát mutatott meg nekik; ezekben fellobogott a lelkesedés, s egyszerre készek voltak az elhatározással, hogy csak Istennek fognak élni. Azonban ott volt emellett a földhözkööttség, a gond, a kötelességérzet, és így nem tudtak tökéletesen elszakadni attól a formától, amely a világot, az életet jelentette számukra.

Tehát hogy ne legyen ez olyan csábító, hogy ne legyen ez csupán mámorossá tevő vak lelkesedés az emberekben, hanem mindenki a saját képességei és adottsága szerint élje az életét, azzal akarták megszigorítani a papi hivatást, hogy csakis azok az igaz és nemes elhatározással magukat Istennek felajánló lelkek léphetnek erre a pályára, akik úgyszólván születésüktől fogva arra predesztináltak, hogy az evangéliumot hirdessék. És minden másról, ami az ember számára a világot és az életet vonzóvá és kedvessé teszi, már kora ifjúságukban lemondjanak, mivelhogy ezek talán nem is vonzzák őket.

Vannak azonban szülők, akik a gyermekükből mindenáron papot akarnak nevelni, holott az lélekben esetleg teljességgel éretlen erre a szent hivatásra, s vannak, akik maguk is úgyszólván hit nélkül - mintegy foglalkozásszerűen - lépnek erre a pályára. Így sokszor egészen emberi elhatározások döntenek ebben az óriási horderejű kérdésben ahelyett, hogy az isteni Lélek választaná ki az erre éretteket. Ezért ez a szándék is tökéletlenül sikerült, és most is előzőnli a papi pályát az éretlen és nem oda való szellemek tömege, akik ezt a megkötöttséget magukra vállalják ugyan, de meg nem tartják, mert erre nem is képesek, és ahelyett, hogy abból áldás fakadna, még több tévedés és baj az eredmény.

Mert igazi pap, aki csakugyan a Krisztus szolgálatára kötelezte el magát, csakis az lehet, aki már egy magasabb szellemi állapotból öltött testet, tehát valóban átérzi és értékelni tudja ezt a nagy, magasztos, Istentől kijelölt hivatást, és a lelkében szent megnyugvással tudja magát átadni ennek a szolgálatnak, az Isten szolgálatának. Mert a lelkének természetében hordozza azt a benső nyugodtságot, azt a kiegyenlítetttséget, azt a békességet, amely lezárja a testi életben a lélek duális vágyvilágát, s azt a

maga részéről elintézettnek tekintti, annyira, hogy az őt sem a lelkében, sem a testében nem nyugtalanítja. Mert magasabbra, az Isten szolgálatára kötelezte el magát, mivel a léleknek nagyobbik része át meg át van hatva attól a világosságtól, attól a titokzatosságtól, attól a szentségtől, amelyben az Isten igazságát és szeretetét megismerte. Az ilyenek élete napról napra való önfeláldozás, az emberi ének napról napra való megtagadása. Ez azonban számukra már nem valami kényszerű és nehéz helyzet, nem önsanyargatás, nem bűnhődés, hanem abban a szent lelkesedésben, abban a szent odaadásban való felolvadás és megsemmisülés, amellyel mindenre képesek lennének, csak hogy ennek a nagy és szent igazságnak, amelyet Istenben megtaláltak, kelőképpen tudjanak érvényt szerezni.

Ez az az igazi elhivatott papság, amely megszentelődik; nem a külsőséges ceremóniákban, hanem abban a napról napra való önmaga feláldozásában, amelyet az ilyen ember az Isten trónja előtt mutat be lélekben és igazságban. Ezeknek igazán semleges életet kell élniük.

De mint ahogyan említettem, ez a semlegesség nem azt jelenti, mintha ezek számára megszűnt volna a duáltörvény hatása, hanem csak azt, hogy számukra ez a törvény ezen a világon lezáródott, mert az ő lelkük vágya, az ő lelkük kereső érzése nem a testben keresi többé a kiegyenlítődést, hanem lélekben és szellemben. Akik ilyen papságban élnek, akik ilyen szolgálatot tudnak bemutatni, azok ezzel sokkal nagyobbat tesznek az önmaguk feláldozása által, mint ha feleséget vennének, gyermekeket nemzenének, és azok anyagi, testi jólétéről, neveléséről és jövőjéről gondoskodnának.

Aki önmagában elhatározta, hogy Istennek szenteli mulandó életét azért, hogy az Isten igazságát, az evangéliumot a saját lelkén keresztül embertestvérei lelkébe átsugározhassa, és azoknak lelkéből a rosszat, a helytelent, az igaztalant, a tisztátalant száműzze, és amellet, hogy a hibáikat, gyengeségeiket, gyarlóságaikat elszenvedi, s ha szükséges, még áldozatot is hoz értük, annyira, hogy még a maga mulandó életét is képes felál-

dozni: az ilyen ember élete mint ragyogó csillag a sötét éjszakában világít, és világítani fog az idők végtelenségéig. Ez az élet, amit az isten igazsága, az Isten evangéliuma tett ilyen világossá, ilyen odaadóvá, engedelmessé, szolgálatra képessé az Istennel szemben méltó, hogy követésre találjon, hogy az emberiség előtt példaképp álljon. Nem azért, hogy az emberiség leboruljon előtte, tisztességet tegyen neki és szentnek ismerje el, hanem azért, mert az ilyen lélettől elfogadhatja az igazságot, mert amit az ilyen lélek nyújt, azt igaznak kell hinnie, mert az ilyen élet az igazság megpecsételése Krisztusban. Ilyen az igazi semleges szellem, aki nem a külső formában, hanem a lelke legbensőjében tagadta meg a világot, a testet; a testen keresztül a mulandó világhoz való ragaszkodás minden szálát a bensőjében szaggatta el, hogy ne kösse őt semmi a mulandó világ káprázatához, még ahhoz a mulandó örömhöz és boldogsághoz se, amit a házasság, a hitves és a gyermekek iránt való szereteten keresztül a kiegyenlítetttségben hoz magával. Mert az ilyen szellem ezt az életet egészen maradéktalanul Isten és Krisztus szolgálatáért vállalta magára. Azonban vannak esetek, amikor, bár a szellem eljutott bizonyos fokú semlegességre, de földi beállítottsága, felvett sorsa mégis fenntarthatja részére azt az eshetőséget, hogy szükségesnek érzi, hogy egy meghitt társ legyen mellette, mert a szeretet hiánya túlságosan ridegnek és hidegnek tűnneti fel részére a földi életet. Ilyenkor, ha nagyon mélyen beletekint a lelkébe, és elviselhetetlennek találja a külső világot, s a végzete összehozza egy őt megértő és az ő lelki fokozatához közelálló női lélekkel, a házasság által nem szükségképpen veszít az ő lelki semlegességéből. De ennek a házasságnak feltétlenül mély lelki érzéseken kell felépülnie. Sokszor egy ilyen mélyen érző női lélek, akiben az isteni jó és igaz visszhangra talál, erős támasza és nemcsak megértő felesége, hanem inspiráló géniusza is lehet a férfinak.

Ez az a szent papság, amelyre Isten igazsága bízva van, hogy mint örökmécs világítson éjjel-nappal, és hirdesse a megtérés szükségességét és a bűnök elhagyását; hirdesse az Istennel való megbékülés lehetőségét, a bűnbocsánatot és az üdvösséget,

mint az Istennek az emberek felé megtérésük jutalmául nyújtott kegyelmi ajándékát; hirdesse a halál utáni életet; és hirdesse a kárhozatot, amely a meg nem térőkre vár. Ennek a szent papságnak legelső és főpapja a mi Urunk, aki ezt a papságot megállapította abban az igazságban, amit az ő evangéliumában itt hagyott, és az életében megpecsételt, és megvalósított azzal a példával, amellyel elől járt. Ő mindent, de mindent, ami a Földhöz, a Föld mulandó káprázatához fűzhető volna, megvetett, és mindent visszautasított, ami testi, de mindent két kézzel ajándékozott, ami a lélek, a szellem felemelésére, megtisztulására, megigazolására és újjáteremtésére való volt. Ezt az igazságot pecsételte meg földi életével abban az alázatosságban és engedelmességben, amelyet ismertek, és ezt a példát, ezt az életet hagyta örökségül a Földön élők számára, mint a legmagasabb, legtisztább lehetőséget, amelyben megjelenhetnek.

Ennél többet ember a Földön nem tehet, mint hogy alázatosságban és engedelmességben szolgálja az örök isteni jót és igazat, és időhöz kötött életével meg is pecsételi azt. Ennél nagyobbat senki nem végezhet; ez a legnagyobb, ami az ember előtt mint cél lebeghet. Tehát az ember bármit tehet, feláldozhatja a máglyán önmagát, önkaratúlag vérpadra hajthatja a fejét: mégsem érheti el azt a fokozatot, amelyet csak ebben az áldozatban, ebben az engedelmességben érhet el, mert ez felemeli a szellemet a Föld igazságának, a természettörvénynek legmagasabb szintje fölé. Amikor azonban az emberszellem ezeknek a titkoknak csak legszűkebb, kicsiny sugárkérévéjével is egy kissé érintkezésbe kerül, megszedül, és azt hiszi, hogy most már ő maga is képes mindenre. Innen van, hogy sokszor az alig-alig kiemelkedett szellemek is a legszentebb, a legmagasabban álló célt tűzik maguk elé, azt hívén, hogy mindvégig ki tudnak tartani; és nemcsak férfi, hanem női szellemek is erre a szent papságra, erre az áldozatos szolgálatra jegyzik el magukat, a léleknek a nélkül a felkészültsége nélkül, amelyre már földi születésük előtt éretteknak kellett volna lenniük, hogy ilyesféle szolgáltnak megfelelni képesek legyenek. De az ember kicsiny, és

előbb-utóbb utoléri őt a saját gyarlósága. Hiába akar felemelkedni, hiába akar a templom tornyába kapaszkodni, hogy magasabban legyen, amíg nem tanulja meg a létra alsóbb fokain a felemelkedés munkáját. Hiába akar egy ember olyan életet élni, amilyenre testi adottsága és lelki felkészültsége még nem tud neki annyi biztonságot nyújtani, hogy ha valamennyire fel is emelkedik a lelkében, meg is tudjon ott maradni. Az ember esendő, és a hiúságán keresztül nagyon csábító reá nézve az a lehetőség, hogy az emberek kiváló tiszteletben és megbecsülésben részesítsék. Nagyon csábító alkalom ez arra, hogy a lélekben megbújt és elrejtőzött hiúság érvényre jusson, még akkor is, ha különben a legjobbat akarja, és a legszentebbre határozza is el magát. Ez a hiúság azután lerántja őt abba az alsóbb létállapotba, amit ő megvetett, és más embertársainál kárhozott. Így nagyot akar az ember, és bűnbe esik. Az ember kénytelen újra meg újra behelyezkedni abba a törvénybe, amelyet az Isten eléje szabott mint a fejlődésnek azokat az állomásait, amelyeken keresztül kell haladnia. Amely állomások mindegyikénél valamit el kell hagynia azokból a hiábavalóságokból, azokból a tévelygésekből és bűnökből, amelyek még a lelkén rajta vannak, amelyektől csak akkor tud megszabadulni, ha az Isten rendelését az életében pontról pontra megtartja, és földi életét azok szerint tölti be, amelyekre őt az Istentől megvilágított természettörvény tanítja. Amely természettörvényen keresztül lassan válik le róla a bűnnek és tévelygésnek eredménye, és válik szabaddá a lélek, s szedheti fel a magasabb szellemi kincseket. Ezeket ugyan a földi életben ritkán ismeri fel az ember, mert ezek be vannak burkolva, s ezeket a burkolatokat türelemmel és alázatossággal le kell hántania, hogy a szabaddá vált szellemi kincsekkel ékesíthesse a lelkét. Az isteni Gondviselés a házasságban rejtette el azokat a szeretetkincseket, amelyeket a földi életben minden tévelygéstől meg kell tisztítani, szellemivé kell tenni, hogy azok az ember lelkének nemcsak a földi életben, hanem az azután következő szellemi életben is boldogságot és békességet nyújthassanak.

A házasság két ember egymást megértő szeretete, az ebben a szeretetben fogamzott életek új fokozatra való felemelése, velük a szellemi világosság közlése, s azok lelkében a magasabb rendű szellemi szeretet elhintése. Ez az a nagy és szép munka, amely nemcsak kötelességet jelent, hanem felmérhetetlen örömeket is ajándékozik a földi ember számára. Mert ebben a szeretetben, ebben az együttesben nyílnak ki a Földön megismerhető és megérezhető mennyei virágok, amelyek hosszú időkre ellátják az ember lelkét a szépségnek, a jónak, a békességnek kívánatos hangulatával. A testi, ösztöni szeretet átváltozik magasabb rendű, lelki és szellemi szeretetté, amely nem múlik el a sírnál, hanem titokzatos erejénél és hatalmánál fogva együvé kapcsolja, és magasabb munkára képesíti azokat, akik valaha test szerint együvé tartoztak. Ez az a cél, amit a házassággal el kell érnie a földi embernek: megerősödni lélekben, és békességet, megnyugvást találnia, hogy képes legyen a magasabb rendű, isteni dolgokkal minden zavar nélkül, bensőségesen foglalkozni, a szeretetben meggazdagodni, hogy a szellem elfoglalhassa a helyét a teremtettségben, és elvégezhesse azt a munkát, amelyet el kell végeznie. Azonban a nagyot akarás ott áll minden rendű és rangú embercsoportnál.

Bármiféle igazságot, bármiféle jót akar is az ember megvalósítani, áldozat nélkül, az önmaga feláldozása nélkül képtelen a jóra. Csak az Isten kegyelme az, ami fenntarthatja, hogy el ne merüljön az önmaga gyengeségében, mint a hajdani Péter a tenger habjaiban. Amikor az ember már önmagát valakinek érzi, s benne az emberi öntudat ébredezni kezd: akkor ez máris lehúzza, és nem tud megállni abban a jóban és igazban, amit maga elé tűzött, bármennyire szeretné is megvalósítani, mert az ember önmagában képtelen a jóra. A bűn szférája túl van zsúfolva eltévelyedett lelkekkel, s azért gyújtotta meg az Isten kegyelme azt a mécsest, amely az igazság világából, ő szellemvilágból sugárzik az élők felé, hogy lássák meg az utat, amely összeköti a két világot egymással, hogy bele lássanak az emberek a szellemvilágba, amely az igazság világa. Ezen az úton elétek jönnek a szellemek nektek, akik hinni óhajtotok,

mert a lelkek érzi, hogy kell lennie egy láthatatlan és csálhatatlan igazságnak. Ha ezen az összekötő úton megindulnak az emberek, és keresik-kutatják az igazságot, akkor a szolgáló lelkek, akiket átvilágít ennek a fénynek a ragyogása, eléjük jönnek a földi testben élő szellemeknek, hogy figyelmeztessék őket arra, hogy térjenek vissza a világba, és hirdessétek ennek a világnak a csálhatatlan igazságot: az Isten igazságát, az Isten törvényét, mert a változandó világnak is ez után a törvény után kell alakulnia.

Mert ha ez a változandó világ nem képes ehhez hozzáalakulni, ha a rajta élő szellemek nem tudnak semmi olyan eredményt felmutatni, amely itt az igazság hazájában is érvényes, akkor ez a világ hamar eltöröltetik, hamarabb, mint azt az emberek csak gondolnák is. Van értelme az életnek, van értelme a lemondásnak, van értelme az Isten iránt való engedelmességnek. Tehát a szerint az igazság szerint kell élni a változandóság világában, amelyet Isten adott az embereknek az ő szent Fia által, hogy megigazulhassanak, megtisztulhassanak, megjavulhassanak, hogy ez által az igazság által az Isten az ő szeretetével megbocsáthassa bűneiket, megtisztíthassa a lelkeiket, hogy a megengesztelődés isteni ruházatába öltözködhessenek fel, hogy Isten bevihesse őket abba az országba, amelyet az övéinek alapított, az övéinek alkotott. Ennek az igazságnak a papjai mindazok, akik átérzik ennek az igazságnak nagy, mindenek feletti értékét, és a lelkükben odaajándékozzák magukat ennek az igazságnak a szolgálatára. Ez az odaadás, ez a napról napra való önfeláldozás és önmegtagadás: megtagadása az ember külső, hibázó enjének, a külső én igazságának, melyet ezért a másik igazságért minden lépésnél fel kell áldoznia. El kell tűrnie a gúnyt, az emberek megvetését, el kell tűrnie a hitetlenek gyanúsítását, és meg kell tanulnia hinni, bízni és várni, míg azok a lelkek az ő mentő hálóiiba kerülnek, akiket az Isten Lelke meg akar menteni e világból. E világból, mondom, mert e világ az a háborgó tenger, amely a maga szenvedélyével, örökösen elégedetlen vágyával meg akarja teremteni a mennyet - a sátán elgondolása

szerint. **Ebben a szellemi papságban elvész e külső társadalmi beállítottság minden különbsége; elvész a kor, a nem, és minden más elhatárolás;** lelkek, szellemek vagytok, akik a másokban is mindig a lelket, a szellemet keressétek, és azon a másik szellemen a ti Uratoknak, a Krisztusnak pecsétjét. S hogyan ezt megtaláljátok, testvéreknek nevezitek egymást.

VI. FEJEZET

A duálérzés, mint a végcél elérésének a tényezője()**

A semlegesség és a házasság. - Miért tévesztik el egymást a lelkek a házasságban? - Az egymással találkozó duálfelek annál mélyebb nyomot hagynak egymásban, minél fejlettebbek. - A bűvös kulcs. - A megpróbáltatások a fejlődés minden állomásán ott várnak az emberszellemre. - Isten személy szerinti kegyelme van mindazokkal, akik benső fejlettségük folytán már fel tudják fedezni magukban a hibákat. - A lélek átalakulása csak belülről következhetik be. - A lélek célja: a Krisztushoz való hasonlóság. - A duálok együttes eredményei sokszorosan felülmúlják azokat az eredményeket, amelyeket külön-külön érthettek volna el. - A teremőerő fogalma. - Maradandót csak az egymásra talált duálok alkothatnak, s igazi boldogságot csak ezek élvezhetnek. - A régi keresztény elgondolás puritánizmusa. - Az igazi szeretet nem azt nézi, hogy neki szolgáljanak, hanem, hogy ő szolgáljon másoknak.

Az emberies formásokat csak addig a határig kell kímélni, ameddig még van bennük olyan elem, ami valamennyire is alkalmas a lelkek táplálására; egyébként ha ez egészen kifogyott belőlük, akkor összeroskadnak és megsemmisülnek. De még az emberi elgondolásokban is vannak olyan részek, amelyek egyes csoportokat még táplálnak és szellemi tartalommal látnak el. Az emberek a semleges szellemi állapot fogalmát is könnyen félreértik, hiszen az éretlen lelkek mindent a maguk ízlése szerint alakítanak át; csak a külső formákra vannak tekintettel, de a tartalommal nem sokat törődnek. A külső formába igyekeznek beleilleszkedni, és másokat is beleszorítani, holott még ezeket a formákat sem képesek minden részletükben betölteni, mint p.o. - ahogyan az előbbi fejezetemben említettem - azok az emberlelkek, akik a szerzetesi pályára adják magukat, holott szellemileg és lelkileg még erőtlenek és fejletlenek arra, hogy ennek a pályának megkövetelt formáit lelkileg kitöltsék.

Ugyanígy van a házassággal is: olyan emberek lépnek házasságra, akik ezt nem lépések betölteni a maguk lelki lényegével. Ezért van a sok boldogtalan és szerencsétlen házasság, amelyek nem örömet, hanem gyötrelmet jelentenek mindkét fél számára. Hiszen az emberek sokkal több bűnös és gonosz hajlamot hordoznak a lelkükben, semhogy első pillanatra még maguk is át tudnák azt tekinteni. Ezeknek az éretlen lelkeknek életformája, meghasonlott és hitetlen lelki megmozdulásai, cselekedetei, elgondolásai, ellentétes érzései az Istennek ezt a törvényét is sárba tapossák, megcsúfolják, megutálják és megutáltatják másokkal is, akik szintén hiábavaló célokat kergetnek földi életükben. **Az emberek általában véve önmagukban gonoszok, és a lelkükben ezer ellentétes indulat, vágy és törekvés él.** Ezt azzal lehetne összehasonlítani, mint hogyha egy zsákot apróbb-nagyobb szegekkel és tűkkel megtöltenének, és azokat összeráznák; amilyen képet ez mutatna: szellemszemekkel nézve ilyen az emberi lélek is: megközelíthetetlen a jó és igaz számára, és minden oldalról szűrésre kész. Az ilyen lelkeknek önmagukban, a saját szenvedéseikből kell megtanulniuk és megismerniük azokat a hiányzó lelki felkészültségeket, amelyekkel majd az Isten törvényét megtanulják becsülni, és annak a törvénynek az áldását mint boldogságot megérezni önmagukban. Ameddig az ember ellentétes természete nem szenvedett, ameddig a fájdalmak, csalódások, hiábavaló fáradozások meg nem gyötörték, addig semmiképpen sem tudja az Istennek ezt az ajándékát értékelni, mert ellentétes természeténél fogva mindig úgy gondolja, hogy ő jobban meg tudja magának teremteni a boldogságát, bölcsebben be tudja rendezni az életét.

Így van a házasság kérdésével is, amikor azt az emberek a maguk esze szerint tervezik el; amikor mindkét részről tévelygésekkel, bűnökkel, gonosz és hiábavaló törekvésekkel lévén megrakva, ezeket viszik bele a házasságba, természetes, hogy azután mindkét fél elégedetlen, mert a másik nem nyújthat neki örömet és boldogságot. S mindez ezért, mert az ember nem a tökéletest keresi, nem önmagát akarja az Isten elgondolásához

alkalmazni, hanem ő alkot magának egy ideált, mégpedig úgy, hogy a saját bűnös és elferdült gondolkodásának eredményeit sűríti olyanná, hogy az neki mindenképpen kedvező és előnyös legyen. Így minél komplikáltabb, minél sokoldalúbb egy lélek, annál nehezebb számára mind a világban való elhelyezkedés, mind pedig a boldogság a házasságban. Azért ha találkoznak is a duálszellemek - miután természetesen ezen az alacsony fokozaton vagy mindkettőben egyformán megvannak a hibák, vagy az egyik még nagyon fejletlen a másikhoz képest - csak igen-igen ritkán ismerik fel egymásban a szorosan hozzájuk tartozó másik lelki felet, mert a bűn mindkettőt megtéveszti és elvakítja. De minél jobban meg vannak tisztulva a bűntől, annál mélyebb nyomot hagy a lelkükben ez a találkozás. Ez a mélyebb nyom olyan, mint amikor puha viaszba egy különleges zárnak a kulcsát belenyomjátok; azután belepróbálgathattok akárhány kulcsot abba a nyomba, azok nem illenek bele, s egyáltalában nem nyitják az annak megfelelő zárat.

Így van ez a lélek duális érzésével is; ennek a formának kell mind jobban és jobban kialakulnia, kiforrnia a lélek vágyvilágában. És ezek a találkozások éppen azért adódnak a kevésbé fejlett szellemek világában is, hogy ez a forma kialakuljon a lelkükben, s ennek a formának megfelelően képezzék ki a vágyaikat és törekvéseiket, s ezért a formáért tanuljanak meg dolgozni legelső sorban önmagukon, hogy azokat a tévedéseket és bűnös hajlamokat, amelyek bennük vannak, semlegesítsék, végül pedig teljesen megsemmisítsék, hogy azok többé ne állhassanak ellene ennek a bűvös kulcsnak. Az embernek a fejlődés minden állomásánál ott áll a maga megpróbáltatása; ott van akkor is, amikor az öntudata még alig-alig emelkedik a testi szükséglet megszerzésén felül. És akkor is, amikor már a testi szükségleten felül terjeszkedik szét, hogy tájékozódást és tudást szerezzen a világról és annak elrendezettségéről, az igazságról, a rendről, a törvényről, amely ezt a világot igazgatja. Ott van akkor is, amikor már részt kér ebben a rendezésben hiúságból, dicsőségből, becsvágyból, és abból az érzésből, amely szüntelenül kergeti felfelé, a többi ember felett való uralkodás elérésére. De

akkor is megvan még ez a megpróbáltatás, amikor már az emberi lélek mindezeket levetni készül, amikor ezer meg ezer sebből vérezve úgy áll meg az élet őszén, mint az üzött vad az erdőben, amelyet már halálosan megsebesített a golyó, de azért még vonszolja magát, még nem dőlt el, de a kutyák már utolérik és körülcсаholják. Így rohanják meg az emberi lelket is a csalódások, a kiábrándulások, a szenvedések fájdalmai, és így húzzák le az elfáradt lelket, mint ahogyan a csaholó ebek lehúzzák a kimerült vadat, amelyet a vadász golyója már halálosan megsebesített. Ott van a megpróbáltatás a még magasabb állomáson is, amikor már a szenvedések és megpróbáltatások által meggyógyulva mindenről lemondani igyekeznek, amikor a lelkét már sem a dicsőség, sem a hírnév, sem a gazdagság nem izgatja, nem kísérti, mert már ismeri mindezek hátterét. Amikor már csak az igaznak, a jónak akar élni, azért akarja magát feláldozni, fáradtságot nem kímélve a másokért és az igazságért való munkálkodásban az életet odaadni: a szenvedések, a csalódások ott sem kímélik, mivel az ember tökéletlen, és így nem tud önmagából még viszonylagosan tökéleteset sem kitermelni. És látnia kell, hogy amit a legjobb, legigazibb hittel és törekvéssel áldozott, még azzal sem tudja azt a célt elérni, amit maga elé tűzött. Tehát még ekkor is fájdalmas, még ekkor is terhes az élet; mert még ha az Istentől kapott legigazabb, legtisztább eszmék ragyognak is a lelkében, és azokat akarja is megvalósítani, nem képes visszhangot kelteni az őt meg nem értő, közönséges, anyagias, testies emberek lelkében, sőt talán éppen azok viszik őt a legnehezebb megpróbáltatás és megaláztatás elé, akikért a legtöbbet áldozott.

Tehát az ember számára az életben mindenütt ott vannak a kísértések, csalódások, fájdalmak, sikertelenségek, s mindazok az akadályok, amelyek ellen úgy kell küzdenie a léleknek, mint a hínáros vízbe esett úszónak. És sokszor minden igyekezete, minden fáradozása és a kimerülésig való küzdése ellenére is foglyul ejtik, és lehúzzák a mélybe a hazugságok és félreértések hínárjai, mert megkötözik a lélek érzéseit, béklyót raknak rá, úgyhogy a lélek elveszti azt az erőt, amellyel fenn tudná magát tartani, és fuldokolva adja meg magát végzetének. Csak az

segíthet rajta, ha Istennek külön személy szerint való kegyelme lenyúl érte, és kivezeti őt olyan tisztább vizekre, ahol az életének sajkája szabadabban mozogva juthat előre a nagy cél felé. Istennek ilyen személy szerint való nagy kegyelme van mindazokkal, akik küzdésükben és fáradozásaikban eljutnak az ő benső, lelki világukban azokhoz a megérezésekhez, amelyekkel fel tudják fedezni önmagukban a hibákat, azokat a kerékkötőket, mint amilyenek az életben felszedett rossz szokások, hibás kiképzések, hibás tanulmányok stb. Aki ezekre ráeszmél, az ezekben felismeri az ellentétnek azokat a kisebb-nagyobb tökéletlenségeit, amelyek belenyúlnak a lelkébe, és amelyekkel az ellentét a lelkének egy bizonyos részét fogva tartja, hogy ne szolgálhasson egész lelkével a jónak és igaznak, hanem bizonyos részt tartson meg önmagának, a téves énnnek, hogy abban a tévedésben az ellentét élhessen tovább. **És én ezt jelölöm meg mint fő célt: hogy akiket az Isten személy szerint kiválasztott, azok teljes odaadással keressék és kutassák az igazságot, mert akkor az Isten megvilágosítja és kivezeti őket a hínáros, elferdült téveszelmékből, amelyek az igazság világába belenyúlnak, hogy megnehezítsék azok életét, akik igaz úton kívánnak haladni.**

Ilyen téveszémeket láttok kinn a világban azokban a divatos elméletekben és szövegekben, amelyeket a tömeg felkap és hódol nekik egy-egy korban; azután lejár az a kor, elmúlik a divatja, más gondolatok, más eszmék jönnek, amelyek az emberséget szintén boldogítani akarják, a lét kérdésének megoldását ígérik, könnyebb előhaladást helyeznek kilátásba. **És az emberek mindannyiszor életeket, fáradságokat és rengeteg szenvedést áldoznak, hogy az újabb meg újabb eszmét kiemeljék az ismeretlenség homályából, megragyogtassák a tömegek szeme előtt, és egyúttal a maguk dicsőségét, a maguk nagyraagyását is kielégítsék azzal a hiedelemmel, hogy ők ezzel valami nagyot cselekedtek.** Ezt látjátok kinn a világban mindenütt, ahol embercsoportok élnek együtt. Ezek mind jót akarnak, mind boldogítani kívánják önmagukat és a többi embereket. De mivel az idő már rövid a fájdalmas tapasztalatok árán

való előhaladásra, és az emberek nagy tömegei, akik ilyen eszmékben megcsalódva jutnak át a szellemvilágba, nem juthatnak hozzá, hogy ezekből újabb megpróbáltatások sorozatán át kiábrándulhassanak, azért az isteni Gondviselés egyenesen a célba állítja az arra érett és érettségre hajló lelkeket. A szellemvilág bizonyosságai és kijelentései által újból odaállítja eléjük a régi evangéliumi igazságokat, hogy ezeket az ő emberi érzésükkel és fejlett értelmükkel belevihessék az életükbe, és ezek szerint alakítsák át a lelküket, hogy valami eredményt mégis fel tudjanak mutatni arra az időre, amikor a nagy átalakulás megtörténik. Így akiknek lelkében a sok szenvedés, fájdalom és csalódás árán felébredt a vágy a jobb és igazabb után, találkozhatnak az Isten Lelkével, az Isten igazságával. Mindezek azonban csak utak és módok, nem maga az eredmény; utak, amelyeken a célt el lehet érni.

Ilyen út tehát a spiritizmus azok számára, akik megérték rá, hogy a jobbat, az igazabbat elfogadják, a lelküket benne kiképezhessék, s valami eredményt tudjanak felmutatni az életben. Tehát próbáknak mindenesetre kell felmerülniük. Próbának az olyan helyzetet nevezzük, amelyben az ember választhat a jó és rossz között. Próbák az ütközések is, amelyeknek lenniük kell, hogy az ütközéseknél kitűnjék, hogy a lélek mit csillogtat elő, igazat-e vagy hamisat? Nem mállik-e le az első alkalommal a külső máz, a ráerőltetett természet? Nem mállik-e le róla az első akadálnál ez a kölcsönvett köntös, és ő ott áll önmaga előtt is megszégyenülve a maga igazi természetében?! A léleknek nem kívülről kell ezt magára erőszakolnia, hanem a benső érzéseiben kell az átalakulásnak végbemennie. Hiszen a növény sem kívülről aggatja magára a zöldellő leveleket és virágokat, hanem mindez belülről fejlődik ki rajta; így a léleknek is mindent belülről kell kihoznia és megvalósítania.

Ezért eredménytelen az embernél a nevelés, ha a belső lelki természet nem elfogadója a jónak és igaznak; a jó nevelés csak külső köpeny lesz rajta. De ha a benső természet fogadja el a jót és igazat, s az érzésvilág dolgozza fel azt az eleméletet, amit az ember gyermekkorában vagy akár későbbben is

helyesnek és kívánatosnak ismert fel, akkor ugyanolyanná válhat lélekben is. A két egymásra utalt lélek hasonlósága nagyon elősegítheti azt, hogy bizonyos összeolvadás, bizonyos átformálódás jöhessen létre; nem egyik formálja át a másikat a maga képére és hasonlatosságára, hanem mindkettőnek egyformán kell annak a hasonlóságára átformálódnia, aki mint Eszményt a nagy cél szolgálatában felismertek. Ez a nagy cél a Krisztushoz való hasonlatosság. Mert akik lélekben nem hasonlítanak Őhozzá, azokon nincsen az ő pecsétje; az ő pecsétje pedig az, hogy hasonlítaniuk kell az érzéseknek, a gondolatoknak, a törekvéseknek, s mindezek megvalósításának az életben a Krisztus érzéseihez, gondolataihoz, cselekedeteihez.

Ha a két lélek mindegyike megtalálja az ő legbenső énjében ezt az ideált, akkor könnyű a gondolat- és érzésvilágukban is megtalálniuk a közös utat, amelyen mindegyik levetkőzik valamit abból, ami a tévelygés útján rajta maradt, mindegyik elhagyja tévelygő énjének azt a szokását, azt az elgondolását, azt a hiábavalóságát, ami útjában állna a jóban és igazban való együttes munkálkodásnak. S hogyha mind a két lélek levetkőzi ezeket az ő külső, földi szokásokból, hibás elgondolásokból kialakult rétegeit, akkor puhasággal, melegséggel, meglepéssel, kielégüléssel és a boldogságnak mind nagyobb és nagyobb fokú érzetével telik meg az életük, és hálaadással borulnak le az életüket rendező és irányító isteni Gondviselés előtt, amely így mindegyiket eljuttatja a nagy célhoz. És ezen az úton mindegyik eléri az ő kisebb céljait, azaz a saját lelkének mellékesnek ítélt, de a saját lénye szempontjából nagyon is fontos kiegészítő és boldogító célját. **A fő cél, amiben minden emberléleknek találkoznia kell, amelyre nemzetek, fajok, alacsonyabb és magasabb szférabeli szellemek törekvésének irányulnia kell, Isten keresése, Isten törvényének és akaratának kutatása.** Aki ezt megérti, az engedelmséggel tekint szét maga körül, hogy meglássa a millió meg millió apró értéket, amelyeket az Isten az életben elhintett azokban a lehetőségekben, amelyekben az emberi lélek megtalálhatja a mennyei kincseket, amelyekkel fel-

ékesítheti önmagát, megépítheti vele a saját énjét, hogy átalakulva, megtisztulva, megszépülve ragyogóan állhasson meg annak az ígéretnek az átvételére, amelyet Isten kezdettől fogva adott nekünk, elesetteknek.

Ezeknek a lehetőségeknek egyik nagy és hatalmas tényezője a szétvált duálok összetalálkozása. Mert ameddig ezek nem találkoznak, ameddig nincsenek együtt, addig mindegyik kénytelen más munkát vállalni, a lelkének erőit más célok szolgálataiba állítani. De amikor a lelküknek az a szétvált, szétszakadt és mindig örökké fájó része ismét összevonatik, meggyógyul, összeforr: akkor egy egészet képezve új munkába állíttatnak, új célokkal, és olyan eredményekkel, amelyek sokszorosan felülmúlják azokat az eredményeket, amelyeket külön-külön érhetek volna el. Mert bármilyen nagy gondossággal, bármilyen nagy szeretettel és odaadással dolgoztak is egymástól különváltan, mégis csak töredékmunka volt az ahhoz a nagyhoz viszonyítva, amit együtt végezhetnek. **Hiszen az ember nem tudja, mi az a teremtőerő; fogalma sincs róla. Bármennyire töri-zúzza is magát, hogy a maga elgondolásával és igyekezetével valami olyat teremtsen, ami az életet jobbra, kényelmesebbé, szebbé és boldogabbá tehetné: hiába akar ilyet előhozni a semmiből, egyetlen fűszálat sem képes teremteni.** Semmire sem képes az ember; mert bármit hozzon is elő, az mindig csak egy kicsiny részlet, és elesettségével, s mindenkor kísértésnek kitett gyengeségével ezt a kicsiny részletet is a rossznak, a tévedésnek a szolgálatába helyezi. Ellenben amikor már elérkezett a lélek ahhoz a beteljesüléshez, hogy a duálfelével együtt egy zárt egészet képez, s már annyira tökéletes, hogy abban a szolgálatban, amelybe őt az isteni Gondviselés állította, maradandót is képes létrehozni: **akkor az örömnak, a boldogságnak, a gazdagságnak és a hatalomnak olyan mértékét ismeri meg, amely minden eddig ismertet sokszorosan felülmúl.** Azért hogyha tudnák az emberek, hogy mit jelent a kettőnek egyben való kifejezése, bizony minden áldozatot meghoznának, hogy azt elérhessék. Hiszen most is minél bukottabb az ember, annál

kevésbé keresi a lehetőségeket, hogy bűneit és tévedéseit elhagyja; ellenben hajszolja az élvezeteket, az élet előnyeinek megszerzését, azokat az örömeket, amelyek múltók, és csak egy pillanatra látszanak valódiaknak, azután pedig undorodva tekint vissza arra a lelkiállapotára, amelyben kívánatosaknak találta azokat, és mindent feláldozott értük. **S éppen, mivel az ember a teherből semmit sem akar hordozni, de a jutalomból és az eredményekből kétszeresen ki akarja venni a részét, azért van a Földön, a változásoknak ebben a világában az a nagy hajszja, az a nagy törtetés, amelyben egymást legázolják és megsemmisíteni igyekeznek, hogy a lelkük ellentétes vágyait kielégíthessék.**

De azért van a lélek ide küldve, azért van megpróbáltatva a kísértések által, hogy vajon azt, amit szellemvilági állapotában olyan sok könnyel megsiratott és nagy fogadkozásokkal megfogadott - amikor még magát óriási áldozatokra hitte képesnek - meg tudja-e valósítani? Hogy azért az igaz jóért és szépért, amit ti. ott a valóság világában jónak, igaznak és szépnek látott, mire képes, hogy azt a maga számára megszerezhesse? És hogy a gyötrelmekből és szenvedésekből, a folyton tartó, remény nélküli kínlódásokból kiemelkedhessék és megszabadulhasson, vajon itt a változások világában, a lehetőségeknek ebben a káprázatában legalább megkísérli-e megvalósítani feltett szándékait? Hogy nem válik-e újra hűtlenné a céljához, s nem hagyja-e el azt azért a káprázatért, amit neki ez a világ ígér?! Sajnos a lélek nagyon keveset képes megvalósítani abból, amit mint vágyat, törekvést és jóakaratot magával hozott. Mert ha erős volna azokkal a próbákkal szemben, amelyek körülveszik, amelyeket mint csillogásokat valóságnak hisz, akkor sokkal kevesebb szenvedéssel jutna előre a fejlődés útján. De az ember minderről megfeledkezik; csak amikor már a fájdalmakban és megpróbáltatásokban gyötrődik, akkor eszmél fel és tér meg; akkor tér vissza újra maga elé tűzött útra. De még akkor is jó, hogyha önmagát ismét megtalálja.

Ezért azok a tartalmasabb lelkek, akik nagy és nehéz munkát tűznek maguk elé, ritkán keresik fel azokat az életformákat és körülményeket, amelyek "az embernek" előnyös, azaz a testnek kedvező lehetőségeket nyújtanak. Ritkán keresik meg a külső megjelenésükben a tetszetős formát, mert tudják, hogy azzal síkos és bizonytalan talajon mozognak. Ritkán keresik meg a gazdagságot és a hatalmat, hanem megelégszenek az egyszerűséggel, az áldozatos és fájdalommal teljes élettel, mert tudják, hogy a lélek az ilyen életben nem olyan könnyen esik a káprázatok áldozatául. A külső csillogást, a külső szépet természet-szerűleg megvetik, mert a csillogó külső formában mindenütt az ellentétet, az ellentét ravaszágát sejtik. **Ezért a régi keresztény elgondolásban nem jutott szerep a szépnek, a kényelemnek, annak a jónak ti., ami a testnek kedvez. Igaz, hogy ezekben a külső kedvező körülményekben megállni erős, edzett léleknek kell lenni, hogy el ne tántorodjék és el ne essék. Úgyszintén erős léleknek kell lennie annak, aki a dicsőségben, a ragyogásban el nem szédül.** Azért akik látják, hogy a külső kívánatos és tetszetős burkolásban mennyien elesnek, mennyien tartós és maradandó szomorúságot és nyomorúságot vásárolnak maguknak azok, bárhová állítsa is őket a végzet, önként keresik és vállalják az életben öltözetül azt a darócot, amely nem engedi őket elfeledkezni arról, hogy a szellemi és lelki igazságokat tartásák szem előtt.

Ez a lelki daróc azoknak a le nem vethető fájdalmaknak és megpróbáltatásoknak a sorozata, amelyeket egy életen keresztül magukon viselnek, hogy valamiképpen a földi élet el ne fordítsa a tekintetüket arról az igazságról, amit otthagytak a szellemvilágban. Azért az igazi szeretet, amely a lélekből árad ki, sohasem azt keresi, aki neki szolgál, aki az ő ízléséhez és akaratához alkalmazkodik, hanem azt, akinek ő szolgálhat, akinek ő adhat, akiben az ő szolgálatának és ajándékozásának jutalmát megláthatja. Ezt pedig úgy látja meg az ember, mint amikor a magot elveti a földbe, és örömmel szemléli annak kikelését és növekedését. Ez a szeretet az, ami a lélekről tanúságot tesz a földi világ előtt és az Isten előtt; ez a szeretet az, ami képesíti őt

azoknak az eredményeknek elhordozására, amely eredmények ezekből a kikelt magvakból mint virágok és gyümölcsök neki virítanak és illatoznak. Tehát, testvéreim: szolgáljunk, **szolgáljunk azzal a szeretettel, amit az Isten mint mennyei magot elhintett a lelkünkben, hogy azt továbbhintsük azokba a lelkekbe, akik szeretetben még szegények, akik még nagyon kezdetleges talajul szolgálnak az isteni jó számára.** Irtsuk a gazt, hintsük a jót, az igazat; hirdessük az Isten kegyelmét, aki olyan mérhetetlenül gazdagon jutalmazza azokat, akik a legkisebb jót is meg tudták valósítani maguk körül, még ha az áldozatot követelt is tőlük az életükben. Ez az a munka, amelyet Isten elvár minden gyermekétől, aki Krisztus áldozatát megértette.

VII. FEJEZET

Házasság és szerelem(**)

A duálok csak akkor ismerhetik fel egymást, ha megszabadultak hibáiktól. - Ha a duálok egyszer összekerültek, s azután ismét szétválnak egymástól, a lelküknek azon a részén, amelyen össze voltak kapcsolva, állandó hiányérzetet éreznek. - Újabb, téves szerelmi ébredések a régi emlékekből. - A szerelmi érzés is azé, aki adja, nem pedig azé, aki kapja. - A "higgadt mérlegelessel" kötött érdekházasságok. - Az anyagiasság felfogás a duálok találkozásának legfőbb gátja. - A bűnök, mint a szerelmesek közötti drótsövények. - Ezeknek az akadályoknak elhárítása. - A duálérzés kifejlődésének legfőbb feltétele: meg kell szünnie a szerelmi életben a változatosságnak, s a két félnek egyenlő jogokkal kell bírnia. - A testi életben mindenki Isten kegyelmét élvezi. - Az isteni Gondviselés által nyújtott segédeszközök a testi életben való érvényesülés érdekében. - Akik ezzel visszaélnak, azok megcsúfolják az Isten kegyelmét. - Ezeknek lelki nyomora a duáltörvényben. - A duáljukkall találkozott szellemek nemcsak gyorsabban haladnak, de többet is szenvednek, főképp a női szellemek. - A két duálfél összekapcsolódásának egyes esetei. - A duálok megismétlődő együttélésének boldogsága. - A vezető szellemek hatásának mikéntje a földi emberekre. - A szellem érzésének, gondolatának és akaratának definíciója.

A duálok tulajdonképpen csak akkor ismerhetik meg egészen, és csak akkor nem téveszthetik el egymást, ha többé-kevésbé mindketten megszabadultak azoktól a hibáktól, tévedésektől és bűnöktől, amelyek elszakadásukat okozták. Csak ami-

kor már ezek a nehéz és áthatolhatatlan kérégek leváltak a lélekről, akkor kezdik megérezni az érnei kezdő duálok azt a hiányt, amely úgy jelentkezik, mint az éhség, ami betöltésre vár, de amit minél inkább igyekeznek másvalakivel betölteni, minden ilyen kísérlet után annál kínosabb hiányérzet marad vissza. Nem mondom, hogy ez a hiányérzet éppen szenvedést okoz, de a lélek egy részét nem hagyja békén, nem hagyja pihenni, mert az a rész mindaddig betöltetlenül marad, ameddig a lélek meg nem találja az éppen az ő lelki természetének megfelelő kiegészülést, vagyis ameddig a lelki természet minden kicsiny rétegében meg nem találja azt a kielégülést, amelyre vágyik, amely a tudat alatt ott van és a lelket keresésre ösztönzi. Ameddig a lélek még nem fejlődött odáig, hogy benne ilyen ürességérzet jelentkezik, addig könnyen megtalálja a kielégülést, az örömét a neki idegen duálfél közelségében is. És hogyha az érzései valamennyire feltisztultak, és magához hasonló fokozatú szellemmel találkozik, még bizonyos pihenést is élvezhet; de valahányszor egy-egy ilyen összeköttetés megszűnik, minden egyes ilyen kielégítettségnek hitt pótlás után csak jobban és jobban felébred benne az az érzés, amely őt a saját duálja felé hajtja.

Hogy ez miféle érzés, azt nem lehet emberi szavakkal megmagyarázni; ennek megközelítő természetes analógja a delezesség, amely egymáshoz vonzza a hasonló delezjű egyéneket. Ha még nem fejlett duálok kerülnek össze, vagyis olyanok, akiknek még sok a hibájuk, de fokozatilag mégis közel vannak egymáshoz - vagy pedig, ha az egyik fél magasabb fejlettségre emelkedett, de segíteni kíván az alacsonyabb fokozaton küzdő duáljának, s e célból kerülnek egymással érintkezésbe -, ha nem is hosszú időre, hanem csak úgyszólván pillanatig érintkeznek is, és a bűnök okozta villamosság és a léleknek a forrongásai, amelyeket mindegyik fél önmagában hordoz, el is szakítja őket egymástól - a lelküknek az a része, amelyen egyszer össze voltak egymással kapcsolva, többé nem képes összekapcsolódni mással. Attól kezdve azon részen állandóan hiányérzet mutatkozik. S hogyha megint életek múlnak el, úgy hogy a lelkük el is felejtkezik ezekről az átélt alkalmakról - mivel nem tudja, hogy

ez az érzés miből és hogyan keletkezik, hiszen az emberek legnagyobb része nem is tud róla, hogy ilyen törvény létezik, és hogy ez a törvény minek van alávetve - ennek hatását érezni kénytelenek, mert azon az érintkezési ponton az emlék minden egyes alkalommal kiújul. Hiszen tulajdonképpen ez viszi bele a testet öltött szellemeket azokba a nagy tévedésekbe, amelyek nekik sok boldogtalanságot és fájdalmat okoznak.

Ti. a lélek azokat az elmúlt érzéseket és hatásokat elraktározta, és azoknak az emlékeknek valami sejtelemszerű felelevenedése a testen keresztül is befolyásolja az ő későbbi ízlését, vágyait, elképzeléseit. Úgy hogy az érzése néha talán csak egy hangfoszlányra, egy mozdulatra, egy elmosódó kicsiny hasonlóságra is megmozdul, és a testen keresztül máris azt hiszi a lélek, hogy megtalálta azt, akit keres, s abban a pillanatban fellobog, felélénkül az egész érzésvilága. És beleszeret - nem abba a lélekbe, aki azt felébresztette, hanem abba a mozdulatba, abba az arcjátékba, abba a kicsiny hasonlóságba, ami a lelkében azt az elmúlt emléket felelevenítette; mert ez az ő saját érzését megérintve, felújította benne az emlékezéseket. Így megint csak azt kell megállapítanom, amit már más alkalommal is mondtam, hogy nem érdem az, ha valaki valakiben nagy szerelmi érzést tudott felébresztetni. Minél magasabb rendű valakiben a duális fejlettség, annál magasabb rendű és fejlettebb ezen a részen az érzésvilága is, és annál igazabb, odaadóbb, hűségesebb és tökéletesebb a szerelme. Ez éppen úgy az ő lelki világához tartozó járulék, mint a virágnak a szirma, annak bársonyos, hajlékony természete, illata, formája, egész pompázó megjelenése. **Mindegyikben ilyen a saját duális fejlettségének a színe, pompája, az érzésének lángolása, és mindannak a sejtelmes csodavilágnak a kiépítése, amit az ember szerelemnek nevez. Ez azé, aki érzi, nem pedig azé, aki felébresztette.**

De az emberek annyira gögösek és önhittek, hogy még ezt az érzést is hajlandók a saját dicsőségük és hiúságuk hizlálására beállítani, és azonnal elbizakodottakká, gögösekké és hiúkká válnak, ha ilyen nagy érzést fel tudnak kelteni maguk iránt.

Mindenesetre ennek az érzésnek a felkeltésére vannak eszközök, és ezek az eszközök azok a csalóka káprázatok, amelyek mint az ellentét fegyverei készen állnak, hogy az ember lelkét csalódásba, szenvedésbe és kétségbeesésbe vigyék bele. Ilyen eszköz mindkét lélek részéről a szépség, a fiatalság, a virágzás idejében tündöklő pompában való megjelenés a test szerint. Mivel pedig a lélek emlékezetében az ősrégi múltnak ködében a tökéletes forma, a szépség van elkönyvelve és elraktározva, mint a benső érték, és benső szépség külső kifejezője - tehát mint a boldogság járuléka is -, azért azok a lehetőségek, amelyek ezekre az eltemetett emlékekre mindig hatni tudnak, és hatni fognak - mert az ember lelke nem tud lemondani arról, amit élvezett, amije akkor volt, amikor még nem esett bűnbe -, mint a szépségre és boldogságra való visszaemlékezések, ejtik annak a pillanatnyi káprázatnak a fogságába, ami előtte az időleges életben a test formájában kínálkozik. **Hiába van bölcsesség, az ismeret, a tudás: a fiatal képzelőerő, a felgyújtott lobogó emlékezés minden egyes virágzás alkalmával úrrá lesz a lelken; a meglevő legragyogóbb szellemi képesség sem tud annyira hatni a testben megjelenő szellemre, mint az ilyen megvalósultnak hitt álomkép.**

Ez azonban nem jelenti csak magát a testnek szépségét. Hiszen mindenki tudja, hogy bármilyen ragyogó legyen is a szépség, bármilyen elragadó is a külső: a test megöregszik, elhervad, mint a virág, kóróvá lesz, és az enyészet karjaiba dől; elég egy betegség, és a test egészen utálatossá válhat, mert az enyészet törvényének hatása nem kívánatos folyamat az örök életre előhívott szellem előtt. És mégis a saját álma, annak vélt megvalósulása egy pillanatra megbódítja a lelket, és a széphez köti hozzá az érzését, a vágyát, a képzeletét, a célját; az lesz az érzéseinek állomása. Hogy ott csalódhat, hogy ott fájdalom várhat reá, arra abban a pillanatban nem tud gondolni, mert azt hiszi, hogy ezek a hatalmas érzések a halálba, a megsemmisülésbe szállnak alá. Mert azt hiszi, azt hiteti el vele a látszat, a bűn, hogy kizárt dolog a csalódás, kizárt dolog, hogy ezek a hatalmas érzések a halálba, a megsemmisülésbe szálljanak alá, mert azt

hiszi, hogy ez az érzés örökkévaló. **Átálmodja, átéli azt az éleket, amit magával hozott, és amit mindenáron valósággá akar tenni. Nem kérdezi, hogy van-e reá érdeme, hogy jár-e az neki, van-e hozzá joga; ő azt akarja és erőszakolja mindenben keresztül.** Pedig ez az az út, amely az embert könnyen újabb vétekbe, tévedésbe, csalódásba sodorja bele, mert a valótól, az igazítól, a neki járótól legtöbbször eltereli a figyelmét, és így a lélek nem képes arra a munkára, amit önmagán kell elvégeznie. Ha pedig ezt nem végezte el, akkor sokszor annak ellenére, hogy olyan közel áll hozzá az igazi, hogy úgyszólván csak a kezét kellene érte kinyújtania, mégsem nyújtja ki, ennél fogva elsuhan mellette az alkalom, hogy céljait, vágyait csakugyan el is érhesse és megvalósíthassa. Mikor azután csalódik, amikor a sok gyötrődés és önmarcangolás után a lélek elfáradva összeesik, és a vágyai már-már nem merik kinyújtani azokat a sugarakat, amelyekkel keresgél, akkor egy kevésbé szép, kevésbé csillogó és kevésbé káprázatos megjelenésű valaki pihe-nést és megnyugvást nyújt neki; s abban a megnyugvásban kialakul benne egy másik okoskodás, amely talán éppen ellenkezője az elsőnek. Talán mondanom sem kell, hogy ez már az ősz hangulata, az ősz elgondolása, amely ha nem is kínálja a léleknek azt az édes gyümölcsöt, amiért először nyújtotta ki a kezét, mégis valami megnyugvást, valamelyes megelégedést ad.

Ebből a kétféle érzésből: a tavasz fellobogásából és az ősz lemondásából és búcsúzkodásából áll elő az emberek gondolkodásában és érzésében az a megalkuvás, amely a "célszerűen" kitervezett házasságokat hozza létre. Nem érdekházasságot értek én ez alatt, amelyet kizárólag az anyagiakért kötnek, hanem azt, amelyben a lélek megalkuszik, mert el-tompult, s amelyet "higgadt mérlegetéssel" köt, s amelyhez en-nél fogva az érzéseinek, a virágzó, lobogó szerelmi érzésnek ta-lán alig van valami köze. Ilyen esetben úgyszólván a test köve-telményeinek élve morzsolódik le az élet, a nélkül az eszményi törekvés nélkül, ami az embert egy lépcsőfokkal feljebb emel-hetné az álmainak megvalósulása felé. Ezek a megalkuvó lelkek húzzák az élet igáját. Gyermekeket nemzenek, akiket magukhoz

hasonló hajlamokkal, redukált lelki vágyakkal, anyagiás törekvésekkel, és megalkuvó gondolkodással nevelnek. A lélek hovatovább eltompul az igaz és nemes iránt, és csak az anyag hatása alatt, az anyag szolgálatába helyezve éli az életet, s ezt a tendenciát hagyja a gyermekeire is. Így alakul ki a kétféle élet, a kétféle törekvés. Az egyik, amely majdnem teljesen a testi szükségletekre irányul, amelynek az az elgondolása, hogy ez az élet a valóság, s hovatovább minden lelki és szellemi törekvés elfakulva, elhervadva ebben vész el, a másik irány pedig, amely az ideális törekvésekből áll, s minden szép, jó és igaz megvalósulását keresi. Ez utóbbi kénytelen megütközni az előbbinek megvastagodott és elszíntelenedett, testies törekvéseivel, amelyek minden szépet, jót és felemelőt beburkolnak, s amelyek az ideális törekvésű emberlelkek útjába - akik nem akarnak és nem tudnak megalkudni - csak fájdalmat, szenvedést és megpróbáltatást szórnak.

Mivel pedig a földi életben a házasság is, a szerelem is, a gyermekek nemzése, nevelése, és az új embereknek az életbe való beállítása ebbe a megvastagodott, elszürkült életfelfogásba süllyedt bele, azért nagyon nehéz itt a duálok találkozása és boldogulása. Nehéz a jobb és igazabb törekvésű szellemeknek az elgondolásaikat, ideális eszméiket megvalósítani; mivel először meg kell küzdeniük ezzel a sűrű szürkességgel, azokkal a fogalmakkal, amelyeket a szüleiktől kaptak, és amelyeket az általános társadalmi élet még csak megerősített bennük. Innen van, hogy ha mégoly igaz és tiszta törekvéssel lépnek is az életbe, ezek a törekvések elkopnak, elszíntelenednek. Az érzéseik fénye és csillogása elfakul, mert a világ és az embereknek a természet törvényébe belekevert ez a lelki szürkése az ő lelki szemük előtt is elködösíti a látóhatárt. Mi, akik azokat a törvényeket hirdetjük, amelyeket az Isten az emberek megtisztulása, javulása és megigazulása érdekében adott, azért küldetünk, hogy ezekről az igazságokról az anyag és a tudatlanság porát, füstjét, hamuját lesöpörjük, és az emberi lelket megszabadítsuk azoktól az előítéletektől, amelyeket elődeiktől örökölt. S amelyeknek nyomása alatt az embernek meg kell alkudnia,

minden szép és igaz törekvését és álmát oda kell adnia és be kell váltania a test követeléseire, mert azt hiszi, hogy azoknak úgyszem lehet megvalósulniuk. **Mi azonban azt mondjuk, hogy igenis a férfi és a női lélek közelebb juthat egymáshoz és ahhoz az álomhoz, amit a lelkében hordoz; és leszakíthatja a boldogság rózsáját, de nem meggondolatlanul, hanem felkészülve arra, hogy a rózsának tövise is van.** Előbb tehát meg kell tisztítania a rózsza szárát a tövisektől, és csak azután szabad odanyúlnia, hogy leszakítsa. Mert aki botor fejvel, készületlenül nyúl érte, megsebzí magát, és könnyen meglehet, hogy a sebesülése halálos is lesz.

Azt jelenti ez, hogy az embernek nem szabad a vágyainak és álmainak csillogó káprázatába vakon beleadnia az egész lelkét a maga bűneivel, hibáival és fogyatékoságaival, hanem mind a nőnek, mind a férfinak le kell magáról tisztítania azokat a bűnöket és tévedéseket, amelyek reá rakódtak, és egészen be kell töltenie emberi hivatását. Igaznak, jónak, becsületesnek, szorgalmasnak és törekvőnek kell lennie. Egész lelkével kell önmagán dolgoznia, és lelkének minden jó és igaz törekvését beleadva kell elvégeznie azt a munkát, amit földi életében vállalt, s be kell töltenie annak az életpályának követelményeit, amelytől a megélhetése függ, és amely az ő emberi értékét jelenti. Mert hiszen nyilvánvaló, hogy más értéke van az egyszerű földmunkásnak, és más annak, aki alkotó munkára van hivatva; és megint más értéke van annak, aki ezt az alkotó munkát a gyakorlati életbe átviszi és megtestesíti. Tehát az ember értéke a külső világban is a szerint számít, hogy milyen értékű munkát végez. Azonban az emberi hiúság elfelejtkezik arról, hogy ne csak azt nézze, hogy forma szerint kire milyen munka van bízva, hanem azt, hogy annak a feladatnak lélek szerint hogyan felel meg az illető, mert ez adja meg az ember igazi értékét. Ennyit az általános emberről. Aki egészen, a szó szoros értelmében becsülettel tölti be azt a hivatást, amelyet vállalt, annak lelkében kinyílik az a virág, ami őt a házasságba bevezeti; megszeret valakit, és a jobbik esetben viszonzásra talál. Ha tehát igazán becsületes ember, aki emberi hivatását mindenképpen be akarja tölteni, akkor

nem szabad arra számítania, hogy majd az, akit feleségül vesz, minden tekintetben hibátlan angyali lény lesz, hanem számítania kell arra is, hogy annak a nyíló rózsának tövisei is vannak, és mint a pompázó virágnak, levelei is vannak s van szára, és gyökere is, amely a földből táplálkozik.

Persze minderre nem gondol a fiatal férfi és leány a lányolás idejében, amikor csak a vágyak szemüvegén keresztül tekint a másokra, hanem mindenre, a legnagyobb áldozatra is képesnek hiszi magát, csak hogy a vágyát megvalósíthassa, mert a másikban mindegyik tökéletes eszményi lényt sejt és óhajt, aki vel paradicsomi életet fog élni. Azonban a dolog nem úgy van, mert itt ezen a Földön mindegyik lélek sokrétegű tévedésekbe, bűnökbe keveredve mint megannyi tüskés akadállyal van körülfonva, amelyek mint a bűnökből, hibákból, téves elgondolásokból és nézetekből kialakult elképzelésekből, önzésből, gögből, hiábavalóságokhoz való ragaszkodásból és hiúságból összeszövőddött drótsövények állanak útjába a lelki összeolvadásnak és eggyé levésnek. Sőt vannak esetek, hogy egyik-másik ezeket a bűnöket és tévedéseket eltitkolandó, felveszi a hazugság álarcát, és tetszetős formában igyekszik a másik előtt megjelenni. Mert fél a felfedeztetéstől, hogy a szép és kívánatos külső alatt nyilvánvalóvá talál lenni az ő nem kívánatos, sőt talán utálatos, elrettentő, bűnös szokása, érzése, gondolata, vagy cselekedete, amiről ez idő szerint még nem esnék jól lemondania, mert megszokta, és a lelkének téves beállítottsága folytán nélkülözhetetlennek is tartja. Ezek azok a drótakadályok, amelyek a két lelket egymástól elválasztják. Mikor tehát a szeretettel telt lélek ezen a drótsövényen keresztülnyújtja a kezét, mert megsimogatni óhajtja a másikat, vágyódik utána, vágyódik a boldogságra, a kiegészülésre, akkor megütközik a szűrő, elválasztó akadályokban. Végül pedig mindkét fél megsebzti magát a tövisekben, és fájó lélekkel vonul vissza a saját énjébe, s többé nem találja olyan elragadónak, bájosnak, szépnek, imponálónak a másikat, mert egész közelről nézve bizony csak gyarló embert talált, hibákkal és tévedésekkel megrakva. És akkor átlendül a másik végletbe: amilyen kívánatosnak látta a tökéletesnek, ideálisnak

elképzelt embert, éppen olyan gyötrelmesnek találja annak közelségét, miután megismerte. Ennek oka az, hogy azt az önmaga szemüvegén keresztül látta, a saját képzeletének csodafátylán keresztül szemlélte.

De hogyha mindkét fél önmagába tekint, és meglátja önmagában is azokat a hibákat és tévedéseket, amelyek őt fogva tartják, és arra az Eszményképre tekint fel, aki előtte követendő példaképül áll, és a lelkét napról napra jobbra, becsületesebbé, alázatosabbá és szeretetteljesebbé igyekszik kialakítani: akkor ebben az igyekezetben hovatovább sok lehetőség alakul ki előttük az egymással való összeolvadásra. Mert ebben a nagy, nemes, szent és igaz törekvésben a köztük fennálló akadályok erejüket veszítik, meglágyulnak, puhákká lesznek, végül teljesen megsemmisülnek, s akkor egymásra talál a két lélek. S hogyha nem is olyan eszményi ragyogásban látja egyik a másiknak földi megjelenését, mint az ifjúság mámorában, de látja azt a nemes és igaz törekvést, amely új emberré teszi mind a férfit, mind a nőt: akkor ebből az igazabb és jobb új emberből mindig többet meglátnak egymásban, és anélkül, hogy nagy erőfeszítést fejtenének ki, szinte észrevétlenül megszeretik egymást. Ez a szeretet aztán sokkal mélyebben, sokkal erősebben kapcsolja őket össze egymással, mint az a káprázat, amely ezt az érzésvibrációt megindította; mert az ifjúság virágzása elmúlik, a virág szirma lehull, a báj elmúlik, a ragyogó álmokat keltő külső elhervad: de a lélek gyümölcse megmarad, és ez mindennél értékesebb eredmény.

Ilyen két lélek között, akik megértik és szeretik egymást, akinek közös a céljuk az Isten felé vezető úton, közös a munkájuk, az elgondolásuk, a megállapításaik: ez az összekapcsolódás nagyobb hatalommá válik, mint az ifjúság virágában fellobogó, mindent felégető szerelmi érzés. Mert ez a megértő szeretet arra van hivatva, hogy azt az ifjúkori álmodat megőrizze, megvalósítsa, szépé, igazzá és ragyogóvá tegye, s a házasságban olyan soha ki nem alvó, hanem folyton egyenletesen parázsló meleg érzéssé tegye, amely az élet kietlen, kegyetlen és megpróbáltatásokkal

teljes sivatagában mindig felelevenítő, megbékéltető és megnyugtató otthont nyújthat kettőjük számára. **A folyton megújuló izgalmakkal járó szerelmi örömeik hajszolása kifosztja a lelket az álmokból, és megszegényíti azt.** Minél többet szeretett valaki, minél többre pazarolta el a szerelmi érzéseit, annál szegényebb lesz már a földi életében is, s annál szegényebb lesz a szelleme a duáltörvényben. Mivel pedig így elfakul és elszíntelenedik a duálérzése, annál kevésbé tudja megtalálni azt, aki az övé, még ha tud is a duáltörvényről, s ha belátja is annak szépségét, jóságát, igaz és kívánatos voltát, mert a lelkében elkopik az a vonzóerő, ami mind a földi, mind a szellemi világban érzékeny az ő lelkéhez tartozó másik féllal való összekapcsolódásra, s így erre a megérzésre alkalmatlanná válik. Az ilyen lelkek elsuhanak egymás mellett; egymás mellett élhetnek, és mégsem tudják kifejleszteni önmagukban ezt a megérző képességet, mert ez el van tompulva. Ha érez is az ilyen ember bizonyos szerelmi vágyakozást, de nem képes a lelkében lévő hibákat és tévelygéseket leküzdeni, akkor ez az érzés, ez a vonzódás a bizonytalanságban és céltalanságban vész el. Mert ha erősebb az önzés, a gőg, a gyűlölködés érzése, vagy mondjuk, a testiség érzése, akkor a duális érzés képtelen áthatolni a tévedéseknek és bűnöknek ezen a megvívhatatlan bástyafalán, és ha mégúgy vágyakozik is a duálviszonyban való boldogulásra, erőtlenül esik vissza. Mindebből az a tanulság, hogy az embernek a lelkét minden oldalról ki kell képeznie, át kell alakítania, jobbá, igazabbá, tökéletesebbé kell fejlesztenie, tehát meg kell térnie bűneiből. **A duáltörvényben pedig meg kell szűnnie azoknak a változottságoknak, amik az embert érzékibbé teszik. De le kell az embernek mondania arról is, hogy a házastársát a saját képére és hasonlatosságára akarja átalakítani; le kell mondania arról a törekvéstről és vágyról, hogy az ő bűnös, hibás, tévelygésekre hajló természetéhez keresse azt, aki ahhoz hozzáilleszkedik. Isten nem a bűnökhöz és tévedésekhez alakította a duálfelet, mert a tökéletességre eljutott emberszellem másik fele az, akivel majd találkozni fog.** Tehát hiába keresi az elbizakodott, zsarnok, gőgös férfi a neki mindenben engedelmeskedő,

elvtelen, elgondolásokban és kezdeményezésekben szegény női lelket, aki éppen csak végrehajtója és kivezetője az ő akarátának: abban nem találhatja meg a duálját, hanem csak a szolgálóját. Ameddig a férfi így gondolkozik, ameddig a nőt szolgálójának akarja látni, addig szó sem lehet arról, hogy a hozzá hasonló és vele egyérezésű másik felét megtalálhassa; sőt ha meg is találta, mint két üstökös, amely száguldásában találkozik egymással, s egy pillanatnyi érintkezés után messzire elvágódik egymástól: úgy szakadnak el ők is a hasonló tévedések és bűnös hajlandóságok ütközése folytán.

De a nő is, ameddig ravaszkodik, hazudozik, s ameddig a férfit a saját akarátának és céljainak szolgálatába akarja állítani, és a szerelmével azért ajándékozza meg, hogy a saját céljait ezzel is megközelíthesse: az ő szépségének hódoló ifjú szerelmesében hiába keresi a lelkének másik felét. Hiába tetszik neki a hódolat és a magasztalás, hiába tetszik neki a férfi önfeláldozása: nem találhatja meg benne azt, aki az ő lelkéhez tartozik, mert az éppen olyan zsarnok, éppen olyan saját céljait hajszóvalaki az életben, és éppúgy fel akarja használni, és ki akarja őt zsákmányolni, mint ahogyan ő cselekszik azzal. Ha pedig valaki balgán mindenét odaadja annak a számító és más célokat hajszóval férfiának vagy nőnek, csak arra ad ezzel alkalmat, hogy kihasználják, ellopják azt a szeretetet, azt a szerelmet, amit ő a másokra rápazarolt. **Viszont aki a másik fél vonzalmát arra használja ki, hogy ezáltal magának dicsőséget, jólétet, kényelmet, vagy más földi előnyt szerezzen, az ellopja a lelki értékeket, hogy anyagiakat vásároljon rajtuk. Pedig aki valamit ellop, ugyanazt ellopja tőle más.** Amennyi csalódáson valaki keresztülvezeti az őt szerető lelket, ugyanannyi csalódáson kell neki is keresztülmennie, mert arra szolgált rá. És amikor a csalódásokban keserű könnyek és fájdalmak között a saját lelkébe tekint, abban a fájdalomban és megnyugvás utáni vágyban alakul csak ki az igazi érzés a lelkében. És ha addig a dús ajándékot lábbal tiporta, azután már mint a koldus a kenyérhéjat is meg fogja becsülni, és nagyobb örömet szerez neki az ala-

mizsna, mint annak idején azok a nagy áldások, amelyeket ajándékképp kapott, de amelyeket nem érdemelt meg. Én azt mondom, hogy akik csalódások és fájdalmak közepette szenvednek, akik nem kívánatos életet élnek a Földön, akik vágyódva tekintenek a szépségre és boldogságra, azok sokkal közelebb vannak álmaik megvalósulásához, mint akik ma érdemtelenül fürödnek abban a boldogságban, abban a káprázatos életben, amelyet ezren és ezren irigyelnek tőlük.

Csak a szenvedéssel, csak a lélek hibáinak, bűneinek és tévedéseinek porrá zúzásával tud a Gondviselés hozzáférti a lélek mennyei természetéhez. Csak akkor érti meg a lélek az igazság szavát, az Isten szavát, amikor lehullottak róla azok a kemény rétegek, azok a kérges, amelyek őt a bűnnel, a tévelygéssel, a bűnre való hajlandósággal beburkolták. Hiába adja az Isten a legnagyobb ajándékot is a tévelygő földi embernek, elszórja azt az úton, és felszedi a sátán, s vesz magának rajta hatalmat, uralmat az ember fölött. Ezzel a sátánnal küzdve kell azután járnia a földi embernek az élet útjait. Mert minden ilyen csalódásban, szenvedésben, fájdalomban benne van az ellentét elgondolása, az ellentét félrevezetése, csábítása, sutto-gása, amely ennél az ébren maradt vágynál fogva hol úzi-hajtja, hol csalogatja az embert, hogy minél többet vehessen el tőle.

Az ember ebben a múltó világban, ebben a múltó életben megkoronázott király; megkoronázta őt a kegyelem, megajándékozta mindazzal a szépséggel, jósággal és mindazokkal a lehetőségekkel, amelyekkel felruházottan ha az isteni szóra figyel, ha az isteni törvényt követi, hamarosan, minél előbb elérheti a teljes megtisztulás és megigazulás állapotát. A testben minden emberi lélek - bármilyen fogyatékos legyen is - Isten kegyelmét élvezi. Éppen ezért láthatjátok sokszor, hogy nagyon alacsony szellemi fokozaton álló lelkek ragyogó külsőt, jó egészséget, erős testalkatot kapnak a kegyelem ajándékképp, amellyel sok mindent elérhetnek és kívánatosá válhatnak a másik nemű emberek előtt. **Holott, hogyha egy-egy ilyen lélek a maga fokozatának megfelelő külsőben jelennék**

meg, akkor a többi emberek félelemmel és rettegéssel menekülnének tőle, hogy ne is lássák, és vele ne találkozhassanak, mert tudják, hogy nem várhatnak semmi jót azon a fokozaton lévő lélektől. Azonban a Gondviselés angyalai azt akarják, hogy itt a mulandó életben az alig fejlődő, ezeket a külső burkokat még alig levetkőzni készülő lelkek is érezhessék a jobbnak, az igazabbnak közvetlen hatását, hogy legyen fogalmuk a jóról és igazról. Hogy meggyőződven a jó és igaz létezéséről, léleken előrehaladva fogékonyabbakká váljanak az isteni jó és igaz megértése és elfogadása iránt, hogy így kívülről a jót megérezzék és megszeressék, a szépet megláthassák, és törekedjenek maguknak megszerezni, s a lelküket ékesíteni vele. Hogy az ilyen elesett lelkeknek fogalmuk legyen a hűségről, a ragaszkodásról, arról a boldogító melegségről, amely biztonságot nyújt a léleknek, amire építkezhessek, amiből az érzéseiben magasabbra emelkedhessek.

Azonban mint árnyék, mint lehetőség ott áll a sátáni gondolat, hogy az előnyösnek látszó, kívánatos dolgokat az önzés folytán igyekezzék magáévá tenni, s érte semmit nem adni; kihasználni és ellopni az élet értékeit; visszaélni a szeretettel, a bizalommal, a hűséggel. Félrevezetni azt, aki hisz és bízik benne, megszerezni magának mindazokat az előnyösnek látszó gyönyörűségeket, amelyeket helyzete és adottsága mint eshetőségeket hozzáférhetőkké tesz számára. Pedig mindehhez az ő benső, lelki törvénye szerint, azaz igazság szerint nem lenne joga, mert hiszen mindenért, amit az ember a Földön élvez, valamit adnia kell. Magáért az életért is fizetnie kell, az élet terhét hordoznia kell, az élet terhével rárótt kötelességeket teljesítenie kell, mert csak amennyi kötelezettséget teljesít, igazság szerint csak annyi örömhöz, boldogsághoz, előnyhöz van joga. Az ilyen lelkek azok, akik az Isten kegyelmét sietnek megcsúfolni, az adott helyzeteket kihasználva maguk körül mindenféle csalódást és fájdalmat okozni, és ezáltal az emberek lelkében minden szépet és jót halálra ítélni. Ezek csinálják a zavart, ezek állítják meg a fejlődést, a haladást, mert mindenütt úr képződik körülöttük, mivel a lelkükkel semmit sem töltenek be, s így a ténykedéseik

nyomán hiányok, örvények, forrongások keletkeznek. De maguknak is csak gyötrelmet vásárolnak ezek a lelkek, akik pusztán kegyelemből vannak itt; mert amikor a halál törvénye levetkőzteti őket, még szegényebbé lesznek, mint amilyenek voltak. Ezeknek nagy szenvedés lesz az osztályrészük, és ez a szenvedés, ez a szegénység, ez a fájdalom és az elvesztett jók visszاسzerzése utáni vágy mint lobogó láng égeti a lelküket, s arra indítja őket, hogy újabb meg újabb harcokba és próbálkozásokba bocsátkozzanak, amik azután a fejlődésüket szolgálják.

Az ilyen mélyen elesett lelkek az élet többi oldalán valott kudarcokon és megpróbáltatásokon kívül a duális oldalon is éppen ilyen gyarlóságokkal, visszaesésekkel, csalódásokkal, fájdalomokkal és szenvedésekkel találkoznak, illetőleg töltik meg az életet. Horzsolódnak, súrlódnak abban a törvényben, amelyet a maga világában minden nép és faj többé vagy kevésbé tökéletes vagy tökéletlen formában a házasság intézményében ismer. Az egyenlő fokozatra jutott duálok összecsapódnak, megint eltávolodnak, majd újból összesodorja őket az élet, hogy ismét eltávolodjanak egymástól; azonban mindannyiszor egy-egy fokkal több érzés marad nyitva az öntudatuk előtt, egy fokkal mindig feljebb emelkednek - de egy fokkal mindig többet is szenvednek. **Ez a szenvedés áll őrt, és az ettől való félelem az, ami őket nem engedi az elért fokozatról leszédülni; mert az egymás iránt megmaradt érzés mindig arra indítja mindegyiket, hogy hasonlót keressen ahhoz, akinek emlékét őrzik a lelkében.** Ez az a titokzatos erő, amelynek nem tudnak ellenállni, akik ezt egyszer megismerték; ezért haladnak gyorsabban, és ezért szenvednek többet. Főképp sokat szenvednek a duáljukkal összetalálkozott női szellemek, mert az áldozatos életeknek egész sorozatát élék végig, részben azért, hogy önmagukat minél tökéletesebbé és jobbá képezzék ki, részben azért, hogy a közük állott akadályokat eldolgozzák.

Abban az esetben, ha igen nagy a két szellemfél között a fokozati különbség, és pedig a női fél van magasabb fokozaton, **akkor megeshetik, hogy a nő mint gyermekét fogadja magá-**

hoz a duálfelét, hogy önmagából többet adhasson, hogy úgyszólván testileg és lelkileg is felnevelhesse őt. De ez igen ritkán megy teljesedésbe; legtöbbszörre az történik, hogy vagy az anya hal meg a gyermek fejlődési idejében, vagy a gyermek hal meg, még mielőtt a nemiség tudata felébredne benne, hogy az érzése mindenképpen tiszta maradhasson. **Továbbá előfordul, hogy mint szerelmesek kerülnek össze, s akkor, hogy az tiszta érzés maradhasson, a fejlettebb lélek még a házasságkötés előtt eltávozik a szellemházába.**

Csak az erősen fejlett duálok, akik már több próbát végigélték és mindenben levizsgáztak, élnek együtt végig egy-egy hosszabb vagy rövidebb emberi életet. De ilyen esetben is bizonyos cél, bizonyos elvégzendő munka az, ami eléjük van tűzve, amit kiegyenlített fluidjaikkal hivatva vannak együtt elvégezni: az emberiségért valami nagyobb munkát vagy valami nagy áldozathozatalt, amelyben egymást támogatva, egymást kiegészítve igyekeznek a helyüket betölteni a földi életben. Azután ez az élet is elmúlik; hiszen a test elhervad, megöregszik, meghal. Azonban ilyen egymásra talált duálok, amikor a szellemvilágban ismét találkoznak, már nem az elhervadt test emlékével, hanem új formában, hogy úgy mondjam, lelki újjászületésben, új alakulatban, új körülmények között, új ragyogásban, új szépségben látják viszont egymást. Ehhez az új élethez a régi emlékek úgy tapadnak, mint a virág gyökerei a földhöz, és nem képezi legfőbb örömeiket és boldogságukat, hogy egymást megszerették és egymással élve bizonyos célt elértek - az csak egy kedves emlék marad. Ők maguk azonban - mint ahogyan a növény jobb talajba áthelyezve és nemes ággal beoltva új életet él - a rájuk virradó új életnek új lehetőségeivel, új ismereteivel, új tanulmányaival, új körülményei között, új formában, új célokért lelkesedve, új életlehetőségek között, új egymásra ismerésben, új érzéseket keltő mámorban kezdik meg újabb feladatukat.

Az ilyen felfejlett duálok minden egyes fokozaton, minden egyes emelkedési lehetőség alkalmával ilyen átalakuláson mennek keresztül. A lélek mélysége kiapadhatatlan forrásával gazdagítja a lét szépségeit, és a lélek minden egyes álmának,

gondolatának, érzésének valóra válásával jobban és jobban egymásra ismernek. Minden egyes egymásra ismeréssel nagyobbakká, erősebbekké, hatalmasabbakká, jobbakká, igazabbakká és tökéletesebbekké válnak úgyannyira, **hogy akik itt éltek a Földön, ebben a szegényes lehetőségekkel teljes világban, el sem gondolhatják, el sem képzelhetik, milyen eshetőségek azok, amelyek az élet szépségeit megszámlálhatatlan változatokban még eléjük tárhatják.** A szenvedés, a megpróbáltatás, a nyomor, a csalódás, a kételkedés, a bizonytalanság érzései itt maradnak a bűnnel, a tévelygéssel az ő levetett formájukban, a testben. És mindaz maradjon is itt, hogy a minősítés törvénye minden egyes atomot átdolgozva megtisztítson és felemeljen, hogy az élet napja átragyogja, és mennyei anyaggá változtassa át, és ezek az anyagok, amiket a mennyei Nap átvilágított, itt maradjanak a Földhöz kötve. De nem azért, hogy a Föld lehúzhassa őket, hanem, hogy ebből az átdolgozott anyagból mint az örökkévaló Isten kegyelméből gazdaggá lett gyermekek, ők is ajándékozhasanak a Föld megsűrűsödött, megkeményedett, nehezen feldolgozott lelkierőinek. És ezeken az erőkön keresztül ők is segíthessenek felemelni azokat, akiket szerettek, vagy akik őket szerették, akik valami érzés folytán, akár a hála, akár a részvét, vagy a jóra való igyekezet folytán érzéseket ébresztettek bennük, vagy ők ébresztettek azokban, hogy azokat segítségükkel elláthassák.

Mert ne úgy képzeljétek a szellemek pártfogását, hogy azok az egész idejüket az emberek mellett töltik és óvják őket, hogy szakadékba ne essenek! Nem. Hanem azok az átdolgozott fluidok, a megvilágosított erők, amelyek felett a Földtől megszabadult ilyen szellemek rendelkeznek, a szeretet által összekapcsolódnak a földiekkel, a földiek lelkével, a földiek lelkének vágyódásával, javulni akarásával, tiszta elhatározásával, törekvésével. S ezek az erők, ezek a fluidok azok közt a vágyak és akaratok közt, amelyek az eltávozottal és az élővel összekapcsolódhatnak, hidat képeznek, és ezen a hídon közlekednek a Földön élőknek a lelkével az eltávozottól eredő gondolatok, érzések, akaratok és vágyak. Anélkül, hogy annak a gondolatait pontról

pontra lefoglalnák, vagy őt az ő Istentől kapott enyhületet és boldogságot nyújtó életében zavarnák. Ezek a tiszta erők nemcsak arra hatnak, akit szerettek, hanem arra is - akár emberek, akár test nélküli emberszellemek is azok, és ha alacsonyabb fokozaton állnak is - akin így áthaladnak, és aki a maga életerejével akaratlanul is, öntudatlanul is továbbítja az így rajta keresztüláramló éterrezgéseket. Mert hiszen az éterrezgések is továbbítják a szellemi gondolatokat, érzéseket és akaratokat, miután a szellem gondolata, érzése, akarata sem más, mint az ő életével telített erő, azaz ő maga; mert a gondolat és érzés az az erő, amely mindig keresi azt a célt, hogy hol és hogyan teljesebben ki és valósulhat meg. Mert hiszen ha ez nem volna ilyen hatalom, akkor az anyag a maga tompa elesettségében és élelnélküliségében sohasem lenne képes erővé és szellemi közvetítővé lenni.

VIII. FEJEZET

Elfajulások(**)

A szerelmi érzés elfajulásának különböző okai. - A szerelmi érzéssel való visszaélés és taktikázás kárhozatos következményei az öregkorban és a szellemi életben. - Örök értékű és mulandó értékű munkálkodás. - A különböző munkák egymásrautaltsága. - Hogyan jutnak észrevétlenül a testöltésbe a gyarló lelkek? - Fogyatékoságuk következményei a szerelmi életben. - A hasonneműek összekötetése. - Az érzékiség fokozódása a kielégítetlenség folytán. - Elbátortalanodás a szerelmi életben. - A tüzes fluidgömbök. - Lelki és szervi elfajulások. - Mik az okai, hogy a női lélek kevésbé van kitéve az elfajulásoknak? - Az anyaság lelki áldásai a nőkre nézve. - A hipokrata társadalom és a leányanyák.

Vannak emberek, akik visszaélnék a másnemű emberek szeretetével, jóságával, ragaszkodásával és hűségével, ennél fogva ezekért a visszaélésekért nekik is szükségképpen hasonlóan van részük. A szellem érzi a törvénynek ezt a kikerülhetetlen folyamányát, de az ilyen szellemek gögjükben a reájuk váró szenvedéses állapotot nem akarják magukra venni, s ez indítja őket arra, hogy a másneműektől elforduljanak. Ezek azok, akiket a szeretetlenség bűne hajt a hasonló neműek felé. Azután vannak, akik az érzékiség túlhajtása folytán kerülnek erre a lejtőre. **Ilyenek azok a gyenge szellemek, akik hiúk, gögösek,**

önzők, szeretet pedig nagyon kevés van bennük, s ennél fogva senkit sem tudnak annyira szeretni, hogy ez a vonzalom egyhez tudná őket lekötni, ezért folyton cserélik vonzalmuk tárgyát. Mikor pedig ezen a téren egy kis sikert érnek el, a gőgjük még jobban felduzzad, annyira, hogy ezeket a sikereket hajszolva még többet és többet próbálnak meghódítani, s a lelküket többé nem a szeretet ösztönzése, hanem a mindig éhesebb hiúság kielégítése vezérli. Az ilyen ember hiúsága abban elégül ki, ha egyikre is, másokra is hatást tud gyakorolni, leköti az érdeklődésüket, szeretetet, illetőleg szerelmet ébreszt maga iránt. Mikor pedig már azt az eredményt elérte, hogy valakinek az érzéseit hatalmába kerítette, akkor elhagyja azt, mivel ő nem szeretni, hanem csak szerettetni akar. Azok a fájdalmak azután, amelyek az ilyen magatartás következményeképpen más nemű lélekből feléje irányulnak, mint kielégítetlen lelki vágyak kísérik az életen keresztül. Majd pedig mikor már közeledik az öregség, az ilyen ember - még ha házasságot kötött is - még mindig bizonytalan állapotban van. Mert az ilyen természetű lélekben mindig ott él az elégedetlenség érzése, azt gondolván, hogy ha másvalakivel kötötte volna össze az életét, talán nagyobb boldogságban lett volna része. Talán több földi eredményt érhetett volna el, pl. nagyobb gazdagságba juthatott volna a képességével, amellyel maga iránt a másneműekben szerelmet tudott ébreszteni. Ebben a folyton tartó kielégítetlenségben és elégedetlenkedésben éri utol a hervadás és a halál. **Az öregségben ugyan pihenni tér a léleknek ez a része, mert az öregségben más oldalról kell magát képeznie, de azért ez az oldal félbemarad a fejlődésben, mert annak alkalmá elmúlt.** Azonban amikor az öregség bénító terhe a testtel együtt elmúlik - tehát a szellem átkerül a szellemvilágba - ekkor ezek az érzések, amelyek a lélekben mintegy le voltak sajtolva, új életelemekhez jutva tovább izzanak, és úgyszólván kielégíthetetlen szomjúsággal gyötrik a lelket. **A szellemi életben ugyanis normális körülmények között az öregség tapasztalata és gazdagsága bizonyos bölcsességgel, előrelátással és helyes ítélettel egyen-**

súlyba hozza a lélek különböző erőiben lévő azokat a kifejezési lehetőségeket, amelyek az elmúlt földi élet folyamán a gyermek játékos kedvében, az ifjú vidámságában és lelkesedésében, és a férfikor gyümölcstermő eredményeiben mutatkoztak. De hogyha nincs minden oldalról kifejlődve, vagy legalább egyensúlyi állapotba hozva, akkor a szellemi életben folytonos kilengésekre válik hajlamossá, és semmiképpen sem tudja azt az eléje szabott feladatot elvégezni, amit tehetségéhez képest el kellene végeznie. Hiszen éppen, mivel az ilyen lelkek semmi eredményre sem tudnak jutni a szellemvilágban, azért szükségesek az anyagi és félanyagi világokon a testöltések, hogy ezeket a hiányos lelki képességeket egyensúlyba hozzák az emberi adottságaik által. És azokat, amelyek el vannak maradva, kiegészítsék, kifejlesszék; amelyek pedig ferdén fejlődtek, azokat addig tanulják és fejlesszék, ameddig a rendes kifejezési formát el nem érték, hogy velük az örökkévalóságban is hasznosan munkálkodhassanak.

Mert az örökkévalóságban nem lehet féleredményeket produkálni, valamit elkezdni és félbehagyni. Azért féloldalú fejlettséggel lehetetlen a tovább munkálkodás, mivel a befejezéshez nincsen meg a léleknek a megfelelő képessége. Pedig ez alatt még nem örökkévaló jellegű munkát értek, sőt még csak nem is örökkévaló értékű részletmunkát, hanem legalább olyan részletmunkát, amit az elsőrendű munkában is fel lehet használni. Hiszen a ti világotokban is úgy van az, hogy ha valaki építeni akar, először tervet készítet. Ez az alkotó munka. Azután hogy kivitelezni lehessen, el kell készíteni a részletrajzokat, azaz minden legkisebb részletnek meg kell állapítani a helyzetét és egymáshoz való viszonyát. Ekkor már a szellemiben kész a munka. Csak azután jönnek a kivitelező munkások. Azonban nem az ássa ki a földet és hordja össze az anyagokat, amelyekből építeni fognak, aki az alkotó munkát elvégezte, vagyis aki a tervet elkészítette, hanem mindent az végez el, kinek mihez van képessége. A kőműves rakja a falakat - de ő is aszerint a terv szerint, amit a tervező készített -; a földművász is a szerint emeli ki a földet, és így tovább, mindegyik aszerint végzi el a maga

részletmunkáját. Azonban a téglát már nem ezek a munkások készítik el, hanem olyanok, akik viszont ebben rendelkeznek megfelelő ismeretekkel. Ilyen sokféle szakmát és részletkidolgozást igényel még egy ilyen mulandó életre szóló elgondolás kivitelezése is, amely pedig csak egy eszköz arra, hogy amikor megvalósul, az embereket megvédje az időjárás viszontagságai ellen, és otthont adjon nekik. Viszont azok az emberek, akik majd ebben az épületben laknak, ismét mással foglalkoznak, talán éppen magasabb rendű dolgokat hoznak ki a lelkükből; de ez az épület is hozzátartozik, tehát ez is egyik eszköz a céljuk eléréséhez; mert amíg ebben laknak, addig nincsenek kitéve az időjárás viszontagságainak, s így lelki erőiket abban az irányban működtethetik, ami az ő élethivatásuk. Így hozza létre egyik szükséglet a másikat.

Az örökkévalóban is valamely munkánál, amely talán egy nagy, magas célt, egy isteni elgondolást szolgál, a legjobb akaratú lélekre sem bízák mindjárt megtérése után a legmagasabb rendű feladatot, **hanem mindenki a maga képességéhez, a maga szellemi fejlettségéhez mért részletmunkát kap, amelyben foglalatostkodnia kell; de azt a munkát, amit a Gondviselés angyalai rábíznak, jól és tökéletesen kell elvégeznie.** A tökéletlen emberszemély azonban - aki a lelkének milliárd és milliárd téves életatomja szerint is bizonytalanságban él, s abban a káoszban tévelyeg, amely felett úrrá lenni képtelen, mert ha úrrá tudna lenni, akkor az első pillanatban látnia kellene, hogy nem jó az elv, amelyen elindult, az út, amelyen halad, hogy a boldogságot keresse - az életnek minden egyes kifejezési lehetőségével újabb meg újabb differenciákat hoz létre, s ezeknek a differenciáknak következményeitől szenvedni kénytelen. **Az ilyen szellem teljességgel használhatatlan a szellemvilág részére, mert az ő munkája az igazság és örökkévalóság törvényében még egyáltalában semmire sem alkalmas.** Az ilyennek tehát a magasabb rendű életben nem is lehet helye, mivel nincsenek meg benne az ahhoz való előfeltételek. Mert a jóban és igazban csak annak van helye, és csak annak van joga a békességre és maradandó állapotra, aki ebben a jóban és igazban

valami hasznavehető, értékesíthető munkát végez vagy végzett. Tehát az olyan szellemek, akiknek lelkében egyik válság a másikat követi, a szellemvilágban bizony nagyon szegények, úgy-hogy csak hulladékokból élösködhetnek, és nagyon szűk a mozgási lehetőségük; és így nem élvezhetnek szabadságot, mert a jóban nincsen semminemű letéteményezett vagyonuk, amely után bizonyos eredményt élvezhetnének. Az ilyen gyarló, félbemaradt lelkek a Föld légköréből - amely csak úgy hemzseg az ilyenek sokaságától - megint visszadeportáltak a földi életbe. Ti. az ő nagy szegénységükben és kielégítetlenségükben állandóan mohón vetik rá magukat a kielégülésnek azokra a lehetőségeire, amelyek a természeti világ fluidjaival való kapcsolatban várnak reájuk, amely kapcsolat azonban mindig közelebb és közelebb vezet a testesüléshez, a szervek kényszerű viselésének állapotához. Ebből természetszerűleg következik, hogy ezt a kiegyenlítetlen és kielégítetlen érzést a lelkükben magukkal hozzák. Még súlyosbító körülmény, hogy a reájuk következő élet pedig már szegényesebb a kielégülés és kiegyenlítődség lehetőségei tekintetében, mint az előbbi volt¹⁴.

Az ilyeneknek rendszerint még más körülmények is megszükkítik a lehetőségeiket, pl. esetleg nyomorék testben kell megjelenniük, vagy másféle gátlással vannak terhelve, pl. elveszítették valami olyan képességüket, amellyel a másik nemre vonzólag hathatnának, és kívánatosaknak tűnhetnének fel előtte. De ez nem is lenne rájuk nézve kívánatos azokkal a más nemű alantas lelkekkel, akik az ő állapotukhoz mint kiegyenlítő lehetőségek rendelkezésre állhatnak. Mivel pedig gögösek és elbizakodottak, mert a lelkükben az előző életeikben elért hódítási eredményeik emlékét hozzák magukkal, azért megalázkodni nem hajlandók. Most azonban nem rendelkeznek azokkal a vonzó külső adottságokkal, de az egyéniségükben mégis úgy érzik, hogy megvannak bennük a hódításhoz való kellékek, s így

¹⁴ Szükséges is, hogy szegényesebb legyen, hiszen azok a más nemű fluidoktól eredő kielégítetlen érzések kísérik őket a testbe, amelyeket előző életükben ők maguk hívtak életre.

a más neműekkel szemben rátarti módon viselkednek, mivel pedig amazok egyáltalán nem vonzódnak hozzájuk, ezáltal a velük való együttélés lehetőségét úgyszólván maguk zárják el maguk előtt. Így tehát visszahúzódnak, és a benső lelki kiélegítetlenség és hasonlóság folytán a hasonló neműek felé vonzatnak, s ezáltal a hajlamaik természetellenes elfajulást szenvednek, ami azután a lelki és fluidi világukban még sokkal nagyobb elégedetlenséget eredményez, és még sokkal vilamosabb visszahatás képződik körülöttük. Mivel pedig az ilyen külső és belső elváltozást az első időkben nem veszik észre, közben a lelkükben is nagy változás megy végbe, s bátortalanokká válnak a másik neműekkel szemben, s mintegy önmaguk felé, befelé húzódnak az érzésszálacskáik, befelé hajolnak a fluidi felvevő áramcsövecskéik, s így fokról fokra elcsenevésszednek. Ezek az áramok azután egy elváltozott fluidburkot alkotnak az ilyen szellemek körül. Tudniillik ezek a szellemek az ő érzés-, gondolat- és vágyviláguk szerint képeznek, ennél fogva egy közös burkot alkotnak maguk körül, s ez a burok őket addig egyggyé teszi, ameddig el nem fogynak azok az elfogadó fluidok, amelyek az ő testükben is meg a lelkükben is egyensúlyban tartják egymást. **De amikor azok az elfogadó fluidok felégnak és elhasználódnak, akkor ezek a fluidburkok felrobbannak, s ők erejükétől megfosztott szellemekké válnak¹⁵.**

Azután pedig mindenféle elfajulás következik, amely az eljövendő testi életben vár rájuk: lelki és szervi elváltozások mindenféle variációkban, amelyek tökéletlenül tudják kifejezni a természeti világban. És ez áll mindkét nembeli emberekre, illetőleg emberszellemekre.

Pedig ezeknek az elfajult fluidoknak is ismét össze kell találkozniuk. Az ilyen elfajulásnak az elfogadó (női) fluidok kevésbé vannak kitéve, mert a női fluidok a kifejezésre való törekvésben

¹⁵ Minden embernek a saját fluid köre, az a bizonyos kisugárzás, az a bizonyos aura, amely zárt egységet, burkot alkot körülötte, s megóvja őt attól, hogy más szellemek és emberek az ő lelki világába mint domináló hatalmak belenyomulhassanak. Ugyanígy az egy érzésben összetömörült szellemek körül is ilyen zárt burok képződik, amely őket egy közös egységé teszi.

nem annyira erőszakosak. Továbbá a női fluidoknak a normális felé való gravitálása sokkal nagyobb, mint a férfi fluidoké, mivel a női fluidok többet szenvednek a testöltés, a szülés, a szoptatás, az anyaság önmaga feláldozása által, s ezekből a fluidokból ezen a réven sokkal nagyobb mennyiség dolgozódik fel a duáltörvényben, mint a férfi fluidjaiból. Innen van, hogy ha a női szellem alacsonyabb rendű is, mint a férfi szellem, **de ha anyává válik, az anyaságban több érzéki fluidja dolgozódik fel és szellemesül mint a férfinál az apaság révén, mivel a férfi sokkal inkább kivonja magát ezen a téren is a törvény kötelezettsége alól, mint a nő. Hiszen a kicsiny gyermek nevelése csaknem egészen az anyjára hárul, mert a férfi többnyire nem érzi a lelkében azt a kötelezettséget, amely őt az általa nemzett eredményhez fűzi.** Ezért az emberi társadalomnak sokkal több gondot kellene arra fordítania, hogy a férfit a családi élet és az egymásért való önfeláldozás jármába hajtsa a törvény. Mert ha az első időkben lázadzik is ellene a fejletlen szellem, de a családban való együttélés, napról napra való öszszeszeszközés, a gyermekeinek szemlélése hovatovább a szeretetnek mégis egy bizonyos lépcsőfokára vezeti el őt is, úgy hogy a lelke minden egyes étellel jobban kimélyül, és nagyobb mértékben termeli ki magából az összetartó szeretet érzését, mint hogyha elszigetelve kivonhatja magát a következmények, a terhek viselése alól. Mert ha ezt teheti, akkor az önzése még sokkal inkább felerősödik, a kötelességérzete meglazul, a szeretete pedig, ez az összetartó, egység felé vonzó erő, teljesen megsemmisül.

Pedig ha valaki a közvetlen véreit sem tudja szeretni, hogyan lehessen attól magasabb, eszményibb szeretetet várni, mondjuk a fajtájához, nemzetéhez való szeretetet? Hogyan lehet attól a férfilelektől valami olyan eredményt várni, amely az egész világ előmenetelét mozdítaná elő? Az ilyen félrefejlett férfilelekben a kegyetlenség, a zsarnokság, a durvaság, a gög üt tanyát. **A mellőzött, megcsalt, kijátszott női lelkek viszont a ravaszság, a hamisság és mindennemű álnokság kifejlődésének melegágyaivá válhatnak, mivel az ilyen női lélek nem**

fejezheti ki magát sem az anyai érzésben, sem az összetartó szeretet érzésében, amelyben a női lélek a maga finomabb érzését kifejezésre juttathatná. Így hozza létre egyik bűn a másikat. **És ma, a ti mostani korotokban és állapotokban, amikor a társadalmi álszemérem és álerényesség megszólja és elítéli a leányanyákat, ugyanakkor a férfit nem ítéli el, hanem mintegy hallgatólag felmenti az alól a természetes kötelezettség alól, amellyel Isten és emberek előtt mégiscsak felelős az anya és a gyermek sorsa tekintetében.** Ez az eltévelyedés, ez az álerényeskedés, a mérhetetlen gög, anyagiasság és testiség, amely az emberek társadalmában mind olyan nagy szerepet játszik, megakadályozza, hogy az ifjúság a fiatal években, az Isten által előírt úton-módon érvényesíthesse az egymás iránt való érzését. Mivel nem adja meg a lehetőséget arra, hogy mindkét nemből törvényesen élhesse ki magát a szerelmi érzés, hogy magasabb rendű, jobb és tisztább nemzedéket hozhasson létre. Ahelyett az emberi önkényes gondolkodás megnehezíti a házasságok létrejöttét; az emberek túligényessége megnehezíti azt, hogy ezek az érzések egyszerűen, minden külső követelmény nélkül élhessék ki magukat, és hozhassanak létre eredményeket.

Ez sem csupán azok bűne, akik ezt a féket nem tartják magukra nézve kötelezőnek, hanem azoké is, akik önzésből olyan erényeket találnak ki és olyan állapotokat hoznak létre, amelyek az emberi lelket ferde irányba terelik. S olyan korlátokat építenek ki, amelyeket az érdekeltek nem tudnak respektálni - mert sokszor lehetetlen is, hogy respektálják - s azért kénytelenek olyan irányban keresni a vágyaik érvényesülését, amely nem felel meg az Isten akaratának. **Tehát nemcsak azok vétkeznek, akik "félrelépnek", hanem azok is, akik önzésükkel és álokoskodásukkal elterelik a természet útját, meg azok is, akik ezeket az igényeket a gyermekeikben felettébb megnövelik, akik bennük a munkától való iszonyodást kiépítik.** Tehát vétkesek ebben a szülők és azok az emberek, akik álszentességükkel és álerényeskedésükkel a lehetetlent akarják másokkal lehetővé tétetni.

IX. FEJEZET

A női lélek(**)

Az embert nem az értelmi, hanem az érzelmi világának a fejlettsége kvalifikálja. - A férfi és a nő egységében a női elv a tartalmi rész, a férfielv pedig a külső burok. - A férfi és női elv nem lelki, hanem szellemi princípiumok. - Az érzelmi világon keresztül sokkal könnyebben fogadunk el valamit, mint az értelmén keresztül. - A női elv szerepe a Megváltó testbe öltözésénél. - Megtérés nélkül a duálok nem találkozhatnak. - Duálszeretet és anyai szeretet. - A nő szeretete mélyebb és önzetlenebb, mint a férfié. - "A férfi sorsa a nő" - a szellemi fejlődés szempontjából is igaz. - A női lélek a hit, remény és szeretet tartálya. A szeretet igazság nélkül, és az igazság szeretet nélkül eltved. - Az alázatos női lélek - még ha egészen jelentéktelen helyzetben él is - jobban gazdagítja a világot, mint a gögös férfi, bármily magasan áll is értelmileg. - A jó nők az emberi társadalom igazi fenntartói. - A női lelkek munkája a szférákban a csalódottságukban gyötrődő férfilelekkel szemben. - Valamely világ fokozatát a rajta élő nők átlagos színvonala adja meg.

Az ember általában nagy rejtély. Azért mondta az Úr; "Ne ítéld, hogy ne ítéltessél", mert az embert sohasem a külső, testi megjelenéséről vagy műveltségéről, még csak nem is az értelmességéről lehet és szabad megítélni, hanem az érzelmeiről és az elveiről, mert csak ezen a két oldalon árul el a benső énjéről valamiféle bizonyosságot. Az én kijelentéseimben megtalálható, hogy a nő általában sohasem egyfokozatú a férfival, mert a nő a maga megjelenésében is mint ember vagy felette, vagy alatta áll a férfi fokozatának. A nő, mint a férfival képezett egység egyik elválasztott princípiuma, magában hordozza azt a titokzatos valamit, aminek megértésére soha senki sem tud eljutni: az életet. **Mert bár a férfi testében, a férfi fluidjaiban is képződik az élet továbbfejlődéséhez szükséges hordozó közeg (vehiculum), mégis a lebukott szellemi elvnek ő csak a külső burkát, mintegy a kérgét képviseli.** Nem mondom ezzel, hogy alacsonyabb rendű, hogy kevesebb értékű, vagy hogy nem képes oda felemelkedni, ahova a nő; távol legyen tőlem ez a félremagyarázás. Azt jelenti ez csak, hogy a kettőnek egyben való kifejezésénél ő az erősebb, keményebb, nehezebben áthatolható külső burok, nehezebben befolyásolható, ellenállóbb,

pozitívabb rész, mintegy az egységnek az a reprezentáló megjelenési alakja, amely mindig, minden világokon, mindenféle formákon és állapotokon keresztül ki van téve az ütközéseknek. Továbbá ez a közeg van hivatva a benső forrongó életelveknek, lelki természeteknek még meg nem érett, ki nem élt, még tapasztalatokat nem szerzett eredményeit a külvilággal közölni, és a külvilág hatásait közvetíteni a belső felé. Önként értetődik, hogy ha azt mondom valamire, hogy az a külső réteg, az a héja, akkor abból **az következik, hogy a belső az egységnek folyékonyabb, érzékenyebb, puhább, élettel telítettebb része; ez az elfogadó princípium, amelynek hatására a külsőnek is finomulnia kell, illetőleg az ő eredményeinek is mindig szebb, igazabb, tisztultabb és magasabb rendű formában kell megjelenüük.**

A férfi a nő nélkül és a nő férfi nélkül csak fél, egy hibás valami, mert egyik a másik nélkül az élet tovább folytatását nem képes önmagából kihozni, előállítani; erre csupán egymással képesek. És mert ez így van, minél mélyebbre bukik mind a kettő, annál nagyobb köztük a formában, megjelenésben, erőbeli és anyagbeli feladataik elvégzésében való elkülönülés. Mivel pedig így elkülönülnek egymástól, ennél fogva a tévedéseknek mindig több és több rétege áll közjük, úgy hogy e kétféle szellemi princípium¹⁶ közül mindegyik a maga külön életét hordozó elveivel áll ott elkülönülve azokba a rétegekbe burkoltan, amelyeket tévedéseikkel sűrítettek meg maguknak. Ez az elkülönült állapot elsősorban a gondolataikban, érzéseikben és törekvéseikben, azután pedig az ezek megvalósítására szolgáló eszközök megteremtésében és hajsolásában nagyon eltér egymástól. **Hiszen láthatjátok, hogy minél alacsonyabb rendű valamely embercsoport, annál inkább elkülönül benne a nő és férfi élete és feladata egymástól.** A nő hibája, a nő tévedése az elfogadó princípiumnak Istentől való elhajlása folytán átragad a fér-

¹⁶ Mert a férfi és a nő külön-külön nem lelki, hanem szellemi princípiumok, mivel már bent a szellemben van meg köztük a különbözőség.

filélekre is, és a férfilelekben mind maradandóbb, erősebb és keményebb kialakulásokat hozott létre. **Ezért a férfi nehezebben tér meg, nehezebben fogad el valamit, és hogyha elfogad - bármennyire különösnek és szokatlannak tűnik is fel - női lelken keresztül könnyebben és hamarabb fogadja el. Ennek magyarázata pedig az, hogy a női lélek az érzelmi világához közelebb van, mint az értelmi világához.**

S most hivatkozom egy nagy titokra, amelyet hiúságában és gőgjében az ember általában, s a férfi különösen nagyon nehezen képes feldolgozni magában - a Megváltó születésére. Íme, az Isten Szentlelke nem a férfi lelkét sugározta át, nem teremtett új anyagot, nem teremtett egy csodaszerű megjelenést, hanem a Megváltó az asszony méhéből született, de nem a férfi természetétől. **Tehát a visszaindulás az elbukás útján, vagyis a szabadulás mozzanata - mintegy örök jelképezésül - nem a férfiből indul ki, hanem a nőből:** az elfogadó szellemi elv hajolt el az Istentől, s fogadta el a csábítótól a téveszmét. Tehát ugyancsak az elfogadónak kell felemelnie a szemét és a szívét, az elfogadónak kell a kapcsolatot keresnie, mivel az ő lelkében vannak elrejtve azok az életlehetőségek, azok a kötelékek, amelyek a bűnbeesés folytán elszakadoztak. Tehát az elfogadón, a női lelken keresztül válik testté az Ige, az Isten Szentlelke; a nő, a feltisztult női elv - a férfi hozzájárulása nélkül! - lett ennek az Igének megvalósítója, testbe öltöztetője, hogy ezen a megvalósult, testté vált Igén keresztül lehajolhasson a bűnhódések pokláig.

És a Szellem - aki felvette a testet, aki formába öltözött, hogy ezt a formát, ezt a testet, ezeket a fluidokat átvilágítsa az ő mennyei világosságával, a szeretetnek azzal az újjáteremtő erejével s az értelemnek azzal a mennyei világosságával, amely a legkisebb, a legelrejtettebb tévedések helyére, a lélek legmélyének életparányaiába is bevilágíthat - megküzd a maga harcát, és a szenvedéseken keresztül felemeli a kárhozatba zuhant szellemi szikrákat, amelyek az anyagba, a halálba voltak száműzve, hogy ismét erővé váljanak. Olyan erővé, amelyben megépülhet a szellemeknek az az örök otthona, amelyben az Isten lesz ismét

mindenben minden, s az Isten törvénye, az Isten akarata nyitja meg az életnek azt a titokzatos folyamát, amely addig nem ismert örömmel és boldogságokkal gazdagítja az ő szellemgyermekait. Tehát nem szükséges a test. Mert ha a szellem elfogadja az isteni igazságot, és bele tud merülni az életnek a feléje özőnlő folyamába, akkor új alakulatok, új lelki és testi megjelenési formák képződhetnek körülötte csak abból az egyetlen mozzanattól kiindulva, hogy elfogadta az isteni igazságot. De ameddig a férfi meg a nő el nem fogadja az Isten kegyelmét, és meg nem tér az Isten törvényéhez, és a lelkét ehhez a törvényhez hozzá nem alakítja, s bele nem illeszti azok közé a korlátok közé, amelyek fokról fokra új alakulatokkal várják őt, amelyeket a ráért feladatok elvégzésével be kell töltenie, addig semmiképpen meg nem találhatja egyik a másikat. **Tehát megtérés nélkül a duállok nem találkozhatnak.** Ha találkoznak is - mert hiszen a lebukott szellemeknek ebben a rajában nincsen kizárva a találkozás lehetősége - nem ismerik fel egymást, mert közējük áll a bűn, a tévedés, a gőg, a hiúság, a türelmetlenség, a makacsság, az önmaguk felmagasztalásának vágya, az önzés, a telhetetlenség, a fősვნყség, az irigység, a gyűlölet, a hazugság. És megsemmisíti a szellemnek mindazt a törekvését, amely talán az ő hosszú - hosszú tapasztalatokból leszűrt igazságában mintegy kibontakozva, felcsillámlik. Mert ha csak egy kicsiny sértődés jön is létre, ami egy kissé megkarcolja a gőgöt: már az indulat a harag, a bosszú, a kegyetlenség, a gyűlölet kerekedik felül. Vagy csak egy árnyalattal vezesse félre egyik a másikat: már vége a bizalomnak, s gyanakvás, óvatoskodás, kételkedés, anyagiasság, testiség áll a két lélek közé. És akkor, még ha az érzéseik vonzódnának is egymáshoz, mégsem képesek egymást elérni, és csak annyit ér a találkozásuk, mint hogyha két lángoló parázs egymást érinti: körülöttük felgyűjtanak mindent, ők maguk azonban kihamvadnak, mert a bűn elfojtja a további érzések tűzét. **A nőben van az a folyékonyabb életáram elrejtve, amely nem testi, hanem lelki természet; őbenne van az életnek nagyobb, puhább, alakíthatóbb princípiuma, gazda-**

gabb, színesebb, világosabb és ragyogóbb része. A férfi erősebb, kitartóbb; hogy úgy mondjam, megbízhatóbb, mert nehezebben alakul, nehezebben befolyásolható, konzervatívabb, nehezebben mozgó, sűrűbb és keményebb. Bukottságában e kétféle princípium mindegyikét a saját törvényének kell átalakítania és megtisztítania a hiábavalóságoktól, a felszedett téveszmék által átítatott gondolatoktól és törekvésektől, és az ezekből származó csalódásoktól, hogy bizonyos fejlődési színvonalon túl már ritkuljon körülöttük a köd, és képesekké váljanak az egymástól eredő érzésrezgések felvevására, és visszhangadására.

A nő a földi világon életlehetőségek tekintetében szegényesebben van elbocsátva, mivel az ő hibája, illetőleg tévedése folytán nem felfelé, Isten felé irányult a tekintete. **Ennélfogva, mivel ő a befolyásolhatóbb, a puhább, az alakíthatóbb, azért az isteni Gondviselés a keményebb, erősebb, nehezebben befolyásolható férfit rendelte arra, hogy körül zárja a nő életét - mint ahogyan a fa kérge és héja körül zárja és megvédi a külső hatásoktól** a fa belsejében a nedveket hordozó sejteket. Hogy a nő minden olyan hatástól meg legyen védve, ami nemcsak az ő számára, hanem az egész emberiség számára lefelé süllyedő eredményeket hozhatna létre. Ez a lefelé süllyedő eredmény az utódok elkorcsosulásában, elanyagiasodásában, és az Istentől mind messzebb való eltávolodásában nyilvánul meg; sőt nemcsak ebben, hanem abban is, hogy testileg is mindig betegbb, satnyább, erőtlenebb utódokat nemzenek, akik a bűnnel szemben mindig kevesebb ellenállásra képesek. Ezért az egészséges lélek - mert minden fokozaton vannak egészséges emberlelkek - akképpen nyilatkozik meg a nőben, hogy ragaszkodik ahhoz, ami az övé, és megvédi vele együtt a családját, és ami a család fenntartásához szükségeltetik: megvédi a szeretetet, a jövőt. **Ez a tendencia a nőben a legkiválóbb formában, az anyai szeretet alakjában nyer kifejezést.**

Az anyai szeretet nem nagyobb és magasabb rendű érzés, mint a duálszeretet, amely a nőt a férjéhez köti, és nem nagyobb és értékeesebb, mint az, ami a gyermeket a szülőhöz köti,

mert mindez a szeretetnek csak különböző elrészleteződése; de az anya szeretete az erősebb, áldozatosabb, mert az ő gondjaira van bízna a jövő. **A nő lelkében érik a jövő, s azért az anyai szeretet formájában a legészrevehetőbben jelentkezik a női léleknek ez a titokzatos törvénye, amely bizonyos ösztönöket is felébreszt, amely ösztönök az állatvilágban éppúgy feltalálhatók, mint az emberek világában.** Ezek az ösztönök a mulandóhoz, a testhez kötik ezt a szeretetet, és ennek a testben való kifejezését tartják a legmagasabb rendű érzelemnek, mert a lélekben, a szellemben való kifejezésre még nem eléggé érettek, hogy azt a földi életben is megvalósítsák. Ezért van, hogy a mai fejlettségi fokon a szemetek előtt az anyai szeretet áll mint a szeretet legcsodásabb ragyogása, mert a mennyei törvény így írta elő, így találta ezt jónak. Csak egy betűje ez a mennyei törvénynek, amely íme a természetben keresztül is megnyilatkozik.

A nő nem az értelmével fogja ezt át, ő ezt csak azért követi, mert így érzi jónak, helyesnek, igaznak, mert ennek a törvénynek a hatalmával nem bír. És még ha máskülönben el is van esve, és az értelme el is van homályosodva, szellemi és lelki tapintó érzéke meg is van bénulva, ez él benne, és ebben él az ő tulajdonképpeni lényegtörvénye. A nő nemcsak a gyermekét tudja igazabban és mélyebben szeretni, de általában mindent és mindenkit; az ő lénye felolvad a szeretetben. És én azt mondom, hogy ha a férfi boldogabb jövőt akar látni, jó, hogyha ezt a szeretetet mint világító fáklyát tartja maga előtt, mert ez a világító fáklya vezeti őt keresztül ezzel a tévedésekkel, gonoszságokkal, hamisságokkal megrakott sötét rengetegen, ahova nem süt be, vagy csak igen gyéren az Istentől jövő szellemi világosság napja. A férfi elmélkedik, tanul, bölcselkedik; megtanulja az anyagi életnek azokat az előnyösebb, helyesebb, rendesebb és biztosabb részeit, amelyeken keresztül lelkileg is, szellemileg is bizonyos kincsekkel, tapasztalatokkal ékesíthetik fel az életét. **És sokan vannak, akik nem lépnek házasságra, nem tartanak el családot, mert a maguk helyén és állapotában fontosabbnak tartják, hogy amit az ő férfiertelmükkel,**

helyesnek és bölcsnek tartott elgondolásukkal kivívtak maguknak, abból őket ne zavarja ki a bizonytalan nő, s rajta keresztül a bizonytalan jövő és a mindenféle eshetőségekkel és kellemetlenségekkel megrakott helyzetek és állapotok, amelyek kilátástalan és bizonytalan formában reájuk zuhanhatnak, s ezért agglegények maradnak. De amikor elérkeznek ahhoz az időhöz, hogy le kell vetközniük a földi megjelenés összes járulékait, ott maradnak gyengén, fáradtan, reménytelenül és bizonytalanul. Mert hiába voltak a maguk igazságában rendíthetetlenek és biztosak, de érzelmi világuk elmaradt a fejlődésébent. És amikor azokat az igazságokat, amelyeket valóságoknak hittek, és megvalósíthatóknak reméltek, csakugyan meg is kellene valósítaniuk, s amikor a szellemi életben valami érdemeset akarnának végezni: hiányzik hozzá a ragasztóanyaguk. Pedig ahogyan az építéshez szükséges a téglát téglához ragasztó habarcs, nekik is szükségük lenne erre a ragasztóanyagra; mert bárha megvannak az igazságaik, és a helyes tapasztalatokból leszűrt tudásuk, mint nagy és értékes kövek, sőt talán szépen megmunkált márványlapok, amelyekből monumentális műveket építhetnének, de egyszerre azt veszik észre, hogy nincsen meg hozzá annak a világnak az a bizonyos ragasztószer, amellyel felépíthetnék az ő elgondolt és kialakított szellemi eredményeiket.

Ez a ragasztóanyag csak a nóból, a nőtől és a nőn keresztül szerezhető meg, mert a női lélek a szeretetnek, a reménynek, a hitnek a tartálya. A női lélekben van meg mindez, mivel ez folyékonyabb, puhább, nyújthatóbb, alakíthatóbb; a női lélek kilép a maga szűk elhatároltságából, és finom észrevevő képességével és megsejtésével megszzebbre hat, mint a férfi a maga tudásával és lerögzített igazságával. Mert a férfi lerögzíthet valamely igazságot, de mivel a külső világban és az ő külön rétegein keresztül szerezte azt meg, nem bizonyos, hogy a helyes igazságot rögzítette-e le, nem szorul-e átalakításra még akkor is, ha a jónak bizonyos részét tartalmazza? És amíg ezt az átalakítást véghez nem viszi, addig nem juthat el az ő szellemi céljainak elérésére, sőt meg sem közelítheti azokat, mert lekerülhet a rendes útról, és eltévedhet. Az

érzelmi világon keresztül azonban ritkábban tévedhet el a szellem. Ott is eltévedhet ugyan, de aki keresi és kutatja az igazságot, annak okvetlenül meg is kell találnia az igazság benső lényegét: a szeretetet és a szereteten keresztül a szeretet külső burkát: az igazságot. Mert a szeretet igazság nélkül és az igazság szeretet nélkül önmagában eltéved. **Alázatosságával, egyszerűségével és szeretetével a legegyszerűbb, a legkevesebb tudású nő is több értéket jelenthet a világnak, mint az értelmileg nagy világosságra jutott és nagy eredményekkel meggazdagodott férfi.** Mert az egyszerű és alázatos lélek közelebb van Istenhez és a lelki igazságokhoz, mint az a művész vagy író, vagy bármiféle, akár a legmagasabb rendű alkotó-munkát végző férfi is, aki gögös és hiú a maga erejére, és a maga tudásában bizakodik. **Mert ez az ő ragyogó értelmével, a lelkéből kipattanó ellentétes igazságok szétszórásával romba döntheti a világot, ellenben az egyszerű, tanulatlan, de alázatos és szeretetteljes női lélek mindig alkalmas arra, hogy rajta keresztül magasabb szellem öltessen testet,** aki megállítsa a féktelenségekbe és gonoszságokba süllyedt emberek tömegeit, és megállítsa a lefelé zuhanó világot a megsemmisülés útján.

Az alázatos női lelken keresztül magasabb rendű férfiszellemek jöhetnek le a Földre, és gazdagíthatják a világot. De az elbizakodott férfin keresztül - bármilyen csillogó értelmű legyen is, és még ha a világot meghódította is - nem testesülhet, nem kapcsolódhat mennyei igazság. Mert az ilyen elbizakodott férfilélek eltaszítja magától az egyszerű és lelki értékekkel megáldott női lelket; az ő figyelmét a külsőség, a szépség, a ragyogás, az értelmileg hozzá hasonlóan fejlett, vagy ravaszkodásban nagy gyakorlottságra szert tett női lélek ragadja meg, mert érzi, hogy az a hozzávaló. Ez pedig mindig veszteséget jelent a világnak. Minél nagyobb, minél magasabb pozíciót teremtett magának az értelmileg fejlett férfilélek, ha érzelmileg fejletlen, megjelenése annál nagyobb veszedelmet jelent a világ számára. **Tehát ha én a ti mostani korotokban újból szólok a nőhöz, azt mondom, amit régen is mondtam, hogy a nők ékessége ne a**

külsőben nyilatkozzék meg, mivel a női szív érzésében elrejtett érték az Istennel szemben való engedelmesség és aláztosság; az Isten igazságát kereső, kutató, imádkozó, hívő, fel-felé törekvő érzések és gondolatok azok, amelyek a világnak új átalakulást, új formát adhatnak. Az ilyen nők, akik a lelkükben hordozzák az örök Évát - amely név annyit jelent, mint "életet hordozó" - tehát akik az isteni természetet hordozzák magukban - azok a világnak ékességei. Ők azok az önfeláldozó anyák, akik imádkozva várják magzataik világrajövetelét; ők azok az éjjeleket átvirrasztó anyák, akik aggódva lesik gyermekeik pihegését, vágyait, kívánságait; ők azok, akik a zsenge gyermeket megtanítják az Isten megismerésére, és javulásra, igazságra nevelik őket, megtanítják az engedelmességre, az Isten iránt való hódolatra, embertársaik szeretetére. Ők azok, akik igazságosan büntetik, megfeddik ugyan gyermekeiket, de aggódnak értük, hogy a lelkükben kár ne essék; istenfélő embe-rekké nevelik őket, igazi jellemekké, s ezáltal ebben a mulandó életben örök életre szóló palántákat ültetnek el. Ezek azok az Évák, akik feláldozzák magukat a családjukért, a férjükért; eltűrik a férfi szeszélyeit, eltűrik maguk felett az uralkodást; ők azok, akik lemondanak, s beérik - mert be kell érniük - az érzéseknek azokkal az apró morzsáival, amelyek hosszú időkig eltöltött együttélésben is csak ritkán hullanak részükre.

Az ilyen anya és feleség mindezek ellenére szeretettel ragaszkodik mindegyikhez az övéi közül; szereti azt, akit a végzet mint házastársat rendelt számára, szereti a gyermekeit, a szüleit, a testvéreit; szereti és eltűri barátainak gyengeségeit, hibáit; s amikor magára marad, lélekben összeroskadva, könnyezve borul le az ő Istene előtt, és kéri, hogy adjon neki erőt az élet terhének továbbhordozására. Mert bármennyire megbántották, bármennyire a szívébe döfték is gögből, elbizakodásból a szeretetlenség törét, s a semmibevevésnek azokat a tövisseit, amelyek a tökéletlen emberi lélekben olyan bőven teremnek, ő mégis érzi, hogy szükség van arra, hogy az ő lelkéből eredő szeretet táplálja és áthidalja azokat az állapotokat, amelyek még azokat a

lelkeket hordozzák, akik hozzá vannak kapcsolva, hogy kiegyenlítse, és kiegészítse a nézeteltéréseket, és megbékéltesse egymással azokat, akik, hogyha ő eltávoznék közülük, szétszóródnának a világ minden tájára. **Ez az igazi nő, aki számára szükségképpen ritkán nyílik ki a boldogság virága ezen a Földön, és ritkán hull reá a hála, a szeretetet harmatja, hanem legtöbbször csak töviskoszorú jut neki a földi életben. Mert ezeket a lelkeket az isteni Gondviselés azért küldi és hinti el a világban, hogy a nagy, felduzzadt lelki kinövéseket kiirtsák,** amelyek mint valami nagy pöfetegek megdagadnak és felfakadnak, mindenféle mérgező hatást hintve szét. Azért élnek ezek, hogy azoknak az idejét megnyújthassák a kegyelem világában, akik még az ilyen lelki kinövéseket magukban hordozzák, hogy legyen alkalmuk még egy utolsó próbálkozásra a jóval, mielőtt leesnének, s hosszú időre elnyelné őket a sötétség, ahonnan nincs feltámadás, ahol többé nincs jóvátételre való lehetőség.

És hogyha az ilyen áldozatos léleknek a testbeöltözéssel csak egyet vagy kettőt sikerül is az élet számára megmentenie, vagy annak a veszedelembé rohanó kocsiját megállítania, már nem élt hiába, még ha a lovak meg is tapossák, s el is gázolják. De legalább annyit elért, hogy egy pillanatra megállította útjában a lefelé rohanót, s az ezáltal nyert annyi időt, hogy körül tekinthetett, és megláthatta azt a veszélyt, amely előtte állt, s így megtérhetett és visszafordulhatott kárhozatos útjáról. S ekkor azok az igaz érzések, amelyeket látszólag hiába szórt szét, amik számára csak csalódást és fájdalmat termettek, - amelyeket a földi életben sokszor kiirtani igyekeznek az ilyen női lelkek magukból¹⁷, - új ragyogásban, új szépségben törnek elő a lelkéből. És mint új ékszerek, mint ragyogó lelki képességek hullanak a lelki ruhájára, és ettől megszépül, megerősödik, meggazdago-

¹⁷ Mert hiszen őket is megtépi a kételkedés vihara és elülteti bennük azokat a keserű gondolatokat és érzéseket, hogy: "Miért kell annyit szenvednem, hiszen semmi rosszat sem tettem, semmi törekvésem sem irányul a rosszra, és az életem minden megnyilatkozására mégis ilyen eredmények jönnek!"

dik, és ismét sokkal-sokkal közelebb jutott céljához: a boldogsághoz az örökkévalóság világában. Az ilyen női lelkek szeretetükkel sokszor felkeresik azokat a szférákat, amelyekben magukba zárkózottan, elkülönülve időznek azok a férfielek, akik földi életükben fenéig ürítették az élvezetek poharát, akik részt kértek maguknak a dicsőségből és elsőségből. És bizony annak idején meg sem látták - mert nem is voltak rá kíváncsiak - az egyszerű, szürke női lelkeket, akik a szívük vérével táplálták a család életét, hogy fenntarthassák azt a szellemi színvonalat, amelynek megvédéséért és felélesztéséért hivatásszerűen küldtek a Földre.

Mint mondom, ezek a férfiszellemelek csalódva, mogorván, elégedetlenül, a lelkükben forrongó ezer meg ezer kérdéstől kínoztatva várják elsatnyult lelkiállapotukban a lehetőséget, hogy újból próbálkozhassanak, és a szeretet tűzhelyénél felmelegíthessék a lelküket, megismerhessék az élet nagy titkát és nagy céljait. S óvárogva tekintenek le azokra a szférákba¹⁸, amelyekben a hozzájuk hasonló fokozatú nők vannak, mert már érzik - mivel a lelkük természete már megsúgta nekik - hogy csak a nőn keresztül, a nő által juthatnak el az érzelmi kielégülésnek abba a melegébe, ahol az ő szorongásoktól és reménytelenségektől fáradt lelkük - mint ahogyan a hidegtől összezsugorodott test a langymelegben felduzzad és megnagyobbodik - felduzzadhat és kielégülhet. Le-letekintenek, de mindannyiszor csalódva fordítják el a tekintetüket a velük egyszerű női lelkek csoportjától, mert utálják őket, és irtóznak tőlük, és lélekben kétségbeesve menekülnek egy másik lehetőséghez, mert sem anyának, sem testvérnek, sem feleségnek nem óhajtának, és nem kívánnak közülük egyet sem.

S ha nem volnának felettük magasabb rendű női szellemelek, akkor bizony a férfiszellemelek fogva maradnának a saját elkülönített szférájukban, amelyet maguk alkottak

¹⁸ Mint már mondtam, ameddig mind a férfi, mind a női szellemekeket az érzéki törekvések irányítják, addig nincsenek együtt, hanem addig a női fél alacsonyabbnak van minősítve mind a Földön, mind pedig a Föld körüli szférákon.

maguknak azáltal, hogy a nőt nem becsülték, nem adták meg neki azt, ami őt megillette volna, mert magukat különbnek tartották értelmileg, sőt érzelmileg is, s a nőt csak az érzékeik kielégítésének eszközéül tekintették, és az ő szolgálataukra rendelt alsóbbrendű lénynek minősítették. Ezekben az elvekben, ezektől bezárva és körülhatárolva kilátástalannak látszik az életük. És szükséges is, hogy a megtévedt férfiszellemek ebben a saját maguk által alkotott börtönben szenvedjenek, és kínlódjanak a saját hibáik és tévedéseik következtében. Mikor azután azok közül a sokat szenvedett női lelkek közül jelenik meg egy-egy felettük, akkor - mivel olyan régóta keresik azt, akivel boldogok lehetnének, akivel a lelkük kiegyenlítődést és kiegészülést tudna elérni, aki mint elképzelt eszménykép, mint ideál lebeg előttünk - mindegyiknek a lelkében felviharzik az érzés: "ilyent kívánnék én! Igen, erről álmodunk, ezt akarjuk, ez után vágyunk, efelé törekszünk, erre van szükségünk, mert ezen a jobb, igazabb, szeretetteljesebb női lelken keresztül épülhet meg a lelkünk. Mindegy, akár anyának, akár feleségnek, akár testvérnek, bárminek, csak ehhez közel lehessünk!" Ez a sóvárgó érzés új alapokra fekteti a férfi fejlődésének és javulásának azt az eltökéltségét, amelyet egy-egy ideálnak a megpillantásával új életre érez ébredni a lelkében.

És a nő, ha annak a férfileleknek csak valami lelki vonása hasonlít is az ő lelki természetéhez, ha csak valamelyik gondolatával és törekvésével azonosíthatja is magát a lelkében hiányt érző szeretet, új folyamatot indít meg, és beburkolja a férfit azzal az érzéssel, ami az övé. S kiemeli őt a kétségbeesés szférájából, és vagy gyermeke, vagy hitvese, vagy barátja lesz, vagy más egyéb nemes vonatkozású összekötő érzés, összekötő kapcsolat keletkezik közöttük, és kész az új életprogram. Csak még az elhelyezkedés lehetősége hiányzik, az a feladat, amelyet be akar vele tölteni. Más esetben a feladat van készen, és ahhoz keres megfelelő szellemet, aki őt abban támogatja. **Sokkal ritkábban fordul elő az, hogy a férfi vállalja el a női lelket, de**

nagyon sűrűn fordul elő, hogy a nő vállalja a férfilelket. Valamely világ fokozatát mindig az mutatja meg, amely fokozaton annak a világnak női szellemei nagy átlagban állanak.

X. FEJEZET

A duálérzés lassú kibontakozásának nehéz időszaka(**)

Minden szellem helye üresen áll Istennél, de mindenki csak a saját helyét képes betölteni. - A hasonló lelki természetűek vonzódása egymáshoz. - Az érzelmi túltengések fékje a betegség, az érzelmieké a csalódás. - A megérző fluidok kibontakozása. - A szimbólum definíciója. - A megérző fluidok és az igazi médiumitás. - Akinek a megérző fluidjai kifejlődtek, annak az életcélja a testben is csak szellemi lehet. - A duálfelek összekapcsolódása a földi életben. - A nő lelkileg nagyobb, mint a férfi. - A fejlődés törvénye a nő által viszi előre az emberi nemet. - A női természet kilenc hónapos periódusai. - A férfi a saját romlását idézi elő a nő szenvedtetése által.

Az ember nem az, akinek hiszi magát, mert egy életen keresztül nem mutatkozik meg az egész én, csak az énnel egy bizonyos vetülete. A lélek minden egyes lapjának éppen úgy bizonyos törvényt kell követnie, mint ahogyan a gyémántot sem csiszolhatják össze-vissza, hanem annak is bizonyos szabályos formát kell felvennie, amilyenre azt a szakértő, a gyémántcsiszoló kikészíti. Ugyanúgy mindegyik lelket, amikor a csiszoló a kezébe veszi, az ő egyéniségének a törvénye szerint átalakítja, és mindegyikből azt hozza ki, amire tulajdonképpen teremtett. Ez a csiszoló sorsa. Nem mindenkinek ugyanaz a sorsa a földi életben, és nem mindenkinek ugyanaz a feladata a szellemi életben. Minden szellemcsoport más-más feladatot van hivatva betölteni, és más kérdéseket kell kibogoznia az életével. Ezek a különböző kérdések és feladatok mind azt munkálják, hogy a harmónia az Isten és a teremtett mindenség között mind tökéletesebbé és tökéletesebbé legyen. **Nincs egyetlen szellem sem, akinek a helye üresen nem állna Istennél, a tökéletesség világában, és azt az üres helyet senki és semmi be nem töltheti, egyedül csak ő; a saját külön csiszolásával, az Istentől elrendelt külön formájával egyedül csak az illető szellem képes oda beilleszkedni.**

Ha az ötvös elgondol valami szép tárgyat, valami ékszert, amelynek valamit ki kell fejeznie, abban mindegyik drágakőnek megvan a maga külön foglalata. Ugyanígy az égi elgondolás sem keveri össze az egyeseket, hanem a maga feladatával mindenkit a maga helyére állít, hogy ott a helyét tökéletesen és hiány nélkül töltsse be. Tehát minden lélek sorsmozgása abban az irányban van előkészítve, amely irányban fejlődnie kell. És amikor ez a sorsmozgás forgatja és csiszolja a lelket, új színeket, új gondolatokat, új érzéseket vált ki belőle, s minél tökéletesebbé, minél színesebbé, minél gazdagabbá lesz a lélek ezekkel az új gondolatokkal és érzésekkel, annál tökéletesebben képes betölteni a rábízott feladatot. Tehát nem mindegyik lélek ugyanaz a lélek. Azonban mindegyik lélek akkor éri el a maga lelki természete szerinti reménységének és vágyának beteljesedését - ami benne valaha is élt, mozgott és hajtotta őt - amikor a saját hivatási pontját elérte. Mikor ezt elérte, akkor beteljesedett minden vágya, és boldog. Ekkor már nem kívánczik sem egyik, sem másik arra a helyre, ami nem az övé, mert elért tökéletességében már tudja azt, hogy ő egy másik helyet, legyen az bár nagyobb elhivatás, a maga lelki képességeivel sohasem tudna hiány nélkül betölteni.

Ezért az Isten országában nincsen olyan vágy, amely be nem teljesezhetik, nincsen olyan remény, amely meg nem valósulhat, mert ott mindenki a maga helyére kerül. A szellemek az őket körül fogó lelki burokkal együtt sohasem egészen egyenlők. Vannak kisebbre hivatott, és vannak nagyvonalú szellemegyenlőségek, akiknek nagyvonalú életeket kell betölteniük. Ezeket úgy forgatja és csiszolja a sors - a saját sorsuk -, hogy mindig abban a formában és abban a gondolatban fejlődnek, amely az ő lelki természetüknek felel meg. És mindaddig kell csiszolódniuk, mindaddig kell szenvedniük, tanulniuk, amíg a számukra előírt követelményeket be nem tudják tölteni, illetőleg ameddig a mindenség Ura által kívánt eredményt el nem érik. Példát hozok fel: vegyetek egy növényt, pl. a rózsát. A rózsának is különböző részei vannak: a gyökér, a szár, a levél, a virág; s

bár ezek teljesen különbözök egymástól, mégis ugyanegy gondolat, ugyanegy elvet szolgálnak. De ugyebár a rózsa levele, szára, vagy éppen a tövise nem neheztelhet a maga hivatása miatt, és nem törekedhet oda, ahol a rózsa szirmai vannak, mert mindegyik rész ott tökéletes, mindegyiknek ott kell a hivatását betöltenie, ahova a természete predesztinálja: a levélben vagy a szárban, s ezek nem neheztelhetnek azért, mert nem olyan színdúsak, mint a szirmok. De a szirmok is hiába panaszkodnának azért, hogy a levelet nem bántja senki, hanem az tovább élhet, tovább élvezheti a napsugarat, a harmatot, a szellőt, míg a virágot leszakítják, s el nem kell hervadnia, a szirmoknak le kell hullaniuk. Ez a virág sorsa, amaz pedig a levélé; mindegyiknek megvan a maga elhivatása, amit be kell töltenie. Így az emberi sorsok is mind különbözök.

Ezek mellett a nagy különbözőségek mellett mégis mindig azok vonzódnak egymáshoz, akiknek a lelki természetük valahogyan kiegészítheti és kiegyenlítheti egymást; ezek a barátok, a rokonok, vagy a fajok csoportjai. A lelkek egy-egy fejlődési állomáson sokszor az örökkévalóságban is hosszú-hosszú ideig vannak együtt; ez alatt az együtt időzés alatt azután kibontakozik egyik-másiknak a tudattalan természete. Azaz tudatossá válik, és amikor ez a lelki természet mint tudatos megjelenik, egyszerre csak ez a gondolat születik meg bennük: "Nini, hiszen mi nem is vagyunk egymáshoz valók!" Mert az a felébredt tulajdonság, amely a lelki természetben megvan, nem hogy nem vonzódik egymáshoz, hanem inkább elúzi egymástól az addigi barátokat, sőt a fajokat, népeket, nemzeteket is. És ez az elidegenedés annyira elfajulhat, hogy háborúkat viselnek egymás ellen, megölik, megsemmisítik egymást, szeretet helyett gyűlölet támad bennük. Így sokszor nagy fluidi egységek olvadnak fel, és olvadnak össze más családokba, más nemzetségekbe, s a barátok sokszor ellenségekké válnak. De ez csak a fejlődés vonalán van így, olyankor, amikor a tudattalanból a tudatosba lép a latens pihenő természet. Ugyanígy van ez a szerelemmel és a házassággal is. Amikor a különböző duálfelek nagy nehezen kezdenek az anyagi világ kötelékeiből kibontakozni a szabadság

felé, az érzelmeik új szférát teremtenek, és keresik azt, akivel és akiben kiegyenlítődnének, és kiegészítődnének. Így mindinkább vonzza a hasonló a hasonlót - bár vannak esetek, hogy éppen az ellenkezőben találják meg a maguk kiegészítő részét. Ez már a lélek keresgélése, a lélek szabadsága felé való vágyódásának nagy megmozdulása.

És ennek így is kell lennie; mert minél nagyobb érzelmi szabadságot képes a lélek kivívni magának, annál messzebb érnek el az ő kutató érzésszálacskái a fluidi világban, a megézés, a megsejtés, a rokonszenv, vagy ellenszenv mindig tudatosabbá válik. Úgyannyira, hogy ezeken az érzésszálacskákon keresztül a testbe zárt szellem jobban tud tájékozódni, mint az, akinek ezek a szálacskái még nem fejlődtek ki, aki még csak a testen keresztül és az érzékek útján képes valamennyire tájékozódni. Az érzéki túltengéseket a különféle betegségek szabályozzák, hogy a lélek az egyenes úton maradjon, az érzelmi túltengéseket pedig a csalódások. Ez sokszor annyira megy, hogy vannak szellemek, kik az ő finom érzelmi tapogató és tapadó fluidjaikkal már nem mernek sem egyikhez, sem másikhoz tapadni, mert mindenünnen fájdalomra és csalódásra számítanak, s azért ezeket az érzelmi tapogató szálacskáikat egy időre befelé fordítják, és nem törődnek senkivel és semmivel. A léleknek ez a túlérzékenysége is betegség. A második szféra felső felében és a harmadik szféra alsó felében fordulnak elő ezek a lelki betegségek. Ez azonban nem tarthat túl sokáig, mert idővel megint csak ráérezik a lélek arra, hogy érzelmi hatásokat fogadjon el, s akkor újra rákényszerül az érzelmi tapogatódzásra. A harmadik szféra felső felében tehát megint újra kezdődik a tapogatódzás, a keresés. Bár itt még meglehetősen tompák ezek az érzékszervek, de mellettük megerősödik az akarat, és sokszor az alázatosság, és ezek a szellemet arra teszik képessé, hogy legyen ereje elviselni azokat a fájdalmakat és szenvedéseket, amelyek ebben az állapotban reá várnak.

Ekkor, amikor az igények mind szerényebbekké lesznek, kezdi el a befelé élest, az önmagába tekintést, ekkor már nem

kifelé néz, ítél és elítél, hanem befelé tekint. Ekkor kezdi észrevenni, hogy önmagában is sok hiba, sok fogyatékoság van, és megtanulja a megbocsátást, az elnézést, a békességes túrést, és ezzel egy másféle tapogató szerve kezd kifejlődni. Ez az a tapogató szerv, amely a jót és igazat, a rosszat és elvetnivalót úgyszólván csalhatatlanul kezdi megérezni. Ekkor kezd kigyógyulni a lélek a vakhitből, a formákból; ekkor kezdi csak az igaz Istent és az ő félremagyarázhatatlan törvényét keresni, és megérteni. Mert hiszen eddig mindenben és mindenhol csalódott. Ekkor kezdi el önmagán is a munkát, amikor már megszokta az önmagába tekintést és a bírálatot a saját cselekedetei és érzései felett, s ekkor kezd csak kissé érdemesebb, s a külvilágban is hasznavehető munkát végezni. Eddigi munkája csak a test fenntartására, a test vágyainak és törekvéseinek kielégítésére irányult.

Ezekkel az új tapogató szervekkel kezdi megérteni a kereszténység eszméjét: a Krisztus szeretetét, a kegyelmet, amit eddig hiába akart megtanulni, képtelen volt asszimilálni. S ekkor kezd a lélek átalakulni, és megy át azon a nagy átváltozáson, amikor a lelki test, a periszprit lemarad róla, és helyette alakítható fluidburok képződik körülötte, s abban éli továbbbi életét. Amikor pedig újból testet ölt, ez a fluidburok nem szűnik meg, nem oszlik szét, mert ez a fluid az, amivel testben léte alatt is a szellemi jó és igaz világában időzhetik; ez az a jobb médiumitás. Ebben a fluidban él az ő törvénye. Ez az a fluid, amin a szellemvilági események, dolgok, igazságok áttükroződnek. A médium lelke ez a tükör. Ebbe a tükörbe vetitem én bele képekben az én mondanivalómat; ebben a tükörben alakulnak ki szimbolikus képekben a szellemvilág igazságai, dolgai. A szimbólum nem más, mint az igazságnak, a valóságnak őt megillető formája és képe, amelybe a gondolat beöltözködik. Ez a fluid áthatja az éteri testet is, és általa az éteri test is magasabbrendűséget nyer, egy magasabb állapothoz, a fejlődés vonalán egy szellemibb állapothoz való érkezést jelent, azaz ezáltal az éteri test is alakíthatóbb, nyújthatóbb, puhább, könnyebben kezelhető

anyaggá válik a szellem kezében, valamint a megnyilatkozni kívánó idegen szellemek kezében is.

Azonban ez az éteri test a tulajdonképpeni anyagi testnek a szervező életerővel való kapcsolatánál fogva hozzá van kötve ahhoz a sorshoz, ahhoz a formához, amely mindig annak a feladatnak a szolgálatát van hivatva elvégezni, amely célból a szellem testet öltött. Jóllehet, az ilyen fluiddal rendelkező szellemnek nem lehet többé az a célja és rendeltetése, hogy a Földet, a Föld és a test céljait és érdekeit szolgálja, egyszóval, hogy az anyagvilág céljait vigye közelebb a megvalósuláshoz, hanem már szellemi céljai vannak. Hiszen különben nincs is más indok, ami a test anyagához kapcsolja, nincs más magyarázat reá, mint ez a hivatás. Mert a szellem természeténél fogva már nem lefelé néz, nem az alsó célokat akarja elérni, nem az alsóbb állomásokat keresi, amelyeket már elhagyott, ellenkezőleg, a kapcsolódás által az anyag szellemét is törvényszerűleg feljebb emeli. Tehát mindig szellemi célok azok, amikért ez a fluid az éteri testekkel és a szervező életerővel kapcsolatot teremt. A magasabb rendű én sokszor túl terhesnek találja azt a hivatást, amiért őt a sorsa az anyaggal összekapcsolja, különösen, ha még nincs hozzászokva ahhoz, hogy nagyobb feladatokat végezzen, tágabb térre kiterjedő kérdéseket oldjon meg, és hozzon összhangba Istent törvényével. Ilyen esetben ebben az összeköttetésében sokszor vergődik a szellem, s a lélek és az éteri test nem olyan könnyen találja meg egymással a harmóniát, és mindez igen sokszor betegségeket hoz létre a testben.

Tehát amikor a szellem abban a magára öltött ruhában egy-egy ilyen élet, egy-egy feladat előtt áll, sokszor maga sem tudja, mit hoz eléje a sorsa, a rendeltetése, hivatása, mert nem mindig képes mindazt áttekinteni, ami egy ilyen testöltéssel együtt jár. Mert ha áttekinthetné, nem ijedne meg azoktól a nagy hullámsokkuktól, amelyeken keresztül kell mennie. Tehát amikor a szellemek ebben a testben - egyik kisebb, másik magasabb fokozatot - elértek, mert már a testben bizonyos kérdéseket jólrosszul megoldottak, akkor már ezekkel az ő tapogató fluidjaik-

kal mind messzebbre képesek kisugároztatni az érzéseiket, s akkor az egymáshoz lelki természet szerint közelálló úgy vonzzák egymást, mint a mágnes a vasrészecskéket, mert az érzészálaik a dolog természeténél fogva keresik az őket kiegészítő és kiegyenlítő részt. Így vonzódnak egymás felé a duálszemlék. De ha még sok olyan van a lelki természetükben, ami valaha őket szétrobbantotta, akkor hiába találkoznak, sőt hiába élnek egymás mellett. Akárhányszor igyekeznek is összekapcsolódni, a lelki természetükben lévő ellentétes robbanó elemek ugyanannyiszor szétvetik őket. Úgyannyira, hogy ha ilyen fejletlen duálszemlék a Földön találkoznak és talán házasságra is lépnek, még annyira sem képesek egymás mellett megmaradni, mint akik nem duálok. Csak a lelki természetük hasonlósága és a fokozatuk egészíti ki egymást valamennyire; ez utóbbiak még jobban ki tudják tölteni semleges erőkkel azokat a hézagokat, amelyek a két lélekfél között a bukás és süllyedés folytán támadtak. Ezeket a hézagokat, amelyek a két fél kettészakadása folytán keletkeztek, sokszor szinte lehetetlen összeilleszteni; vannak, akik egyáltalában nem tudnak egymás felé még csak közeledni sem, vagy ha közel vannak is, áthidalhatatlan úr marad közöttük, amit semmivel sem lehet kitölteni. Az ilyenek egyáltalán nem képesek teljesíteni egymás iránt való kötelességeiket. **Azonban mivel a házasság törvénye itt ezen a Földön annyira kezdetleges, és az emberlelkek fejletlensége folytán annyira tökéletlen, azért itt sokkal inkább a testtel töltődnek ki ezek a hiányok, mint a lélekkel.** De mivel a testi ében sok hiba, sok akadály van, azért ez az élet nagyon sok szenvedéssel és gyötrődéssel jár, **különösen a nőre nézve, aki a Földön a hatalmon lévő férfival szemben gyengébb, és védelemre szoruló.**

A nő azonban lelkileg nagyobb, lelkileg kiépítettebb, dúsbabb, mint a férfi, ennél fogva többet képes eltűrni, többet tud megbocsátani, többet tud elfelejteni, mert az ő természete az átalakulás, a fejlődés. **Tulajdonképpen a fejlődés törvénye a nőben, az elfogadóban van;** azon keresztül hajtja előre az embert és a lelket; hiszen az egész természet úgy van berendezve, hogy

az adó fél az elfogadón keresztül jut mindig a jobbhoz, a tökéletesebbhez - de a rosszabbhoz is. És mégis az elfogadónak kell minden rosszat, minden tökéletlent az önmaga lelkén és testén keresztül megszűrnie. A test is követi ezt a természettörvényt, és a peteérlelés idején ugyancsak azt a szűrő törvényt érvényesíti a vérben s az egész nyirokrendszerben; így a testöltés törvénye, amely a női fluidokhoz, a női természethez van kötve, 9 hónap alatt érleli meg a megtermékenyített petét, s ugyancsak 9 hónap alatt termeli ki magából a táplálékot. A nő teste úgyszólván minden 9 hónapban átcsereződik, átváltozik, megújul, megtisztul.

Az ember azonban bűnössége folytán a természettörvénnyel mindig hadilábon állott, és sohasem azt cselekszi, amit cselekednie kellett és kell, hanem tévelygő és hibás elgondolásával a természetben is mindig azt akarja megvalósítani, amit ő lát jónak, és így mindig abba a hibába esik, hogy mindent a saját képére és hasonlatosságra akar átteremteni. Így a nőt is a maga természete szerint, a maga elgondolása szerint akarja átalakítani, és ez téveszti őt meg. Legtöbbnyire ezen múlik a házasságok felbomlása, így következik be az elhidegülés, mert a férfi nem hagyja meg a nőt a maga természete szerinti fejlődésében és törekvésében, hanem ahogyan ő akar, ahogyan az ő rosszabb énje, az ő tévelygő természete alakított ki bizonyos elvet, aszerint akarja a nőt is átalakítani. Ha a nő ellenáll, és nem hagyja magát átalakítani, akkor meghasonlás áll be, s a férfi az ő természetéhez adott előnyöket a saját romlására használja ki, mikor a nőt szenvedtetni, mert az a szeretet, ami a lélekben volt, elmúlik, mint a köd, a boldogság megszűnik, és csak a terhes kötelesség marad meg a házasságban. Ez mint rabbilincs fonódik mindkettőnek a lelkére, s ők ezt a bilincset vonsozzák magukkal az életem keresztül, ha a kötelességüket teljesíteni akarják. Ha pedig a kötelességeket lerázzák magukról, akkor mind a kettő hull, süllyed abba a bizonyos fluidi kárhozatba, amely mindkettő lelkét megfertőzi, s megfertőzi az utódok lelkét is; és maguk után zűrzavart, valóságos lehetetlen állapotot hagynak hátra. Pedig

ezekbe az állapotokba vissza kell térniük, s a tévedésükért, a tévelygésükért meg kell lakolniuk, a tévelygéseik következményét fel kell dolgozniuk; és ez a feldolgozás mindenesetre sok fájdalommal és szenvedéssel jár.

Ha az ilyen rosszul végződött házasságban a két egymáshoz tartozó duálfél találkozik, olyan esetben a lélek érzése nem szűnik meg, az együvé tartozás hatalmas ereje, vonzása nem foszlik szét, mint ahogyan más, egymáshoz nem tartozó duálfelek között; az megmarad elérhetetlennek látszó vágy alakjában, mert a lélek képzelete kiszínesíti, kiformalja azt a tökéletes beteljesedést, amelyre vágyik.

XI. FEJEZET

Egyszerű, józan, becsületes élet a duálérzés kibontakozásának melegágya()**

Ne akarjon az ember szent lenni, míg az Isten meg nem szentelte. - A kötelességteljesítés a családban az érzéki fluidok szellemesítésének legegyszerűbb és legkönnyebb módja. - Az Isten az emberre a továbbteremtés nagy misztériumát ruházta. - Ha a házaspárok nem szeretik egymást, akkor a gyermekeik külső és belső fogyatékoságokkal születnek. - A fejlődés útján Isten nagysága és jósága mind világosabbá válik a szellem előtt.

Az ember ne akarjon szent lenni, ameddig őt az Isten kegyelme meg nem szentelte. Élje a maga emberi életét Isten törvénye szerint; szeresse a házastársát, áldozza neki az életét; éljen és munkálkodjék azokért az eredményekért, amelyeket a szerelme létrehozott: éljen a gyermekeiért, és végezze el azt a feladatot, amelyet a jó Isten eléje szabott; nevelje a gyermekeit istenhitben, istenfélelemben, egyszerűségben és igénytelenségben, gondoskodjék számukra a betevő falatról: és akkor elvégezte a munkát, amelyet egy ember elvégezhet. Eközben az ő érzéki fluidjai észrevétlenül szellemesülnek, és átolvadnak abba a szeretetbe, amellyel önmagát megtagadva a családért dolgozik és áldoz. **Ne legyen az apa zsarnoki hatalom a felelőse és a gyermekei felett, de ne is legyen pipogya nádszál, hanem józan és erős, Isten útján haladó, öntudatos lélek, aki bölcsen és szeretettel kormányozza azt a kis világot, amelyet**

az Isten kegyelme reá bízott. Legyen igazságos, legyen jutalmazó, de legyen büntető is, amikor arra szükség van; azonban legyen megbocsátó, bölcs és szeretetteljes, amikor azt látja, hogy a büntetés elvégezte a maga munkáját azon a lelken, akinek az szánva volt.

Hogy valaki szeretetteljes férj és bölcs apa lehessen, ahhoz sokat kell tanulnia; az apának és az anyának jól kell nevelnie gyermekeit, hogy a következő nemzedék magasabb rendű lelki és szellemi tulajdonságokkal tudjon megállni az életben, hogy azokban a próbaéletekben, amelyeket Isten ezeknek a kiegyensúlyozatlan szellemeknek ad itt a Földön, meg tudják állni a helyüket, és a mulandóban örökkévaló értékeket szerezzenek maguknak. Mert nem az az érték, amit itt ezen a Földön elértek - ez is valami, de még a legnagyobb érték is mulandó -, hanem az, amit önmagatokkal visztok a lelketekben. Ez az, amit senki és semmi el nem vehet tőletek. **Mert nem azért kell itt a Földön élnetek, hogy itt valami nagyot, valami hatalmasat műveljetekek, hanem hogy a ti lelketek gyenge erőivel az igazihoz hasonló mulandó értékeket próbálgassatok létrehozni.** Hogy amikor itt ebben az életben levizsgáztok, s az örökkévalóhoz valamennyire is hasonló értékű munkát végeztetek, ezzel a lelketekben képesítést nyerjetekek, hogy majd az örökkévalóban is bízhassanak rátok olyan munkát, amellyel a ti ottlétektektek megrögzítve a magatok békéjét, boldogságát is kimunkálhatjátok. Mert ha itt a mulandóban haszontalan életet éltekek, ha a munkátok semmit sem hasonlít az örökkévalóhoz, akkor újra meg újra vissza kell jönnötök, hogy a kísérletezésből tanuljatekek meg a mulandóban az örökkévaló élethez hasonlóan érezni és élni. Mert itt minden mulandó; mulandó az összetartozás a házastársal, a gyermekkel, a szülővel, a testvérrel. Mindezek a lélekeknek csak apró szárnypróbálgatásai a szeretet törvényében. Hiszen minden újraszületéssel új feladatok, új lehetőségek nyílnak meg, amelyekben a lélekeknek a maga erejével kell az általa kialakított eszményhez igazodnia, és az életet és az életnek különböző viszonylatait megoldania.

Rajongva szereted a feleségedet, vagy a férjedet, és odaadnád az életedet is érte, s ez a szeretet felolvasztja az egész lényedet, hogy benne felolvadva önmagadat is odaadd, s a szeretet oltárán hamvadj el, de boldogtalan vagy, mert nem találsz megértésre? Ne gondold vele; te magadért élsz, magadért szeretsz, ennek az érzésnek a magad lelkében kell a tökéletesség színvonalát elérnie. Mert ha elérted, és egészen fel tudsz olvadni a szeretetben, akkor már alkalmassá váltál arra, hogy majd ha a tiédrel találkozol, aki téged megért, aki a te lelked minden gondolatával, vágyával és törekvésével eggyé olvad: vele a teljes boldogságot élvezhesd. Fel tudsz olvadni a gyermekeid iránt való szeretetben, oda tudod értük adni magadat, mert mindennél drágábbak neked? Az Isten nagy titkával, az élet titkával állasz szemben, s neked abban kell levizsgáznod, ami teáltalad nyilvánul meg, amit általad akar az Isten véghezvinni. A teremtés folytatásában, abban a szeretetben, amit te érzel a gyermekeid iránt; hogy az Istennek ezeket a nagy élettitkait, amelyeket rád bízott, hogyan, miként tudod megvalósítani, hogyan tudod feldolgozni abban a szeretetben, amit az Isten beléd helyezett el, hogy te folytasd azt, amit Ő meg akar valósítani. Ő a lét nagy titkát bízta reád, a tovább fejlődést, a tovább teremtést. És hogyha te az egész lelkeddel nem tudod magadat ebbe a boldogító munkába beleadni, akkor hogyan bízhatja majd reád az Isten az ő Szentlelke szeretetének, akaratának tovább folytatását?!

Láthatjátok a Földön, hogy ha a házaspárok nem szeretik egymást, ha nem az egész lelküket olvasztják bele a szeretetbe, akkor a gyermekeik megjelenési formái is tökéletlenek, nem szépek, nem vonzóak. Valami hiányzik belőlük, valami tökéletlenség ül ki a vonásaikon, a megjelenési formájukon; nem erőteljesek, nem ellenállóak, nem éles elméjük; hanem gyengék, tompa a fogékonyságuk a jóra és az igazra; sőt az ilyen szülők bűnre és tévelygésekre való nagymértékű hajlandóságot adnak át a gyermekeiknek. Nagy titkok vannak a természetben, amelyeket az ember nem képes megérteni, mert nem tud belemélyedni azokba az apró, kicsiny törvényekbe, amelyekben benne

él, amelyek az ő életét is hordozzák, amelyek továbbviszik azokat az eredményeket, amelyeket itt ezen a Földön is percről percre megpecsétel a maga életével és cselekedeteivel, amelyeknek a gondolataival, érzéseivel, vágyaival ad formát, alakot. Az emberi értelem és érzés az Isten törvényét csak mint üres vázat látja, és nem tudja megmagyarázni magának, hogy miért van ez így, és miért van amaz úgy. Csak akkor látja a kiteljesedést, amikor már belenőtt, amikor lényével az Isten törvényének ezeket a vázait már kitöltötte. Akkor álmélkodik, és bámulattal szemléli, hogy az Isten milyen bölcs, milyen igaz, milyen szeretetteljes, és mennyi jót, mennyi áldást helyezett el azokban a ridegnek látszó törvényekben, amelyek az embert körülfojgják, de amely törvényektől az ember bukottságánál fogva mindig messze akart elmenekülni, hogy ezek a törvények utol ne ériék.

Csak amikor már engedelmesen meghajtja a fejét az Isten rendelkezései előtt, és azok minden pontjának alárendeli magát, és amikor azok eredményeit az ő szelleméletében látja és szemléli, akkor ad hálát az Isten jóságáért, mert akkor már a maga életének eredményeiben látja a legerőteljesebben és legfelismerhetőbben az Isten jóságát. Addig hiába beszél neki egy másik szellem ezekről az isteni nagy mélységekről és gazdagságokról, mert a lélek ezeket fel sem tudja fogni, el sem tudja képzelni. Csak amikor már szemléli, amikor már körülötte az Isten kegyelme sok-sok sugárban való ragyogással testet öltve jelenik meg, akkor csodálkozik el, s ez adja a léleknek a mindig több és több boldogságot: az isteni kegyelem fokról fokra való kitöltésének a szemlélése. **Azért én azt mondom nektek, emberek: bárha hibáztok, mert gyengék, gyarlók, tökéletlenek vagytok, de Isten megkeresett titeket: hajtsátok a fejeteket engedelmességgel Isten törvénye alá, s ne féljetez attól, hogy szenvedés, megpróbáltatás, nélkülözés és nyomorúság vár reátok az igazság betöltése során.** Hogyha mindezzel nem törődtek, ha mindennek ellenére igazak vagytok, mindennek ellenére engedelmeskedtek, akkor meglátjátok az Isten dicsőségét az életek eredményeiben ragyogni. És ez a legnagyobb és legigazibb ajándék a ti részetekre.

XII. FEJEZET

A beteljesülés felé(**)

A duálfelek találkozásuktól fogva magasabb törvény alá kerülnek, amely őket sokkal szigorúbb mértékkel méri. - A találkozás nyoma az elválás után mint égő seb marad vissza a lelkükben. - A duálok egymásra találásától fogva az érzékiség elveszti velük szemben a ható törvény erejét. - Ettől kezdve a haladásuk rohamosan meggyorsul. - Ha újra testet öltenek, mindig áldást hoznak a Föld számára. - A beteljesedés útja.

A duálfelek összetalálkozásukkal új állomáshoz érkeznek el, amely állomás más törvénnyel ítéli meg minden cselekedetüket, minden elgondolásukat, mint amilyennel a fejlődés vonalán idáig megítéltettek. Ez a törvény feljebb emeli őket; és mivel ezáltal magasabb fokú lelki érzéshez jutottak, és magasabb rendű igazság az, amely nekik irányt szab, ennél fogva hogyha ugyanazokat az eszközöket akarják a fejlődésükhöz felhasználni, amelyek őket idáig szolgálták, akkor ez magában véve is bukásukat okozza. Ez azt jelenti, hogy mindazok az életörömök és életcélok, amelyek idáig hevítették és vezették őket, úgy, mint a többi átlagembereket, nekik ezentúl már nem szolgálhatnak céljaikul és nem képezhetik örömeiket, mert magasabb törvénybe léptek át. Így az a férfi vagy nő, aki ilyen duális kapcsolatba kerül, nem hasonlíthatja össze többé a maga életét egy alacsonyabb fokú férfi vagy nő életével, így gondolkozván: "mivel ez vagy az a dolog annak nagyon jó, és annak örömet okoz, tehát én is megengedhetem magamnak ugyanazoknak az alacsonyabb rendű céloknak a hajszolását". Az esetleg amannak a számára még nagyon jó lehet, sőt annak a fokozatához képest talán majdnem törvényes is, aki még nem emelkedett fel emennek a fokozatáig, de aki már erre a magasabb fokozatra eljutott, az nem térhet vissza az alacsonyabb rendűhöz, hanem kénytelen a magasabb rendű törvényt követni, mert az alacsonyabb rendűben úgysem képes boldog lenni, egyszerűen azért, mert lelki érzései magasabb fokozatra emelkedtek.

Az ilyen lelket ezután már az érzéseinek magasabbrendűsége űzi-hajtja, úgy, hogy még ha valóban jobb, igazabb és becsületesebb életet él is, mint más emberek, a saját törvénye

még így is sokkal hamarabb megbosszulja a legkisebb visszaélést, a legkisebb visszaesést is, mint a nála alacsonyabb rendűt annak az élettörvénye. Mindenért többet kell szenvednie, és erősebben fizetni, és ez a szenvedés, ez a fizetés - hogy úgy mondjam - külön erkölcsi korlátokat képez körülötte, hogy valamilyen képp ismét a mélyre ne süllyedhessen alá. Azért az ilyeneknek már itt a Földön mindig kevesebb és kevesebb lehetőségeik adódnak, hogy a test szerint élhessenek. Éppen mivel azokat az erőket nem lehet újra visszaszüllyesztetni és megmeríteni a szennyes atmoszférában, hogy azok a szellem, illetőleg a lélek körül ismét mint homályosságok és tévelygésre való lehetőségek helyezkedhessenek el, azért ezeknek a lelki természetüket olyan simává és átlátszóvá kell kidolgozniuk, hogy a magasabb rendű erkölcsi felfogással, amely bennük automatikusan kialakul, meg ne ütközhessenek. Mert ha megütköznek, akkor újra meg újra szétválás, fájdalmas megpróbáltatás és szakítás lesz a sorsuk.

A lehetőségek sokszor megvannak, hogy a majdnem egy fokozatú, vagy egymástól nem messze eső duálfelek találkozhassanak, hogy amely hibák és tévedések meg félreértések még a lelkükön tapadnak, azokat egy élet terhes, vagy kevésbé terhes körülményei között magukról lehánthassák. De ezt a kegyelmet a földi ember nagyon ritka esetben tudja felismerni, és a legtöbbször az következik be, mint amikor két meteor találkozik egymással. Ha a lelki fejlődésük egy ponthoz el is vezeti őket, ahol találkozhatnak, de ha a szellemi felébredésük, a szellemi világosságuk még nem érkezett el ahhoz a ponthoz, hogy egymást szellemileg is megértve és kiegyenlítve együtt maradhasanak, akkor ismét csak szétválnak, és mindegyik fél hordozza tovább a lelkében azt a sebet, a szétválásnak azt a fájdalmát, amely lelki fejletlenségük és szellemi homályosságuk következménye. Ennek az érzésnek a maradványa mint valami égésnek a nyoma ott marad a lelkükben, és nem hagyja őket nyugodni, mert külön-külön mindegyik elégedetlen, mivel nem tudják többé azokat a lelki és szeretetigényeket senkivel és semmivel kielégíteni, amelyek a lelkükben felébredtek, hogy ez a sajgó, vágyódó seb megnyugodjék, meggyógyuljon. Csakis az Isten

útján, a szellemi fejlődésnek Krisztus által megjelölt útján találkozhatnak; és csakis ott maradhatnak együtt, kéz a kézben, egymást támogatva, egymást segítve, s egymást az élet göröngyös útjain azzal a szeretettel erősítve, amely többé már nem földi, nem testi és nem ingadozó lelki érzés, nem bizonytalan vonzalom, hanem a lélek kiforrott bizonyossága a szeretetben, amely mintegy összenő a lélekben, szellemileg pedig összeforr abban a világosságban, abban a hitben, és abban a megtisztult szellemi szeretetben, amely az Istent érzi önmagában megnyilatkozni.

Az ilyen duálók, akik Isten útján együtt haladva levetkőzik a földi életben a hiábavalóságokhoz, tévelygésekhez való ragaszkodásukat, továbbra is együtt maradnak a szellemvilágban, mert a testtel együtt levetnek minden érzéki kapcsolatot. Mert hiszen a testi kapcsolat tulajdonképpen már el is veszítette rájuk nézve a ható törvény erejét, amely az alacsony világokon mint összekötő törvény nagyon is hivatva van arra, hogy a szétesni készülőket, az egymással meghasonlani készülőket a maga kíméletlen és nyers erejével összekösse, és elvezesse azokhoz az eshetőségekhez és lehetőségekhez, amelyek a lélek útján a megismerés által tisztább légközt nyithatnak meg számukra. Ennek a törvénynek azután már nincsen semmiféle szerepe többé, mert a lélekben kifejlődött a testiségmentes kapcsolódás, s a szellemi összeolvadás olyan tiszta boldogságot nyit meg mindkettőjük számára, hogy minden külön tanulás és ismeretszerzés nélkül ráésszélnek arra, hogy ők tulajdonképpen egy szellemet képeznek. A gondolatuk, a törekvésük, az akaratuk egy, az érzéseik elválaszthatatlanok, mert összeforrtak egymással; érzelmi világukkal egy célt keresnek és egy cél felé sietnek, mivel a céljuk, a munkájuk, az érdeklődésük, a vágyuk, a törekvésük szintén egyet képez. Ezért nincs többé hatalom, amely őket egymástól elválaszthatná,

Tulajdonképpen csak ezután kezdődik meg számukra az a munka, amely minden egyes teremtetett szellem elé ki van szabva, hogy mindazokat elvégezve és betöltve elnyerhesse a maga örökségét, amely az Istennél van fenntartva és elkészítve számára. Ettől fogva megszűnnek a lelkükben azok a különböző

rétegek, azok a homályosságok, amelyek tévedésbe hozhatnák őket; ekkor épül ki bennük az Isten felé az igazi nagy vonzódás, és az egymás iránti nagy szeretet, és a testvéri közösség érzete; ekkor veszi kezdetét az összhangban való végleges elhelyezkedés, az igazi munka. Ezután már nincs sem elernyedés, sem elrestülés, mert a vágy mind nagyobb és nagyobb hevülést fejt ki a lelkükben; hiszen sok az elélnivaló, mert sok az elmulasztott alkalom; és a lélek apróbb-nagyobb hiányérzetei lassan betöltődnek azokkal az eredményekkel, amelyeket fejlődésük további útján elérhetnek. És minden egyes eredménnyel, amit elértek, nagy boldogság, megelégedés, békesség és öröm tölti el őket, és ebben a megelégedésben, ebben az örömben, ebben a boldogságban olyan nagy szeretet fejlődik ki bennük, hogy valóságos önmagukról való megfélekezéssel vetik bele magukat az örvénylő erőhullámmásba, amely őket az áldozatos szeretet munkájába sodorja bele. És hoznak fel másokat is a mélyből magukkal azok közül, akiket szerettek, akik valaha valami jót cselekedtek velük, akik valaha melléjük álltak a szeretetükkel, akik valaha a küzdelmeikben, a fájdalmaikban egy-egy jó szóval, bátorítással, vigasztalással szolgálták őket.

Ezért sokszor újra felveszik a földi test terhét; és ekkor egy pillanat alatt egymásra találhatnak, és soha többé el nem válnak, s nagyot mozdítanak a haladás szekerén a Földön: a fejlődés új vonalát, új lehetőségeit nyitják meg a földi emberek előtt. Van rá eset, hogy áldozatul is esnek, illetőleg földi életük az áldozati oltáron hamvad el. Ezek mindig hoznak a világnak valamit a szeretetük bőségéből; szeretetük gazdagságából bőkezűen ajándékoztak; a hit világosságát gyűjtik fel a tévelygők előtt, valamely igazságot hoznak felszínre, és ragyogtatnak meg a földi ember kereső szeme előtt - azután újra eltűnnek a küzdés színhelyéről, hogy ismét belevegyüljenek zavartalan boldogságuk világába. Sokszor itt élnek a szférákon, és azokért dolgoznak, akiket szerettek; és az emberek nem is tudnak róluk, nem ismerik őket, akik az ő sorsukat intézik; s ha csak egy család mellett állnak is, ha csak egy ember mellé állnak is oda - egy csetlő-botló ember mellé - és megerősítik őt, akkor is küldetést

töltenek be. De ez nekik nem áldozat, mert ők a sokból adnak; ráemlékeznek arra, hogy ők is szenvedtek, küzdöttek a bizonytalanságban, a sötét tengeren, a bűn tengerében, és szívesen vállalnak munkát az Úr szőlőjében, s kisebb-nagyobb küldetésükkel előbbre segítik azokat, akik gyengék, akik tántorognak. Kisebbségi őrszellemi tisztségeket is bíz rájuk a Gondviselés a nagyobb őrszellemek, az Isten kegyelmének hordozói mellett.

Ez az útja ama ragyogó élet elérésének, amelyről minden lélek álmodik; ez az a valóság, amely a bűnök, félreértések, hibák és tévelygések levetkőzésével vár az emberre. Ez az az állapot, ahová a szigorú törvények könnyek között és vércseppek hullatásával vezetik a végzet útján a lelket. Ez az, aminek nem lehet ellenállni, mert bennünk van és bennetek van a lélek legmélyén ez az alaptermészet, a mennyei természet. Ez az, amit a sátán is tud és kihasznál, amit ki akar kerülni az emberek lelkével, hogy tegyék félre az igazságot, mert ő ezt a boldogságot ígéri azoknak, akik őt követik, akik az ő igazságát fogadják el, amely azonban nem más, mint az igazságnak utánzata, árnyéka: hazugság. Ne higgyetek hát neki, mert minden tévedésért, minden bűnért, minden mulasztásért a lelketek vérével, keserű fájdalommal, kínos, szenvedésteljes csalódással és gyötrellemmel kell majd megfizetnetek. Mert sokat kell szenvedni, ameddig az ember a tapasztalás útján ismeri meg az igazságot! Isten azonban azt akarja, hogy ezektől a keserű szenvedésektől és fájdalomtól megkíméljen benneteket; ezért mondja az Úr: "Bízzatok, én meggyőztem a világot!" Ez a világ a tévedések és hazugságok világa. Hiszen éppen azért kell az embernek a tapasztalás keserű könnyeivel fizetnie, mivel valóságnak hitte a hazugságot, mivel elhitte, hogy munka és fáradság nélkül is könnyen boldog életet szerezhet magának. Ezért nyúl ahhoz a lehetőséghez, amely előtte áll mint válaszut; s mikor cselekedhetnék irgalmasságot és jót, cselekszik rosszat, botorul azt hívén, hogy most valami jót csikart ki abból a kézből, amelyben jó is, rossz is van; kicsikarta a nagyon is mulandó, rövid életű, kicsiny kedvező jót, de vele együtt a szenvedés és csalódás fájalmát is.

Mert hamar elfogy a sátán által nyújtott bőség, és hosszú, kiszámíthatatlan időig tart az ínség, amely azután következik a lélekre és a testre egyaránt. Tehát ne higgyetek a hazugság szellemének, hanem higgyetek az igazságnak; és ha már az igazságért szenvednetek kell is, ha ma megköveztetés, keresztre feszítés jár is érte, a holnap, a feltámadás a tiétek! Ne féljete! Ha a ma pillanata az uralkodás előnyét ígéri is nektek, ha az indulatotokat, a bosszúságotokat ma kiönthetnétek is embertársatokra vagy ellenségeitekre, és az a ti lelketeknek bizonyos megnyugvást szerezne is, ne cselekedjétek, mert ha cselekszitek, önmagatokra öntitek ki, mivel a rossz él és azzal találozotok! De ha megöliték magatokban a rosszat, akkor megszabadultok tőle, nincs tovább; legyőztétek a gonoszt magatokban, s kinyílik előtetek a Menny, és mennyei erők emelnek benneteket abba a világba, ahol minden kiegyenlítődik, s egy szempillantás alatt minden fájdalom és szenvedés feledésbe merül.